

Джейн Фийдър

**БЕЗРАЗСЪДНОТО
АНГЕЛЧЕ**

Джейн Фийдър

Безразсъдното ангелче

1

– По дяволите, сър Даниъл, мога да се закълна, че това е момиче! – Драгунът беше коленичил до едно от хилядите сгърчени тела, осеяли бойното поле. Някои бяха замлъкнали, други призоваваха сърцераздирателно небето в предсмъртните си мъки или стенеха тихо. Знаеха, че са победени и могат да се надяват само на милостив край.

Сър Даниъл Дръмънд слезе от тежкия черен кавалерийски кон, провесил безучастно глава в августовската жегга.

– Възможно ли е, Том? – наведе се той над неподвижното тяло.

Раненият се раздвижи и простена. Клепачите се вдигнаха и Даниъл надникна в две огромни кафяви, замъглени от болката очи.

– Искам да ида при Уил. Къде е той? – прошепна слаб, треперещ глас, а после очите отново се затвориха.

– Всемогъщи боже! – измърмори Даниъл и развърза кожения елек, пропит на рамото ѝ от кръв.

Дори да се беше имало и най-малко съмнение за пола на тази жертва на тридневната битка при Престън, сега то бързо се разсея. Под ризата от грубо платно ясно се очертаваха женски закръгленисти.

Даниъл беше чувал за жени, които обували войнишки панталон, слагали кожен елек, грабвали копие и алебарда, и следвали съпрузите си в битките, но още не беше срещал такива същества. Този екземпляр тук изглеждаше на всичкото отгоре много млад за подобен любовен подвиг.

– Мисля, че е била прободена с пика – измърмори Том, като видя зеещата рана. – Но изпращат отряди да издирват ранените. Най-добре ще е да я оставим тук и да си продължим по пътя, ако не искате да си загинете в някой затвор на кръглоглавите.

– Да, да – съгласи се разсеяно младият благородник, но явно нямаше намерение да яхне отново коня. Докосна внимателно раната. – Мисля, че раната не е много дълбока, но кой знае, дали ще я намерят. Може кръвта ѝ да изтече, преди хората с носилката да минат оттук.

И той посочи широкото бойно поле – ужасяваща гледка, която нощта милостиво забулваше освен в кратките мигове, когато луната се подаваше иззад плуващите облаци. Сред проснатите тела, почти невидими, сновяха приведени силуети. Можеше да са мародери, но можеше да са и санитарии, размисляше угнетено Даниъл.

– Ще я отведем с нас – заяви той изведнъж решително и свали

ешарпа си, чийто син цвят се обагри с ужасяваща бързина в тъмночервено, когато превърза внимателно раната на момичето.

– С тази ранена жена няма да напредваме много бързо – измърмори драгунът и се озърна тревожно. – Не искам да съм непочтителен, сър, но ако ни хванат, ще помогнете на момичето колкото мъртва риба.

Въпреки че и той беше угрижен, Даниъл не можа да не се усмихне на обичайната грубоватост на спътника си.

– Няма да споря с теб по този въпрос, Том, но въпреки всичко ще я взема. Та тя е още дете, едва ли е много по-голяма от малката Лизи. – И сър Даниъл се метна на коня.

Том сви рамене. Не зависеше от него какво решение да вземат, въпреки че му беше ясно – положението им в тази разкъсана от гражданска война страна наистина нямаше да стане по-леко. Той вдигна неподвижното тяло и го подаде на сър Даниъл да я настани на седлото пред себе си, а после и той яхна коня си.

– Сега накъде, сър?

– Най-добре по-далеч от широките пътища... направо през нивята. Онези сигурно са почнали да ловят бегълците – каза той, присвил с горчивина устни. – Бог ми е свидетел, Том, че за последен път бягам от тези отвратителни, предали отечеството си копелета.

Думите му бяха пророчески, но той не го знаеше. Пришпори яко коня, а той сякаш събра последни сили. Препусна в нощта по-надалеч от това ужасно място, над което мъките и смъртта бяха надвиснали като отровен облак.

Препускаха четири часа без да спират, а когато утринната зоря освети небето на изток, конете бяха капнали. Нежното тяло в ръцете на Даниъл почти не беше помръдвало. От време на време тих стон доказваше, че момичето още е живо. Конниците стигнаха малка горичка, през която едно поточе течеше бавно по плоските камъни.

– Ще спрем тук да починем, Том. Достатъчно е отдалечено. Място за кравари и пастирки, а не за войници.

– Остава да се надяваме, че пастирите и пастирките няма да се полакомят за наградата за благородник от противниковия лагер – измърмори Том, пое от господаря си товара и го сложи на пясъчния бряг на потока. – Тя не носи отличителни знаци, не знаем, дали се е била за краля или за Кромуел.

– Нито на чия страна е бил нейният възлюбен – каза Даниъл и свали с въздишка на облекчение тежкия железен шлем. Буйни руси къдрици се разпиляха върху дантелената яка на кожата му жакет. –

Предполагам, че любовта, а не политиката е довела момичето на бойното поле. Той охлаби връзките на ризницата си и се изпъна с удоволствие на тревата. – Погрижи се за конете. Ще видя какво мога да направя за ранената.

Той разкопча внимателно кожения жакет на момичето. Ешарпът му беше потъмнял от изтеклата кръв. Когато Даниъл понечи да го свали, непознатата отвори очи.

– Къде е той? – опита се тя да се надигне.

– Спокойно. – Не му струваше усилие, да я задържи, но в погледа ѝ се четеше страх.

– Пуснете ме. Кой сте вие? Какво искате от мен? – В думите ѝ звучеше уплаха, но тя говореше без акцент, без следа от селски диалект.

– Искам само да ви помогна – каза спокойно сър Даниъл Дръмънд. – Ако не се лъжа, рамото ви е било прободено от върха на пика. – Той махна ешарпа и разкъса невъзмутимо ризата ѝ, за да оголи раната, от която отново потече кръв и образува нов слой върху вече съсирената.

Тя отвори уста за вик на болка, но после стисна устни и понесе прегледа с достойно за възхищение самообладание. Все пак докато Даниъл измиваше засъхналата кръв, изпод отпуснатите клепачи течаха сълзи и оставяха светли следи по бузите ѝ, черни от барутния дим.

– Мисля, че костта не е счупена – каза замислено Даниъл, – боя се все пак, че мускулът е засегнат. Ще ви направя стегната превръзка и трябва да се опитате да стоите мирно.

– Нямам никакво намерение да се движа – отговори момичето със задавен от сълзите глас – Толкова ме боли.

– Вие сте много смело същество – заяви убедено Даниъл. – Как се казвате?

Изразът на лицето ѝ му напомни веднага за малката Лизи, когато се опитваше да се измъкне от някоя каша.

– Хари – измърмори момичето и затвори очи.

– Хъм – измърмори мъжът. – Необичайно име за девойче, нали? А когато не получи отговор, опита друго. – Кой е Уил?

Тя отвори отново очи и болката, която се четеше сега в тях, не беше само физическа.

– Боя се, че е мъртъв. Видях го да пада, преди... – Тя посегна разтреперана към рамото си. – Преди да усетя тази ужасна пареща болка, а после вече нищо не помня.

За миг настъпи тишина, докато Даниъл превързваше раната, неспособен не само да лъже, но дори да успокоява.

– Загубихме ли битката? – попита най-сетне момичето.

– Привържениците на парламента ни надвиха – отговори Даниъл. – Армията на краля вече не съществува. Не зная за вас това победа ли означава, или поражение?

– Поражение – каза тя тихо. – Толкова съм жадна.

Значи тя е бегълка-роялистка. Все по-добре от някоя пуританка – реши сър Даниъл. Изгледът да върне дъщерята на някой фанатизиран парламентарист сигурно би се оказал, при създалата се ситуация, още по-труден. Той извади от войнишката си раница калаено канче, напълни го с вода от потока и го поднесе към устните на момичето. То преглътна, закашля се, преглътна пак.

– Ще умра ли?

– Не мисля.

– Нищо, че Уил е мъртъв. Но исках да загина заедно с него – изрече тя с треперещи устни.

Даниъл поклати глава при това романтично пресилване.

– Далеч съм от мисълта да подценявам силата на любовта, дете мое, но това си е пълна лудост. Сигурен съм, че баща ви ще знае какво да прави, когато се върнете при него.

На мръсното лице се изписа упорит израз.

– Аз няма да се прибера у дома.

Даниъл не си направи труда да реагира на тази забележка. В момента просто нямаше смисъл.

– Опитайте се да си починете. – Той отпусна момичето на тревата, подложи под главата му сгънатото си палто. Жребецът на Том трябваше да даде чула си, за да покрият с него ранената, а Даниъл, след като направи всичко възможно при дадените обстоятелства за удобството ѝ, също се изтегна, облегнал глава на седлото. – Том, събуди ме след два часа да застана на пост.

Слънцето беше вече високо в небето, когато Том най-сетне разбута спящия си господар.

– Не видях никого, сър, но момичето е зле – доложи той загрижено. – Висока температура.

Сър Даниъл изруга тихичко.

– Легни си, Том. Ще потеглим по залез слънце.

Той отиде при болната, която се мяташе върху коравата земя, мърмореше нещо несвързано и викаше от болка, ако при неспокойните си движения удряше ранено рамо. Кожата ѝ гореше. Силно зачервените бузи и съвсем безумният поглед издаваха бъдеща тревога висока

температура. Даниъл намокри кърпа в потока и поохлади лицето на пламналото в треска момиче, което веднага се надигна в отчаяна съпротива.

Не можеше да се помогне кой знае колко, но денят напредваше, а треската продължаваше да разтърсва момичето. Раната се беше подлютила и подула, имаше опасност от гангрена.

Даниъл скиташе тревожен из горичката. Том спеше, а конете мирно пасяха. Беше ясно, че при сегашното състояние на момичето, не можеха да продължат бягството си. Дали не беше възможно да я подслонят някъде? Да я оставят на нечий праг и да изчезнат в нощта, с надеждата, че ще се намери състрадателна душа? О не, тогава по-добре да си беше останала на бойното поле край Престън.

Трогнат от окаяното ѝ състояние, сър Даниъл Дръмънд беше действал без много да се замисля, но сега това се превръщаше в твърде глупав пристъп на рицарство. Трябваше да се справи някак с последиците. Не си правеше илюзии за това какво би останало, ако ги открият и пленят: секвестриране на земите и имуществото му, затвор, разпити, може би дори екзекуция. Ако успее да се добере благополучно до дома си, ще трябва да се справи само с паричната глоба за привържениците на краля.

Да, но в тази разкъсана страна през годината 1648-ма кралят имаше точно толкова привърженици, колкото и парламентът и шансовете на Даниъл да намери подслон при роялисти беше очевидно също толкова голям, колкото опасността да бъде издаден от парламентаристи.

Вик, който трудно можеше да се нарече човешки, накара Том да подскочи.

– Хей, какво беше това? Не звучеше като да е от този свят – озърна се той.

– Момичето. – Даниъл се опита да успокои болната. Том, трябва да ѝ намеря лекар, но не искам и ти да се излагаш на опасност. Опитай се да стигнеш сам до Кент. Ще те настигна, щом мога.

– Не, господарю – заяви натъртено Том – след всичко, което преживяхме заедно, аз няма да ви изоставя.

Том отиде до потока, потоци глава във водата, отърси се като кученце.

– Ценя верността ти, приятелю, но няма смисъл да се излагаме на опасност и двамата.

– Напротив, има – заяви спокойно Том. – Както виждам, имате нужда от още две яки ръце.

– Както си решил. – Даниъл поднесе отново канчето до устните на болната и тя пи жадно, въпреки че продължаваше да е сякаш в друг свят.

– Да хапнем нещо, преди да потеглим. Трябва да са останали още няколко залька хляб и парче сирене.

Бяха наистина не повече от няколко залька и едва ли достатъчни, за да заситят двама гладни мъже.

– И без това ще ни се наложи достатъчно скоро да потърсим близостта на хора – забеляза Даниъл, докато оседлаваше коня си. – Човек не може да живее дълго от въздух и вода.

Том затегна ремъците и вдигна към сър Даниъл сега сякаш безжизненото момиче. Въпреки руменината от температурата и мръсните бузи, нежното вирнато носле и миловидната уста подсказваха, че момичето е твърде привлекателно. Даниъл се взря внимателно в тясното лице.

– Коя, по дяволите, може да е тя? Сигурен съм, че е от добро семейство... Наистина няма какво да търси на бойното поле заедно с някое голобрадо хлапе, което си е въобразила, че обича.

– Не, сър – съгласи се Том. – Мисля, че е трябвало да си бродира до камината, като други изискани госпожици. Ама тази трябва да е доста дивичка и инат.

Препускаха в здрача и внимаваха да са по-далеч от широките пътища. Настъпи дълбока нощ, преди сър Даниъл Дръмънд да открие онова, което търсеха. Малко встрани, до една рекичка видяха селска къща, до нея вятърна мелница движеше тежко крила. От комина се вдигаше пушек, през прозореца се процеждаше светлината на свещ. Малка зеленчукова градина и няколко добре гледани ябълкови дървета подсказваха, че някой живее постоянно тук.

– Сър Даниъл, ще ги изкарам навън – каза Том. – Откъде да знаем дали са за краля или за парламента, но като ги видите, веднага ще разберете.

Даниъл кимна. Том беше облечен като свободен селянин, без каквито и да било отличителни знаци, които да издават към коя партия принадлежи, но в него по дантелената яка и дългата коса веднага щяха да разпознаят благородника.

– Много внимавай. – Той насочи коня си към сянката на плачеща върба край потока. Момичето в ръцете му сега си мърмореше нещо, от време на време викаше Уил. Даниъл й затвори устата, за да не издаде скривалището му, ако се окажеше, че селянинът не е привърженик на каузата на краля.

Силуетът на Том се очертаваше ясно на фона на светлия четиригълник на вратата, пред която той се беше задълбочил в сериозен разговор със закръгленичка възрастна жена в рокля от тъмно сукно. Том посочи към върбата и жената погледна напрегнато натам. Даниъл въздъхна облекчено. Изглежда, имали са късмет. Той излезе с коня от скривалището и се запribлижава към къщата.

– Извинете ни за безпокойството, добра жено, но имаме наложителна нужда от лечител на рани.

– Да, вече чух. – Две умни светлосини очи се бяха взрели изпитателно в лицето му. А после, сякаш останала доволна от проведения изпит, старата бързо кимна.

– Наблизо има само един зъбар, но мисля, че ще се справи. Внесете момчето вътре – посочи тя вързопчето.

– Това не е войник, а момиче – Даниъл слезе бързо от жребеца и последва старата жена в кухнята, понесъл момичето, което се беше нарекло Хари.

– Божичко! Какво ли няма по тоя свят! – възкликна селянката и изтича забързано към стълбата в дъното на стаята. – Негово величество в затвора, престолонаследникът избягал, съсед се надигнал срещу съседа. А сега и момиче на бойното поле. Какъв живот, господи!

В края на стълбището видяха таванска стаичка. Вътре имаше легло и огромна дървена ракла, в която диплеха обикновено спалното бельо. Въздухът беше пропит от тежкия дъх на зрелите ябълки, наредени грижливо на дървените полици край стените. Но всичко беше чисто, измито, а кръглият прозорец без стъкло пропускаше свежия нощен въздух.

– Сложете я тук, сър. Ще пратя момчето да доведе зъбаря. – Жената докосна челото на болната. – Опасна треска. Раната чиста ли е?

– Червена е и подута – Даниъл се наведе, за да свали временната превръзка. – Нямам никакъв опит с ранени и можах само да измия кръвта.

Селянката огледа внимателно раната.

– Най-добре ще е да ѝ съблечем тези дрехи – каза тя и почна да сваля чевръсто ризата.

Докато помагаше на старичката да съблече трескавото момиче, Даниъл си мислеше за малката Лизи. Беше все пак очевидно, че болната вече не е дете, а зряла, та макар и много млада жена. С известно облекчение видя как я облякоха целомъдрено в огромна риза.

– Е, сър, ще пратя момчето да викне лечителя, а вие сигурно ще се зарадвате на вечеря – каза тя и слезе бързо по стълбата.

– Имам достатъчно пари, добра жена – последва Даниъл жената обратно в кухнята. – Вашето гостоприемство няма да остане невъзнаградено.

– На хората на краля винаги ще помогна – отвърна намръщено старата и отпрати с няколко резки думи момчето, което точеше коса до огнището, да тръгне веднага.

После отиде да разбърка нещо в тенджерата, сложена на триножник на огъня и ароматен дъх се разнесе из кухнята, а на двамата гладни мъже им потекоха лигите.

– Задушен заек обясни гордо жената. – Никой не го готви по-добре от мен, така поне казваше всеки път моят Питър.

– Той тук ли е? – попита Том и се опря на дългата дървена маса.

Старата поклати глава.

– Загина за краля при Наски. Сега сме съвсем сами – аз и нашият Джейк.

Тя сложи в пръстени паници от сочното тъмно месо и лютивия сос, отрязва големи филии пшеничен хляб и напълни халбите с добра октомврийска бира.

– Това ти развеселява сърцето, нали сър?

Освободен засега от всички грижи и страхове, сър Даниъл се залови юнашки за яденето и с всяко късче месо и всяка глътка бира усещаше как силите и увереността му се връщат. Тъкмо бяха свършили вечерята, когато вратата се отвори и Джейк влезе в кухнята, придружен от недотам чисто облечен старец, понесъл кана пълна с пива.

– Това е лечителят – заяви Джейк и се залови за остатъците от задушения заек.

– Къде е болната? – Старецът се озърташе късогледо из кухнята, поемайки с ноздри примамливия аромат.

– Горے. – Селянката поздрави без много церемонии новодошлия и го заведе в стаичката. Обърна със силни ръце трескавото момиче на хълбок, за да й сложат пива на гърдите и гърба.

Даниъл остави халбата на масата и се качи по стълбата.

– Не е ли загубила вече достатъчно много кръв? Какво значи всичко това?

– Единственият начин да се охлади кръвта, сър – обясни равнодушно лечителят. След малко той свали една по една напилите се с кръв пива и ги върна в каната. Тялото на момичето беше покрито с малки червени белези от ухапванията, а стонове разтърсваха крехкото телце и сякаш щяха да го прекръшат.

– Вън! – изкрещя бясно Даниъл. – Тя е в безсъзнание от болката и от треската, а вие само влошихте състоянието ѝ.

Лечителят го изгледа обидено.

– А заплащането ми?

– Можете да си го получите. – Даниъл бръкна в джоба на елека и извади един шилинг.

Старецът грабна монетата, мигновено я скри и се смъкна бързо по стълбата, сякаш се боеше, че благородникът може да промени решението си и да замени шилинга с пени.

– Щом не щете лечителя, сър, остава само старата Биди, билкарката. Ама казват, че имала лошо око.

Билките са всеки случай по-приятни от пиявиците, замисли се Даниъл, а в лоши очи и без туй не вярваше.

– Добре, кажете да я доведат.

Хенриета се събуди и осъзна, че се е случило нещо изненадващо и чудесно – вече нямаше болки. Размърда предпазливо пръстите на краката, сви пръсти, изви глава и когато не усети нищо, опита се да отвори очи. Всичко ѝ се стори много светло за разлика от тъмния, изпълнен с болка свят, в който беше прекарала времето си напоследък, налагаше ѝ се, наистина, все още да замижава, но очите не я боляха, а в мозъка ѝ вече не удряха чукове.

– Е, време беше – дочу тя мърморене откъм далечния край на стаичката.

Хенриета извърна глава и видя силует, който ѝ се стори някак познат. Видя две силно кривогледа сиви очи и сбръчкано като сушена слива лице, което можеше все пак да се разпознае като лице на старица.

– Кажете ми те бях вече отписала – бабичката се дотътри по дъсчения под до леглото, сложи ръка на челото на момичето и кимна доволна, преди да се залови за широката превръзка, обгръщаща раненото рамо.

Хенриета се отпусна под благотворното докосване. Тогава по дървената стълба отекнаха стъпки, а друго, познато от трескавите сънища същество, прекрачи прага на мансардата. Беше едро, тъмнокосо, с пронизващ черен поглед и обгорено от слънцето и вятъра лице. Тъкмо тези очи се впериха веднага в леглото и засияха от внезапна радост.

– Каква изненада! – Гласът беше дълбок и приятен. В него се долавяше сподавен смях, сякаш притежателят му смяташе, че светът и хората са общо взето напълно задоволителни.

Непознатият мъж се приближи усмихнат към края на леглото.

– Всичко наред ли е?

– Да, господарю. През нощта треската отслабна, а после тя спа като дете. Като посъбере сили, ще е отново пъргава като риба във вода.

Старицата се залови да събира вързопчета и кутийки в една кошница.

– Повече не ви трябвам. – Тя кимна безмълвно на момичето, което беше спасила от сигурна смърт, и заслиза по стълбата.

Даниъл поклати глава.

– Лицето ѝ вдъхва страх, но можем само да сме ѝ много благодарни.

– Да, вярно, сър Даниъл.

– Откъде знаете името ми?

– Трябва да съм го чувала – някога.

– В такъв случай ще бъдете, може би, и вие така добра да ми кажете вашето.

На лицето ѝ отново се появи предишния лукав израз и Даниъл вече знаеше какво ще чуе.

– Хари – отговори твърдо момичето.

Сър Даниъл си каза, че в момента възможностите му са малко ограничени и докато болната не се съвземе достатъчно, за да могат да продължат пътуването, не се налагаше и да знае името ѝ.

– На колко години сте, Хари?

Отговор на този въпрос не може да ѝ навреди – реши Хенриета.

– На 1 август навърших петнайсет.

– А какво търси петнайсетгодишно момиче на бойното поле край Престън? – попита Даниъл със снизходително любопитство.

– Аз тръгнах с Уил.

– А, да, вярно, изглежда така е било.

За миг се възцари мълчание, после момичето добави:

– Искахме да се оженим, само че... само че...

– Само че родителите ни бяха против – помогна ѝ Даниъл да продължи. – Той ви отвлече, преди битката да обърка плановете ви, така ли?

Хенриета поклати глава.

– Уил не ме е отвличал. Той искаше да се бие за краля, а аз просто трябваше да го последвам.

Сър Даниъл Дръмънд не беше твърде уверен в тази необходимост, но не беше, в края на краищата и петнайсетгодишен, нито влюбен.

– Вашето семейство ще се тревожи много за вас.

Изразът на лицето ѝ стана затворен.

– Сигурно само са се ядосали, че не успяха да ме накарат да се омъжа за сър Реджиналд...

После тя изведнъж млъкна.

Даниъл гледаше замислено болната. Изглежда беше разбрала, че името на годеника, когото ѝ бяха избрали, може да се окаже следа за собствената ѝ самоличност или поне за кръга, от който произлиза.

– А по какви причини този сър Реджиналд не се радва на вашето одобрение? – Даниъл седна на ръба на леглото и установи с бърз поглед, че след седмицата боледуване момичето е бледо и отслабнало.

Тя направи гримаса на отвращение.

– Той е дебел и дъхът му мирише. Плешив е и с почернели зъби, ако изобщо са му останали, а пък е стар като Метусалем.

Даниъл си представи с мълчаливо самообладание така ужасяващо описания човек, после попита:

– Но защо искат да ви принудят да се омъжите за този твърде съмнителен мъжки екземпляр?

– Уф, има нещо общо с полиците, които баща ми е подписал.

Сър Даниъл прокара ръка по челото си.

– Така, значи, а пък сър Реджиналд иска срещу тях да ви вземе за жена?

– Това няма да го бъде! – заяви решително момичето. Но личеше, че с мъка запазва спокойствие. – Аз никога няма да се върна у дома. Ако Уил не беше умрял, сигурно щях да го придумам да ме отвлече, та макар и да го е страх, че ще го лишат от наследство, а пък аз няма да получа зестра. Все някак щяхме да се оправим – въздъхна тя тъжно.

– Детенце, чуй ме, любовта не е храна, която засища. – Сър Даниъл стана. – Без нещо в стомаха, мъжът умира от глад.

– Аз мога да работя... в някое стопанство... да стана краварка... Но сега... Гласът ѝ трепереше. – Сега Уил е мъртъв... и... – По бузите ѝ потекоха сълзи. – Не е справедливо. Беше толкова млад и аз толкова го обичах.

Даниъл не можеше кой знае колко да я успокои. Толкова много млади, обичани от техните момичета мъже, бяха загинали през тази, продължаваща вече осем години гражданска война. Той я погали по главата, подаде ѝ носната си кърпа и изчака тя да се поуспокои.

– И таз добра, какво значи това? – Селянката тъкмо беше изкачила стълбата. – Сър, още не бива да я тревожите така.

Несправедливият укор даде на Даниъл възможност да остави

болната на грижите на старицата. Излезе на двора и се загледа в залязващото слънце. Историята на момичето не беше необичайна, но не и много радостна. Дъщерите ставаха средство за забогатяване и някои родители използваша безскрупулно това свое богатство. Но това не променяше нищо и той нямаше друг избор освен да върне момичето у дома му, въпреки съдбата, която го очакваше там.

Тя трябваше, разбира се, първо да позакрепне и да му каже името си. Дотогава Даниъл беше принуден да остане като прикован тук, само на един ден езда от Престън, където армията на парламента продължаваше да преследва бродещи наоколо роялисти. Беше твърде неправдоподобно да предположи, че престоят на двама чужди мъже и ранено момиче в тази селска къща може да остане задълго скрит от съседите. А не всички, които го разберат, ще са на страната на краля.

2

Близо седмица по-късно Том препускаше бързо към къщата. Лицето му издаваше тревога.

– Сър, разбрах, че отряд от хората на Кромуел прочиства местността – каза забързано, докато скачаше от коня. – Вече са открили трима ранени, които се скрили в плевня, на около пет мили оттук. – Той плю ядосано. – Тия копелета подпалили плевнята, въпреки че селянинът се клел, че представа няма за скритите мъже. Клетият човечец останал без фуража си за цялата зима.

Сър Даниъл Дръмънд обгърна с поглед спретнатата къшурка, скърцащите крила на мелницата, закръгленичката селянка, наведена над храст френско грозде в градината. След безкрайната сърдечност, с която бяха посрещнати тук, той не можеше да изложи старата жена и Джейк на опасността да загубят всичко. Време беше Хари да каже истината, за да може да я отведе най-сетне у дома ѝ.

Момичето се беше надигнало предишния ден с олюляващи се крака от леглото и сега седеше в сянката на един бук до входната врата. Токущо измитата ѝ коса беше червеникаво руса и обрамчваше на меки вълни сърцевидното ѝ лице с очи, които все още изглеждаха огромни. Носеше рокля на селянката, обгръщаща с безформени гънки тялото ѝ. Но в усмивката, с която поздрави Даниъл, нямаше вече и следа от грижа или отчаяние.

– Идвате да ме поразсеете, нали сър Даниъл? Толкова ми е скучно да седя на едно място. Нямам даже книга, та да ми минава по-бързо времето.

– Ох, дете, боя се, че ще ви разочаровам – отвърна Даниъл. – Трябва час по-скоро да се махаме оттук, а вие трябва да ми кажете най-сетне в каква посока да поемем.

– Но откъде да зная, сър, накъде ви води вашият път?

В смеха ѝ вече не се долавяше толкова добре познатото упорство. – Та аз нямам нищо общо с него.

– Мисля, че е по-добре да продължим този разговор вътре – заяви спокойно Даниъл. – Имам намерение да разбера на всяка цена истината.

В овладения му тон имаше нещо, което разтревожи Хенриета.

– Не искам да си ходя у дома – заяви тя, когато сър Даниъл я хвана за лактите и я изправи.

– Ех, ще видим дали ще стане по волята ви.

– Но аз наистина не желая да се прибирам вкъщи – повтори отчаяно Хенриета. – Щом се налага да тръгнете, ще мога от тук нататък и сама да се грижа за себе си. Ще може, надявам се, да поостана при госпожа Фийлдинг и да си печеля хляба.

– Говорите глупости – прекъсна я рязко Даниъл и я побутна да влезе в къщата. – А сега сложете най-сетне край на тези детинщини. Искам да науча името ви.

Момичето седна на пейката.

– Името ми е Хари.

– А фамилието? – погледна я вече строго Даниъл.

Момичето поклати глава и упорито млъкна.

– Да бяхте някоя от моите дъщери, щях да ви прекърша ината по късата процедура.

– Вие имате дъщери? – погледна го тя учудено. Лицето му се проясни за миг.

– Две и то две големи лудетини. Много им липсва майчината ръка – сведе той за миг очи.

– Починала ли е?

– Да, преди четири години при раждането на по-малката ни дъщеря, Нан.

– Не си представях, че сте толкова стар.

Даниъл вдигна учудено вежди.

– И аз не съм си го и помислял. Мъж на двайсет и девет години наистина още не е с единия крак в гроба.

– А на колко години е другата ви дъщеря?

– Елизабет е на осем.

На Хенриета този разговор ѝ се видя много по-приятен. Отвори уста за нов въпрос, но Даниъл бързо сложи край на опита ѝ да се отдалечава от същинската тема.

– Попитах ви за фамилието ви име.

– Ама разберете, че просто не мога да се прибера у дома. – Упорството ѝ беше отстъпило място на настойчива молба. – Възможно е сър Реджиналд вече да не поиска да се ожени за мен, понеже съм загубила девствеността си. То всъщност не е вярно, защото Уил е човек на честта... но... но как ли ще постъпят с мен? – Момичето направи безпомощен жест с ръка и на Даниъл още веднъж му стана ясно колко е младо и безпомощно.

Чужд глас наруши мълчанието. Сър Даниъл отиде бързо до

прозореца и видя Том в шумен спор с непознат младеж.

– Уил! – подскочи Хенриета и се вкопчи в ръката на Даниъл. – Това е Уил, той е жив!

Младежът надникна през прозореца, вдигнал ръка над челото, за да направи сянка.

– Добре ли виждам? Хари! Но как, по дяволите, си...? – Той се обърна отново към Том, който мълчеше, смаян. – Е, разбра ли, човече, че не съм душеш противник. Претърсих цялата околност да я търся и на всяка крачка се натъквах на онези проклетите кръглоглавци.

Миг по-късно Уил Озбърт вече влизаше в къщата. Младежът имаше доста необичайна външност – с рошава червена коса и светлосиви очи.

– Ти си ужасна, Хари – заяви той разпалено. – Надявах се, че съм те оставил в безопасност в хана. Погледът му падна за пръв път на сър Даниъл и ръката му посегна към кинжала. – Какво искате от госпожица Ашби, сър?

– О, Уил! – На Хенриета ѝ се разтрепериха коленете и тя трябваше отново да седне на пейката.

– Какво правиш тука, при този мъж?

– Даниъл Дръмънд – протегна ръка Даниъл. – Радвам се да се запознаем, господин Уил, защото вече съм слушал за вас. Само ми кажете, името на това момиче наистина ли е Хари?

– О не, сър, това ѝ е прякорът, съкратено от Хенриета – отвърна Уил, малко поуспокоен, защото непознатият беше явно джентълмен. – Това е Хенриета Ашби от Оксфордшир. А пък аз съм Уил Озбърт, син на земевладелеца Джон Озбърт от Уетли в същото графство.

– Господи, колко си глупав – обади се Хенриета, обзета от яростен гняв.

Онова, което сър Даниъл Дръмънд чу сега, приличаше повече на кавга между съученици, отколкото на спречкване между двама влюбени.

– Не съм глупав – възкликна обидено Уил. – Нали ти казах да останеш в хана. Но когато след битката се върнах там, вече никой не те знаеше къде си, а не беше оставила и бележка. Беше глупаво от твоя страна.

– Аз те последвах до Престън, защото предпочитях да загина заедно с теб, но не и да се върна у дома.

– Била си на бойното поле? – Уил я гледаше зяпнал.

– Да и дори бях ранена – заяви с нескрита гордост момичето. – Тежко ранена, нали сър Даниъл?

– Била е прободена с пика – потвърди с достойнство Даниъл. – Ще ви посъветвам, господин Озбърт, занаят да наглеждате по-отблизо годеицата си.

– О, Хари, нали знаеш, че не можем да се оженим! – И Уил удари юмрук в длан. – Нашите родители не разрешават. Аз ще бъда лишен от наследство, а ти няма да получиш зестра. От какво ще живеем?

Даниъл потисна въздишка. Неочакваната поява на господин Озбърт очевидно не носеше изхода, на който се бе надявал.

– Но нали ти ме обичаш, Уил! Нали се клехме да си бъдем верни. Та нали иначе нямаше да те последвам.

Уил пристъпваше притеснено от крак на крак.

– Разбира се, че те обичам, Хенри, но без пари не можем да се оженим. Ти не биваше да бягаш. – Нали разбирате, сър, тя се преоблече в мъжки дрехи и избяга – обърна се той към Даниъл. – В Лондон се изправи изневиделица пред мен и беше просто невъзможно да я накарам да се върне. – Той прокара пръсти през чорлавата си червена коса. – Тя никога никого не предупреждава какво е намислила. Последвала ме е в сражението, докато аз съм си мислел, че е на сигурно място в хана!

– Но как можех да ти кажа? – протестира Хенриета. Нали щеше да се опиташ да ме спреш.

Сър Даниъл затвори за миг очи. Възможно беше госпожица Ашби да си е въобразила, че е влюбена в Уил Озбърт. Все пак по-вероятно му изглеждаше тази любов да е й послужила като повод да избяга от сватбата с онзи стар и толкова непривлекателен сър Реджиналд. По всичко личеше, че той самият няма да се отърве толкова бързо от товара на отговорността.

Той прекъсна кавгата на младите.

– Как успяхте да се спасите, господин Озбърт? Хенриета ви е видяла да падате смъртно ранен.

Уил поклати глава.

– Изглежда се е припознала.

– А как можахте да я откриете?

Уил сбръчка луничавия си нос.

– Дни наред обикалях наоколо и трябваше непрекъснато да се крия от патрулите на кръглоглавците. Просто не проумявах, сър, как е могла изведнъж вдън земя да потъне. И тогава реших, че ако почна да разпитвам за нея във всеки хан и във всяко село, може би някой ще ми каже нещо.

– Виж ти... – и сър Даниъл направи пренебрежителен жест. – Щом

вие сте я открил, значи и кръглоглавците много скоро ще се появят.

– За мен нямайте грижа – заяви Хенриета. – Аз ще остана тук, защото на мен кръглоглавците няма нищо да ми направят.

– Госпожице Ашби, моето търпение не е безгранично.

Уил погледна тъжно Хенриета, която сведе покорно глава.

– Сър Даниъл, тя наистина не може да се прибере вкъщи. Вие не познавате нито сър Джералд, нито лейди Ашби, нейната мащеха.

Даниъл навъси чело.

– Наказание за бягството си тя вече е заслужила. Не можете да го отречете. От бой с пръчки ли я е страх?

– Има и по-лошо от пръчките – каза Хенриета и размени с младежа многозначителен поглед.

Даниъл въздъхна.

– Е, добре, ще определим по-късно крайната цел на нашето пътешествие. Тъй или иначе трябва най-напред да поемем всички заедно на юг. Имате ли кон, господин Озбърт?

Но още преди Уил да успее да отговори, селянката влезе в кухнята, бяла като платно.

– Войници, сър – каза тя задъхано. – Кръглоглавците! Джейк каза, че били само на 500 ярда оттук, на главния път. Ще дойдат, ще ни подпалят покрива над главите, ще отведат кравата... – Гласът ѝ трепереше. – За бога, сър, вървете си час по-скоро!

Даниъл кимна в знак на съгласие.

– Имате право, госпожо Фийлдинг, крайно време е. Хенриета, ще е най-добре да обуете отново панталона си за езда. Ще ви кача на моето седло. Къде е вашият кон, господин Озбърт?

– Вързах го зад мелницата, сър, заедно с коня на Хенриета. Той още си стоеше в хана.

– В такъв случай всичко е наред. Но момичето още няма сили да язди само. Поемете юздите на нейния кон. А сега, дете, побързайте да се преоблечете. – Докарайте бързо конете обърна се той към Уил. – Том да напълни чантите на седлата, вие можете да му помогнете, Уил.

Покорен и малко пооблекчен, Уил побърза да излезе от къщата. Момичето посегна към една риза, която селянката ѝ беше ушила от вехта дреха на Джейк и подхвана дълга реч.

– Сър Даниъл, знай, че ви дължа голяма благодарност за приятелството ви отношение към мен, но сега трябва да се откажа от по-нататъшните ви грижи за мен. Уил и аз няма да ви натрапим тежестта на своето присъствие. Ще си направим сами път до Лондон.

– Но щом целта ни е една и съща, не е ли по-разумно да останем заедно? – възрази разумно Даниъл. – Можем да сме си взаимно от полза. Ще бъде дълго и опасно пътуване без опитен водач. – Той вдигна с два пръста брадичката ѝ. – Имайте доверие в мен – каза спокойно. – Няма да допусна да ви се случи нещо лошо.

Как изобщо можа да изрече такова нещо, да поеме такъв товар? Та той не носеше никаква отговорност за Хенриета Ашби. Но думите бяха дошли от само себе си и дори да се опиташе, просто не можеше да се въздържа от това обещание.

В големите кафяви очи проблесна изненада и дивата, отчаяна решителност изчезна от бледото лице.

– Нали няма да ме върнете у дома?

– Няма да допусна да ви се случи нещо лошо – повтори Даниъл.

Тя вдигна недоверчиво вежди.

– Но как ще го предотвратите, ако се озова отново у дома? Баща ми може да прави с мен каквото си пожелае, понеже съм негова дъщеря.

– Не съм чак толкова сигурен.

Убедеността, с която бе изрекъл тези думи, разтревожи Даниъл. Момичето беше казало самата истина. На какво основание можеше той да възразява на пълноправното господство на един мъж в неговото семейство? Но вече беше дал обещанието и се надяваше, че като му дойде времето, ще намери и начин да го изпълни. Момичето продължаваше да го гледа със смесица от доверие, надежда и съмнение. Даниъл я целуна усмихнат по ъгълчето на устната, убеждавайки сам себе си, че е същата нежна утеха, с която би успокоил Лизи или малката На, ако имаха нужда от повече самочувствие. И все пак, изглежда, не беше съвсем същото.

– Обуйте пак панталона за езда – каза изведнъж много сухо и се извърна. – Нямам никакво намерение да кисна тук в очакване на кръглоглавците.

Хенриета се поотдалечи, обу си панталона и натъпка ризата в него. Лицето ѝ пламтеше и тя изведнъж не можа да намери думи. Уил често я беше целувал, но след това никога не се беше чувствала така – така възпламенена и възбудена. Но може би треската ѝ се връщаше?

– Конете са оседлани – извика Уил от двора.

– Идваме – отговори Даниъл. – Трябва да се отдалечим колкото може повече оттук – обясни той на Хенриета. – Надявам се, че ще издържите.

Три часа по-късно Хенриета трябваше да признае, че силите ѝ са на

свършване. Беше яхнала като мъж едрия черен кавалерийски кон и се опитваше с все сили да не се вкопчава в широкия гръб на Даниъл. Отначало лекият тръс беше дори приятен, но сега, когато умората скова мускулите и сухожилията ѝ, момичето се чувстваше като в прииждащ прибой, а болките в рамото вече ставаха непоносими.

Бяха препускали направо през полята, а навсякъде където се оказва възможно, се бяха крили в гори и зад плетища. Имаше и миг, в който всички затаиха дъх: отряд кръглоглавци минаваше от другата страна на плета и, приведени към земята, бегълците едва дишаха и се молеха от все сърце конете да не ги издадат с цвиленето си.

След този случай лицето на Даниъл стана по-навъсено. Единственият шанс да стигнат здрави и читави в Лондон беше очевидно като се крият денем и яздат нощем. Но това щеше да отнеме много повече време. Все пак Том, облечен така, че не се хвърляше в очи, можеше да влиза в селата и градовете, за да купи провизии или, ако стане нужда, да подкове някой от конете. Даниъл благодареше не за пръв път на небето за верността и привързаността, които бяха задържали Том до него.

Даниъл така беше потънал в мисли, че едва постепенно осъзна натиска върху гръба си. Хенриета се бе отказала от усилията да язди изправена.

– Хари? – извика той.

Тя тутакси се изправи.

– Извинете ме, сър, бях позадрямала. Но вече съм будна.

– Не мисля, че е вярно – каза Даниъл и погледна през рамо. – Та вие сте бяла като платно! – Той спря коня. Неразумно момиче! Защо не казахте нищо?

Укорът прозвуча по-скоро загрижено, но Хенриета беше толкова изтощена, че не го забеляза. Очите ѝ бяха плувнали в сълзи и сега те потекоха неудържимо по бузите ѝ.

– Това не е причина да плачете. – Даниъл скочи от коня, свали и Хенриета. – Рамото боли ли?

– Да. – Тя изпъшка отчаяно, опита се да се овладее, но после се строполи изведнъж на стърнището.

– Ще трябва да починем тук, сър, докато момичето се почувства по-добре. – Том огледа осветената от залязващото слънце нива. – Тук комай няма къде да се скрие човек.

– Виждам ей там напоителен ров. – Даниъл посочи с камшика противоположния край на нивата. – Встрани е от пътя, а и плетът все донякъде ще ни прикрива.

Даниъл вдигна внимателно присвилото се момиче на седлото, седна зад него и го притисна с една ръка към гърдите си.

– Облегнете се назад, Хари. Аз ще ви държа да не паднете.

– Сигурно сте много мил с децата си – каза Хенриета и се сгуши благодарно в сигурната му прегръдка. – Трябва да е много хубаво да имаш такъв баща.

Сър Даниъл погледна не особено доволен момичето. Тя наистина ли виждаше в него баща?

– Много далеч съм от мисълта, че съм достатъчно стар, та да мога да съм причина за появата ви на този свят – забеляза сърдито.

– Не, разбира се, че не – съгласи се уморено Хенриета. – Просто си мисля, че Елизабет и Нан много се радват да имат такъв баща. Не допускам да сте способен да ги принудите да се омъжат за някой гаден старик или да вярват на всичко лошо, което би ви казала за тях мащехата им.

– Вашата мащеха не държи много на вас, така ли? – Бяха стигнали другия край на нивата и Даниъл обърна коня.

– Ужасно ме намрази – отговори Хенриета, – още щом ме видя, още щом престъпи прага на дома ни. Аз бях тогава на пет години.

Сър Даниъл скочи от коня, а момичето просто се остави да падне в разтворената му прегръдка.

– Вярно, че и аз не бях много мила с нея, но мисля, че тя е трябвало да се опита да разбере, че просто ме е страх, нали така? Тя беше на двайсет и шест, вдовица и доведе три деца. – Хенриета си разтри рамото и погледна надолу в рова. – Мислите ли, че е пресъхнал?

– Ами достатъчно. – Даниъл свали чантите от седлото. – Седнете и си почивайте. Не бих искал да оставаме тук прекалено дълго. – Той ѝ помогна да слезе по късия склон и викна на Том: – Ако пуснеш конете да пасат без юзди, няма да привлекат внимание.

Той седна, опрял гръб на ската и изпъна крака.

– Всички ще се почувстваме по-добре след един час почивка, а опасността да ни открият е по-малка, ако яздим нощем. – Той затвори уморено очи. – Легнете и използвайте краката ми за възглавница. Ще ви е по-удобно и ще можете да си опрете гърба.

Хенриета го погледна колебливо, но сър Даниъл сякаш вече беше задрямал, пък и голата земя беше грапава и корава. Затова последва съвета му и се постара да се настани по-удобно. Залязващото слънце докосваше с лъчите си спуснатите ѝ клепащи и я обгръщаше с топла червена тъмнина. Болезнената умора се превърна в леност. Мускулестите бедра под главата ѝ внушаваха на Хенриета чувство на защитеност. И тя

заспа.

Даниъл се вслушваше в тихото ѝ, равномерно дишане, усещаше тежестта на отпуснатото ѝ тяло, неизреченото ѝ доверие и искрено се надяваше да не го разочарова. Не беше имал намерение да избяга от бойното поле край Престън заедно с едно ранено момиче. Никой разумен човек не би се натоварил със задачата да опази избягала от дома си девойка от справедливия гняв на нейния баща. Но той наистина не знаеше как иначе да постъпи при създалото се положение.

– Ти си същински мухльо, Уил – заяви пренебрежително Хенриета. – Сигурна съм, че ако се опънеш на баща си, той даже ще ти се възхити. Ех, то се знае, че отначало ще ни е трудно...

– Не, ти наистина представа нямаш – прекъсна я Уил. – Човек не е мухльо, само защото гледа действителността в очите.

Даниъл наблюдаваше недоволно кавгата на двамата млади. Тя не спираше вече целия следобед и наистина му беше дошла до гуша. Бяха се подслонили в една плевня, защото заваля силен дъжд. От време на време студен въздух нахлуваше през прозореца без стъкло и сякаш щеше да изкърти вратата. От дупките в покрива водата капеше монотонно върху влажното сено. Конете стояха, навели глави, в единия ъгъл, а хората се притискаха към стената, уморени, треперещи от студ и гладни. Миризмата на мокрите животински тела, на влажната слама и не особено чистите пътници изпълваше натежалия въздух и засилваше лошото настроение.

Това окаяно състояние продължи, докато някой блъсна вратата и на прага се появи Том. Той се отърси като куче от дъжда.

– Донесох хляб, сирене и бира – каза той и сложи вързопчето на пода. – В града има повече кръглоглавци от бълхи по някое псе. Без пропуск крачка не можеш да направиш.

– Защо не се опитаме да получим пропуски? – При вида на хляба и сиренето, куражът на Хенриета се беше върнал. – Вече седмица сме на път и непрекъснатото криене става все по-непоносимо.

– Може би очаквате вълнуващи приключения? – попита сухо Даниъл и отпи голяма глътка бира.

– Не, не съм. Но не допусках и че ще е толкова изморително – заяви Хенриета, както дъвчеше. – Ако имахме пропуски, можехме преспокойно и открито да си продължим пътя и да влизаме в странноприемници, не е ли така?

– Естествено, че бихме могли. – Уил още не си беше върнал

равновесието. – Но нали не по наше желание пътуваме тъкмо по този начин. Или смяташ, че трябва да спрем при следващия военен пост и да помолим най-учтиво за пропуски?

Даниъл сподави въздишка, очаквайки гневния отговор на Хенриета. Но такъв не последва.

– Не мисля, че трябва ти да отидеш – каза замислено момичето и си избърса с длан устата. – Ако Том успее да ми намери женски дрехи, най-добре на някоя ратайкиня, мога да измисля някаква история, с която да убедя офицера. – А мен си ме бива да измислям истории, нали? – погледна тя към Уил.

Той кимна и неволна усмивка озари луничавото му лице.

– Хъм. Тази способност вече ти е помагала да се измъкнеш от не едно затруднение.

– А вие – продължи Хенриета – вие какво мислите, сър? Мога да кажа например, че искам да посетя в Лондон болния си баща, разбира се смел привърженик на парламента. И още, че пътувам заедно с... с... Тя смръщи чело и направи неопределен жест с ръка. – С дядо си и с брат си Уил – заключи тя победоносно. – А пък Том ни е предложил приятелски помощта си, понеже дядо е съвсем грохнал, а само един човек не е достатъчна защита срещу скитащите наоколо роялисти и пладнешки разбойници.

Даниъл се възпротиви на ролята на безпомощен дядо, която очевидно беше предназначена за него.

– Ще трябва навярно да си залепя бяла брада, да влача крака и да мърморя като беззъб дядка.

– Не, няма да е необходимо – засмя се Хенриета – не се налага предполагаемите ми спътници да идват с мен. Ще поискам пропуските на измислени имена и ако кажа, че дядо ми е на седемдесет и девет, деветката после лесно може да се преправи на двойка.

– Велики боже! – простена Даниъл – Седемдесет и девет!

– Говоря най-сериозно, сър – заяви сърдито Хенриета.

– Безумен план. – Даниъл си отчупи парче хляб. – Разбирам, че временните неудобства не ви допадат. Но детското театро не е средство против тях.

Бузите на Хенриета пламнаха при мисълта, че така са я сложили на място.

– Не са детински игри. Зная, че мога да го направя. – Тя стисна устни и вирна упорито брадичка.

Бегълците прекараха в плевнята целия дъждовен следобед. На

Даниъл непрекъснато му се затваряха очите. Уил и Том вече тихо хъркаха, а и Хенриета, изглежда, беше заспала. Сънят беше изглежда единствената възможност да се прекарат дългите часове преди дъждът найсетне да спре и те да могат да продължат пътя си. Защо тогава да прави усилия да будуват? След няколко минути и неговото дълбоко, равномерно дишане се присъедини към това на останалите.

Хенриета веднага вдигна глава. Стана безшумно и измъкна без да я усетят две златни монети от чантата до седлото на сър Даниъл. В никакъв случай не биваше да създаде впечатлението, че разполага с по-големи суми. За момиче от привидното ѝ съсловие една корона беше вече сериозна жертва, и това трябваше да убеди офицера, че наистина е в много затруднено положение.

Както си беше с мъжки дрехи, девойчето излезе навън, където проливният дъжд беше спрял, но продължаваше упорито да ръми. Тя претича през калния двор на плевнята. Изоставената селска къща с обгорели от огъня стени се очертаваше неясно в мъгливия мрак. Хенриета я заобиколи и хукна напреки през нивята в посока на Нотингам.

В мига, в който щяха да спуснат подвижната решетка на градската врата, Хенриета стигна задъхана Нотингамския замък.

– Много ви моля, пуснете ме да вляза – извика тя пресипнало. – Трябва на всяка цена да говоря с офицера, който дава пропуските.

Войникът в стражевата кула я изгледа смаян. Ако се съди по гласа, трябваше да бъде селско момиче, но ако се съди по облеклото – младо момче.

– Вие пък кой сте? – попита рязко той. – Да не сте момиче?

– Да – потвърди Хенриета и свали шапката от главата си, а червеникаво-русата ѝ коса се разпиля на дълги вълни по раменете. – Наистина съм момиче. Но се наложи да се облека така. За момиче пътищата не са безопасни в тия времена.

Войникът се засмя.

– Ама си лакомо парче, малката. Хайде, влез. Радваме се на компания.

– Ох, моля ви, толкова бързам. Баща ми лежи болен в Лондон и трябваше да заведа дядо си при него. Татко е много зле и ако не стигнем на време, ще го пуснат в някой гроб за бедняци.

Сред този брътвеж беше успяла да изкачи тесните стъпала към помещението в кулата, където се намираще сега стражата. До една дъбова маса седеше мъж с врат като на бик, но в безукорна военна униформа. Той вдигна неохотно глава.

– Какво има?

Войникът, който беше последвал Хенриета, обясни:

– Това тук е момиче преоблечено като момче, иска пропуски за себе си и за своя дядо.

Ефрейторът го изслуша безразлично и направо прониза Хенриета с погледа си, тъй че не и се наложи да се преструва на смутена. Много добре знаеше каква е съдбата на онези, които биват заподозрени в измяна. Мъченията им бяха сигурни и дори фактът, че е момиче, не би я спасило от ужасната съдба на всеки, свален в подземията на крепостта и предаден там на палача. Тя потрепери от студ, въпреки че по челото ѝ беше избила пот.

– Къде живее баща ви? – попита я властно офицерът. Хенриета си беше приготвила отговора.

– С ваше позволение той е в болницата Филдс, сър.

– Името му?

– Болт, с ваше разрешение, сър.

– Престани да трепериш, девойко – каза ядосано ефрейторът. – В армията на Кромуел никой не прави нищо лошо на жени и деца.

– Да, сър – измърмори Хенриета, а в себе си облекчено въздъхна. – То е само защото съм толкова отчаяна. Не искам баща ми да бъде погребан на бедняшкото гробище. Там дори не ги увиват в чаршаф, преди да... – Разтърсена от риданията, тя беше неспособна да продължи. И закри лицето си с две ръце.

– По дяволите – изръмжа офицерът и посегна към перото и хартията. – Не понасям разрезвани жени. Ще ви струва една корона, момиче.

– За мен са много пари, сър – подсмръкна Хенриета и бръкна в джоба на жакета. – Но пък толкова държа да погребам достойно баща си.

– Та кои бяха имената?

– Болт, сър. Аз съм Мег Болт, дядо ми е Даниъл Болт, а брат ми Уил Болт. Но и един приятел ще дойде с нас да ни пази, името му е Том... Том Грант.

– И всички сте се запътили за болницата Филд?

– Да, сър, ако разрешите, сър.

Настъпи тишина, нарушена само от скърцането на перото и шумното подсмърчане на Хенриета. Ефрейторът посегна най-сетне към кутията с пясък, после стопи върху документа восък от свещта и притисна към него печата на парламента.

– Вземете. – Той ѝ подаде документа през масата. – Можете да продължите от тук спокойно до болницата Филдс в Лондон, но до никъде

другаде. Ако ви хванат встрани от този път, пропускът не ви гарантира вече свободно преминаване, ясно ли е?

– Да, сър. Просто не зная как да ви благодаря. – Хенриета притисна скъпоценния документ към гърди и побърза да се измъкне през вратата. Само след минути вече беше изчезнала от крепостта с разрешително за свободно придвижване за трима мъже и една жена в джоба на jakета.

Беше вече почти полунощ, когато стигна разрушената ферма. Едва тогава ѝ мина през ума да се запита, как ли са изтълкували останалите нейното изчезване. За миг спря със силно разтуптяно сърце, втрещена в тъмнината, осветената само от бледата светлина на месеца. Дали не са си помислили, че са я отвлекли войници? В такъв случай сигурно са потеглили, за да продължат, както обикновено, пътя си през нощта. Но можеха ли наистина да изоставят спътничката си? Стори ѝ се немислимо, защото поне Уил щеше да предположи какво е намислила. Подгонена от страх, Хенриета изтича към плевнята и надникна в нея.

– За бога, Хенриета, как можяхте да направите такова нещо! Как можяхте толкова безразсъдно, толкова непредпазливо просто да изчезнете?

С вик на облекчение момичето се затича към посоката, откъдето идваше развълнуваният шепот.

– О, сър Даниъл! Вече се боях, че сте ме зарязали.

– Това щеше да е най-малкото, което заслужавате – отвърна гневно той. – Прекарах последните четири часа на върха на един дъб и само господ знае къде са сега Уил и Том, които пратих да ви търсят.

– Да, но пък донесох пропуск на всички – изтърси тя и напипа скъпоценния документ в jakета си. – Ето, вижте! Нали ви казах, че ще успея.

Даниъл гледаше като вцепенен документа.

– Но, как, по дяволите, успяхте?

– Нали вече ви казах, че мога да го направя.

За миг се възцари тишина. После се чу смях, отначало сдържан, после издаващ все по-голямо облекчение и възхищение от невероятната смелост. Даниъл вече се смееше високо и това пропъди и гняв, и страхове.

– Ще трябва да ми го разкажете по-подробно – каза той. – И без това ще се наложи да останем тук до утре, за да могат Уил и Том отново да се присъединят към нас.

Към края на разказа Хенриета вече едва си държеше очите

отворени, а думите ѝ все по-често биваха прекъсвани от сърцераздиращи стонове.

– Прощавайте, но просто заспивам. – Тя примижаваше като уморено котенце и Даниъл установи не за пръв път, че тя е всъщност едно много привлекателно девойче.

– Легнете си – каза той и постла конските чулове върху сеното. Хенриета се зави с тях и заспа още преди Даниъл да успее добре да я покрие.

Той коленичи до нея, сложил ръка на рамото ѝ. Вдигна смутено вежди, когато прокара почти несъзнателно пръсти по нежните ѝ, зачервени от съня бузи. Какво ли в това неопитомено малко същество, така го вълнуваше? Тази нощ Даниъл Дръмънд дълго не можа да потъне в заслужения си сън.

3

В края на септември групичката стигна в Лондон. Пропускът им свърши добра работа и Хенриета пак беше облечена като жена. Беше вдигнала и прибрала косата си под боне, каквито носят жените на занаятчиите, голям шал я пазеше от вятъра. Дрехите ѝ трудно можеха да се нарекат връх на елегантността, но сър Даниъл беше настоял да е облечена колкото може по-скромно, а Хенриета помърмори малко и се подчини. Уил и Даниъл бяха свалили дантелените си яки и рицарските си ешарпи и се бяха преоблекли като търговци, миролюбиви граждани, които дори в тези трудни времена мислят само за печалбата си. Като почтен земеделец Том се движеше в ариергарда.

Още в самото начало на авантюристичното си бягство от дома, Хенриета се беше озовала в Лондон и там беше намерила Уил. Тогава огромният град ѝ се бе сторил безкрайно вълнуващ и дори гадната смрад на конски изпражнения, гниещ боклук и каква ли не още гадост в каменните канавки не можа да помрачи радостта ѝ. Сега се взираше отново в тази човешка маса, която се тълпеше и се блъскаше, ушите и пищяха от крясъците, звънците на уличните търговци, виковете и писъците откъм тъмните преки. Беше вечер, понесените сред това стълпотворение факли и фенери разкъсваха мрака. Заради тълпата конете бяха принудени да напредват по-бавно. Дрипави деца се промъкваха ловко между краката на минувачите, търсеха в боклуците нещо за ядене.

Сър Даниъл изглежда знаеше къде отиват и това правеше огромно впечатление на Хенриета, защото не можеше да си представи, че човек може да се оправи в този ужасен хаос. Минаха през една от седемте Лондонски порти с четиригълни кули от двете ѝ страни и стигнаха до квартала Олдързгейт. Даниъл насочи коня към тясна уличка и спря пред една страноприемница. Емблемата от ковано желязо на „Червения лъв“ се олюляваше със скърцане на вечерния вятър. Едно конярче дотича, за да се погрижи за конете.

– Хайде, елате, Мег Болт – засмя се Даниъл и помогна на момичето да слезе от коня. – Ако умираете от глад като мен, ще се зарадвате на вечерята.

– Дълго ли ще останем тук? – попита Хенриета, загледана в спретнатата къща с красив гредоред. Гласът ѝ трепереше леко, защото въпросът съдържаше и втори, не по-малко важен: Какво ли ще стане сега с

нея?

– Докато решим каква е поредната ни задача – отвърна ѝ много точно Даниъл. – Тук вече никой няма да ни притеснява. А тъй като опасностите от пътуването вече са зад нас, би трябвало да се върнем към истинската си идентичност.

– Но вие не трябва ли да се приберете у дома и да видите как са децата? – продължи да пита Хенриета, впила несъзнателно нокти в дланите си.

Сър Даниъл сякаш избегна отговора и само хвърли на Хенриета странен поглед.

– Да, разбира се – каза бавно, наистина трябва да го направя. Но трябва и да науча каква глоба ще ми наложи парламентът.

– Ако не се разбере, че сте участвали в сражението при Престън, може и да не ви конфискуват имуществото – намеси се Уил.

Тази забележка сякаш накара Даниъл да се събуди с ужас от някак-ва замечтаност. Отмести колебливо погледа си от Хенриета.

– Надявам се, Уил. Но хайде да влизаме. Том ще се погрижи за конете.

На гостилничаря, който се приближи с безкрайни раболепни поклони, му бе наредено да приготви стаи за гостите и той заведе мистрис Ашби, племенница на сър Даниъл в стаичка на първия етаж, където, увери я, щяла да остане сама.

– Ако не желаете да ви притесняват по време на вечерята – предложи с непрекъснати поклони ханджията, – разполагам с чудесно проветрено помещение до коридора, а за жена ми ще е чест да ви приготви вкусна вечеря. В зимника ми отлежава и превъзходно бургундско.

– Да, това ще ни е приятно – каза сър Даниъл. – Ще можем ли след един час да вечеряме? Преди това трябва да обсъдя нещо с госпожа Ашби.

Той побутна Хенриета през прага и заключи здраво вратата зад себе си.

– Хари – каза той много сериозно, – обещайте ми да не напускате къщата, без да ме предупредите.

Момичето разглеждаше внимателно жилките по дъските на пода.

– Смятам, че дойде време, сър Даниъл, пътищата ни да се разделят.

– Бях вече сигурен, че мислите ви са поели в тази насока – каза той и усети, че почва да се ядосва. – Само че няма да стане, дете мое. Не можете да принудите клетия Уил да поеме отговорността за вас. Та той едва ли е способен себе си да отстоява. Освен това нямате пари...

– Да, но аз съм силна и мога да работя – заяви Хенриета и погледна сър Даниъл право в очите. – Ако Уил се колебае дали да се ожени за мен, ще се цаня за слугиня.

– И сигурно ще спите в кухнята върху сено. Я хайде без глупости.

– Аз няма да се прибера вкъщи – отсече категорично Хенриета. – Няма сила, която да ме накара да го направя.

Даниъл се погали замислено по брадичката и се позамисли, дали сега му е времето да каже на момичето истината. Предишния ден, докато прекосяваха Рийдинг, той беше изпратил писмо до сър Джералд Ашби в имението му в Тейм, с което му съобщаваше, че може да намери дъщеря си цяла и невредима в „Червения лъв“ в Алдерсгейт. Дълго и подробно го беше обмислял, преди да признае, че като човек на честта и той самият баща на две дъщери, просто няма друг избор. И сега, както и преди беше готов да удържи на думата си и да поеме грижата на момичето да не му се случи нищо лошо, но бъдещата му съдба трябваше да бъде решена заедно с неговия баща. Даниъл вече си представяше какво ще е това бъдеще, но дали ще може да се намеси, щеше да зависи от преценката за сър Джералд. Нямаше основание да смята, че е нещо друго от много строг глава на семейство, но в това можеше да се убеди едва след като се запознае лично с него. И все пак сега едва ли беше моментът да обсъжда с Хенриета този въпрос.

– Имайте ми доверие – каза вместо това. – И ми дайте дума, че няма да има други опити за бягство.

Хенриета отиде до прозорчето, от което се виждаше дворът. Имаше ли в момента друг избор, освен да се довери на Даниъл Дръмънд? Имаше ли и причина да не му вярва? В интерес на истината трябваше да признае, че мисълта да е тук без пукнат петак, беше наистина отвратителна. Тя, доскоро преливаща от енергия и с толкова планове за бъдещето, сега беше зависима и сякаш парализирана. обстоятелствата се бяха променили толкова непредвидено от мига, в който напусна, толкова радостна, с каруцата на някакъв търговец, имението на своя баща. Тогава беше повече от сигурна, че с няколко насърчаващи думи ще склони Уил да я открадне. Но той се оказа смайващо неподатлив. Дали сега, в Лондон, няма да успее най-сетне да го убеди?

– Не мога да продължа да съм ви в тежест, сър Даниъл – каза най-сетне навъсено. – Бяхте наистина чудесен приятел, но...

– О, Хари, що са глупости! – възкликна Даниъл. – Ако не бяхте вие, сега сигурно щях да гния в някой затвор на кръглоглавците. Тъй че наистина нищо не ми дължите.

Бузите ѝ пламнаха и тя радостно му се усмихна.

– Много мило от ваша страна, че го казахте.

– Но е самата истина. – Той направи крачка към нея и я погали по косата. – Хайде, дайте ми дума.

Нежното му докосване, топлината в черните му очи, сподавеният смях в гласа му – всичко това въздейства силно на Хенриета. Вече имаше чувството, че не бива да се бои от нищо на света.

– Обещавам ви – каза тя най-сетне.

– Е, сега мога пак да ви нарека своя малка елфа – каза Даниъл и докосна с устни челото ѝ – съвсем леко наистина, но въпреки това ѝ се стори, че е опърлил кожата ѝ като пламък на свещ.

– Измийте се от прахта на пътищата и елате да хапнем.

Врата се затвори зад него, но Хенриета остана да стои неподвижна до прозореца. Даниъл разговаряше с нея както настойник с повереното му дете, но я докосна по съвсем различен начин, а в погледа му тя прочете нещо непроницаемо и загадъчно. Голяма тайна обгръщаше този мъж, почти толкова голяма, колкото и странното, тревожно вълнение, което я обземаше всеки път, щом се опиташе да си даде отговор на тази загадка.

Проклетата кранта не може да се справи с теглото ми си каза сър Джералд Ашби поне за десети път през изминалия час. Не биваше да праща Уетърби да го купи. Този човек просто не разбира от коне. Сър Джералд заби безмилостно шпори в хълбоците на животното, а когато то се опита да изпълни бруталната заповед, от мундшука му закапа пяна.

Сър Джералд отново изруга и се озърна гневно. Не понасяше този град. Оксфорд беше достатъчно отвратителен, но Лондон просто едно огромно, смрадливо свърталище на крадци. И къде, по дяволите, се беше сврял този Даниъл Дръмънд, покровител на недоразумението на име Хенриета? Писмото му беше доста учтиво, написано със сигурно перо, но и твърде неясно относно по-точните обстоятелства. Ако зависеше от сър Джералд, той спокойно щеше да остави нескопосаната си дъщеря безследно да изчезне. Но лейди Ашби реши, че Хенриета може все още да бъде насочена по правия път и ако не роди след девет месеца някое копеле, кой знае, може би ще успеят да убедят сър Реджиналд, че още е девствена. Можеха да измислят някаква история за посещение при роднини и ако успеят да накарат малката кучка да се държи прилично, може би все още не всичко е загубено. В нощта след венчавката загубата

на девствеността можеше ловко да се прикрие.

Семейство Озбърн упорито твърдеше, че Уил няма нищо общо с изчезването на Хенриета, но сър Джералд и лейди Ашби знаеха, че не е вярно. През последните две години Хенриета беше полудяла да се омъжи за момчето и нито увещанията, нито камшикът успяваха да я вразумят и откажат. Ако наистина е успяла най-коварно да убеди момчето да я отвлече, това лесно можеше да се оправи. Нямахме съд в страната, който да не разтрогне брака между две непълнолетни деца, нарушили родителската воля. Така де, единственото, от което трябваше да се страхуват, беше появата на някое копеле.

– Ей, ти там! – извика сър Джералд на застанала на пътя жена. Тя държеше на ръце пеленаче, а друго, по-големичко, се беше вкопчило в полата ѝ. – Да знаеш къде е „Червения лъв“?

– Малкият ще ви покаже пътя, сър – отговори жената и побутна може би петгодишното момченце. – Сам ще ви заведе, ваше благородие.

В това време Хенриета и Уил си седяха в специалната гостна и докато чакаха Даниъл да се прибере, играеха на табла. Като чуха откъм входа познатия глас, и двамата скочиха ужасени. Хенриета стана толкова рязко от стола, че таблата падна на пода. Момичето пребледня като платно и тръгна към вратата, притиснало ръка към устата. Как е могъл да я открие? Един единствен човек е могъл да я предаде и при тази мисъл краката ѝ се подкосиха, а сърцето ѝ лудо заби – защото ѝ призна не по-малко отколкото от страха от баща ѝ.

Вратата се блъсна в стената. Огромната фигура изпълни цялата рамка. Сър Джералд беше побеснял от гняв, а и двамата добре знаеха, че изобщо няма и да се опитва да се овладее.

– Курва! – Думата изкъртя през залялото от слънце помещение. Пантите на вратата изскърцаха, когато я затвори с ритник.

– Охо, и жалкият любовник бил тука! Двамата развратници в приятно прекарване насаме.

– Ама не, нищо подобно! – изпелтечи Уил. – Не сме направили нищо лошо...

– Да не си посмял да ме лъжеш, хлапако! Че ще ти дръпна такъв бой – докато си жив няма да го забравиш!

– Сър, нямате основание да обвинявате Уил в каквото и да било. – Хенриета си беше върнала дар слово и сега пристъпи към баща си.

– И ти ще си получиш заслуженото – отвърна ѝ той с коварно тих глас. – Но първо ще се оправя с този нагъл нехранимайко.

– Не ви разрешавам да ме наричате така, сър. – Уил се надигна, преbledнял от гняв и обида, но само след миг лежеше превит на пода, запратен там от удар с юмрук, който едва не го лиши от съзнание. Уил си беше ударил брадичката в желязната решетка на камината и сега лежеше неподвижен до пламъците, които се издигаха от цепениците.

– Убихте го! – извика Хенриета и коленичи до приятеля си.

– Още не съм почнал, а това тук веднага ще го оправя! – и сър Джералд вдигна тежкия си камшик. – Махни ми се от пътя, момиче!

– Няма! – Тя го погледна, ужасена от бруталността, с която беше готов да удари изпаднал в безсъзнание човек. – Да не сте посмели да го пипнете. Той не е сторил нищо лошо.

– Може би искаш да опиташ камшика вместо него? А, това ли искаш? – Хенриета издиша мъчително и със свистене въздух през стиснати зъби, когато усети удара, а болката захапа силно рамото ѝ, но не помръдна и закри Уил с тялото си. При втория удар извика, но вроденото ѝ упорство я задържа, стиснала зъби, на мястото ѝ. Усети как волята ѝ става толкова по-силна, колкото по-ужасни средствата, използвани, за да я прекършат.

Даниъл Дръмънд чу плющенето на камшика и вика още на стълбището. Втурна се яростен в стаята.

– За бога, човече, оставете я на мира! – Само с две крачки той се озова до камината.

– Вие пък кой си въобразявате, че сте? – изруга сър Джералд, но отпусна ръка. – Това е работа между баща и дъщеря, кой сте вие, та да ни се месите?

– Аз съм Даниъл Дръмънд – каза той кратко. – Освен това работата е и моя. Стани, Хенриета. – Той ѝ подаде ръка, но момичето се дръпна, сякаш ѝ беше предложил отрова.

– Вие ме предадохте – прошепна тя беззвучно. – Нарушихте обещанието си и ме издадохте.

Даниъл поклати глава.

– Може и да изглежда така, но не е. Уил ранен ли е?

– Момент! – прекъсна го сър Джералд. – Допускам, че съм ви донякъде задължен, сър. Но много бих желал да разбера по какъв начин се оказате свързан с проблемите на тези двамата.

В това време Уил се размърда и изпъшка. Хенриета забрави собствената си болка и пак се наведе над него.

– Уил, как си?

Той отвори очи.

– Главата ми! Какво стана? – Погледът му падна на сър Джералд и споменът се върна. – Сър, няма да ви позволя да ме обиждате – каза той и с мъка се надигна.

– В сегашното ви състояние ще ви се наложи май на първо време да приемете помощта ми. – Даниъл му помогна да се изправи на крака. – Седнете и пийнете глътка ракия. Хенриета, донесете шишето.

– Не мисля, че се нуждаем от помощта ви, сър Даниъл – каза с горчивина Хенриета, а щом раздвижи рамене, веднага се присви от болка. – Нито от вашите съвети. Защото вашата намеса докара нещата до тук.

– Дръж си езика зад зъбите, момиче. – Сър Джералд беше сигурен, че вече достатъчно дълго е мълчал. – Ти ще дойдеш сега с мен. Лейди Ашби знае най-добре как да ти върне чувството за дълг. – Той хвана Хенриета за ръка и я повлече към вратата.

– Само за миг, сър Джералд – Даниъл беше застанал бързо между него и вратата. Нямахме друг избор и той го знаеше от мига, в който прекрачи прага на стаята. Мъж, способен да удря с камшик собствената си дъщеря, едва ли щеше да се съгласи с предложението Хенриета да бъде приета в бездетното семейство на лейди Франсис Еликът, сестрата на Даниъл.

Нямахме друг изход от дилемата, пред която се бе изправил по собствена вина и това решение, въпреки че съдържаше и нещо стряскащо, по неизвестни причини не будеше у него чувство на отчаяние. Със спокойствие, което допреди няколко седмици би му се сторило невъзможно, се чу, сред тихото прашене и съскане на огъня да казва:

– Има няколко въпроса, които бих желал да обсъдя с вас, преди да си тръгнете.

– Може би смятате, че съм ви длъжник, задето сте се занимавали с това...

– Не, не е това. – Даниъл не остави сър Ашби да се доизкаже. – Искам да ви помоля за ръката на вашата дъщеря, сър Джералд.

След тези думи настъпи пълна тишина. Уил се ококори глупаво със зяпнала уста. Хенриета стоеше сякаш вкаменена, а сър Джералд отвори широко кръвясалите си очи.

– Защо, за бога, искате да се ожените за мен? – Хенриета първа се окопоти, докато хората в стаята сякаш се бяха вцепенили завинаги.

– А защо да не искам? – И Даниъл я погледна спокойно в очите.

Тя поклати бавно глава.

– Може би искате по този начин да изкупите вината си?

– Няма ли да се съгласите с мен, че не мога да ви взема честно и

почтено за съпруга без съгласието на вашия баща?

– И по тази причина му съобщихте, че съм тук? – Очите на сърцевидното личице станаха сякаш още по-големи. – Но тогава защо не ме предупредихте?

– Да изкупите вина, така ли? – намеси се сър Джералд, вече преодолял смайването си, и така спести на Даниъл отговора му. – Ако искате да изкупите вината си за една изгубена невинност, сър, трябва да ви заявя...

– Аз не съм господин Озбърт, сър Джералд. Аз не позволявам да се засяга чувството ми за чест, сякаш съм неопитно хлапе. – В гласа на Даниъл за пръв път прозвуча гняв. – Вашата дъщеря е недокосната, както би било мое дете. И не ви позволявам да се съмнявате в думите ми.

– Моята дъщеря е вече обвързана – заяви навъсено сър Ашби.

– Не искам да се омъжа за сър Реджиналд – извика Хенриета.

– Ще се омъжиш за човека, когото аз ти избира за съпруг! – Бащата продължаваше да я държи за лакътя и сега вдигна заканително другата ръка.

Хенриета се дръпна с бързо движение встрани и тази полусъзнателна реакция показва ясно на сър Даниъл колко е свикнало това момиче и със заплахите, и с побоя.

– Доколкото можах да разбера, имате задължения спрямо сър Реджиналд, нали така? – попита Даниъл. – Може би ще успеем на тази основа да стигнем до някакво споразумение.

Сър Джералд го погледна неуверено.

– Какво имате предвид?

– Мисля, че ще обсъдим това по-добре на четири очи – отговори спокойно Даниъл. – Хенриета, заведете Уил в стаята му и вижте как можете да му помогнете. Боя се, че ще му изскочи огромна цицина.

– Мен няма ли да ме попитате, дали искам да се омъжа за вас? – Хенриета никога не би задала този въпрос на баща си, защото знаеше предварително какъв ще е отговорът. Но сега го зададе на мъжа, който явно вземаше съдбата ѝ в свои ръце.

– Нека поговоря най-напред с баща ви, а после ще си поприказваме и двамата – обеща Даниъл. – Тогава ще си излеее всичко, което ви е на сърцето.

– Ела, Хари – надигна се залитайки Уил. – Имам чувството, че в главата ми бумтят барабаните на цял полк.

Хенриета продължаваше да гледа колебливо сър Даниъл, но нейният баща пусна ръката ѝ, заявявайки рязко:

– Прави каквото ти казват. И да знаеш, че ще трябва да си безкрайно благодарна, ако след необмислените ти дивотии се окаже, че още може да се спаси нещо.

– Ще видя дали ханджията може да ми даде някакъв мехлем – каза тя и тръгна решително към вратата. – Уил, няма да е зле малко да полегнеш.

– Вино ли ще пиете, сър Джералд или предпочитате ракия? – Даниъл хвърли поглед към бутилките на тезгяха.

– Вино – При промените се обстоятелства по-възрастният сякаш беше загубил доста от увереността си, но все още се опитваше да се перчи. – Успях да уредя много добра партия за дъщеря си, сър. Ще трябва доста да се понапрегнете, ако решите да се състезавате. Освен това, струва ми се, че ако сте роялист, едва ли ще можете да предложите кой знае какво.

– А на чия страна сте вие в тази война, сър? – попита спокойно Даниъл и подаде на госта си чаша.

Лицето на сър Джералд пламна.

– Аз съм за краля, но не виждам смисъл да излагам на опасност имота си и своето семейство.

Даниъл кимна.

– Е, добре, хайде да поговорим за вашите дългове. Предполагам, че бихте се освободили от тях в мига, в който Хенриета би се омъжила за вашия кредитор.

Бъдещият му тъст го гледеше ядосано.

– Тя е много хубаво момиче и от добро семейство. Но няма зестра.

– Как така? Даниъл отпи от виното и се опита да изглежда колкото може по-безразличен. Беше нещо нечувано за момиче от благородническо семейство като Хенриета да няма никаква зестра.

– Трябва да се погрижа за още три дъщери. А пък тази, откакто се е родила, ми носи само огорчения. – Сър Джералд поклати недоволно глава и пресуши чашата си. – Ако я искате, най-сетне ще се отърва от нея. Но тя няма да получи от мен нито пени.

Даниъл се усмихна студено.

– Ще поема следователно вашите дългове като откуп за вашата дъщеря. Нали това е начинът, по който бихте желали да се уреди въпросът?

– Да, сър, точно така – потвърди сър Джералд и погледна подозрително Даниъл. – Помнете, че сам го предложихте, нали, защото мога да я омъжа и за сър Реджиналд, след като й внуша необходимото чувство

за дълг.

Даниъл не издаде отвращението си към този безсъвестен баща и кимна бавно.

– В такъв случай нека сме делови. – Той остави чашата си на тезгяха. – Ще поприказвам първо насаме с Хенриета, а после ще подпишем брачния договор пред мировия съдия, който може да извърши и бракосъчетанието. – На недоволния израз на лицето на сър Джералд Даниъл отвърна с високомерно повдигане на вежди. – Предполагам, – каза той че нямате намерение да уредите голямо тържество по случай сватбата на вашата дъщеря, прав ли съм?

– Не грешите, сър. – Сър Джералд си напълни невъзмутимо чашата. – Както вече казах, радвам се да се отърва от нея.

Даниъл Дръмънд излезе мълчаливо от стаята и затвори внимателно вратата зад себе си, въпреки че кипеше от гняв, каквото никога не бе изпитвал. Беше на път да си купи бедна годеница от безсъвестен баща, който сигурно в момента се поздравяваше самодоволно за чудесния успех.

Тези мисли, способни да разгневят един мъж не на шега, не можаха все пак да помрачат чувството на нежност, което изпита, влизайки в стаята, която делеше с Уил. Младежът лежеше на леглото, а Хенриета, седнала до него, сменяше студени компреси на болната му глава. Щом видяха Даниъл, и двамата веднага млъкнаха, а Хенриета го погледна уплашено.

– Да отидем във вашата стая, Хенриета. Трябва да поговорим – каза кратко Даниъл и отвори подканящо вратата.

– Сър, сигурна съм, че вече съжалявате за направеното предложение, сторихте го под напора на внезапен импулс – подхвана колебливо Хенриета, но Уил рязко я прекъсна:

– По дяволите, Хари, не бъди толкова упорита. От десет минути я придумвам, сър, да не стъпче късмета си с крака. – Той се вдигна на лакът. – Защото си е въобразила, че сте го казал само от съжаление, а не защото наистина я искате.

– А защо трябва да ме иска? – Хенриета избърса сълзите на гняв от очите си. – Нали и ти не ме искаш, въпреки че преди две години си обещахме вяност до гроб.

– Не е вярно, че не те искам – протестира младежът. Просто още не съм узрял за женитба. Ако почакаме до моето пълнолетие, тогава...

– Дотогава отдавна ще са ме напъхали в леглото на някой сладострастен старец!

Даниъл усещаше как гневът му постепенно се топи. Та нали не беше насочено към Хенриета и щеше да е несправедливо да си го изкарва на нея. Той се усмихна успокояващо.

– Елате, дете. Аз наистина съм готов да се ожена за вас и мисля, че не съм нито сладострастник, нито старец и всеки случай за предпочитане пред всички други възможности, с които разполагате в момента.

Хенриета свъси чело.

– Не бих искала да проявявам неблагодарност. Но ако наистина не ви подтиква съжаление... защо, за бога, му направихте това предложение?

Даниъл седна на широкия перваз и реши, че може да води този разговор и в присъствието на Уил.

– От четири години съм вдовец и съм много самотен. Искам отново да имам съпруга, а децата ми имат нужда от майчини грижи и преданост. Вие сте много млада, Хенриета, но не и прекалено млада. Имах време да ви опозная по-добре, но бих искал да науча още повече за вас. – Погледът му проникна дълбоко в честните кафяви очи и Даниъл се опита да прочете мислите, които се отразяваха в тях. – Ще бъда винаги почтен спрямо вас – каза той най-сетне, – ще очаквам в отговор и вие да бъдете откровена с мен. Кажете, неприятна ли ви е мисълта да се омъжите за мен?

Хенриета сведе поглед. Лека руменина изби по бузите ѝ, когато си помисли за странното смущение, което я бе обземало толкова често в негово присъствие, за начина, по който тялото ѝ реагираше, когато Даниъл го докосваше или се усмихваше по много особен начин. Не, мисълта да е омъжена за него съвсем не ѝ беше неприятна и тя сигурно можеше да се научи да бъде негова съпруга и майка на неговите деца. От нея зависеше той да не съжали за постъпката си.

Тя вдигна очи и срещна проникновения му поглед.

– Не, не ми е неприятна, сър и ще се опитам да стана такава, каквато желаете да ме видите.

– Не – отвърна той меко – искам ви такава, каквато сте.

Тя се усмихна плахо.

– Но често съм твърде непредвидима и дива, сър. Попитайте Уил.

Уил изглеждаше безкрайно облекчен.

– Да, вярно е, но майка казва, че трябва само да намериш подходящия мъж и ще станеш съвсем поносима съпруга.

– Майка ти го е казала?

– Ами да – потвърди Уил – каза го, след като установи, че не съм

подходящият мъж за теб.

Даниъл избухна в силен смях. На лицето на Хенриета беше изписано безкрайно възмущение, а Уил направо сияеше, доволен, сякаш току-що беше открил философския камък.

– Божичко, какви шури деца сте и двамата! Уил, ще трябва да ни станете свидетел. Чувствате ли се достатъчно силен, за да станете?

– Веднага ли трябва да стане? – попита смаяна Хенриета.

– Всяко отлагане е безсмислено – забеляза спокойно Даниъл.

– Да, сигурно сте прав. – На лицето ѝ се появи замислен израз. – Още повече, че баща ми ще иска веднага да се прибере.

Даниъл забеляза замисления ѝ поглед и веднага предположи как може да си го обясни. Едно девойче имаше право да мечтае за бляскава сватба с красиви дрехи, камбанен звън, гощавка и поздравления. Макар парламентът да беше постановил, че е законен само брак, сключен пред миров съдия, а всички църковни церемонии бяха обявени извън законите, такива церемонии все пак се провеждаха тайничко. Да, но днешното бракосъчетание щеше да е бързо и без гости, защото един баща искаше да се отърве с минимум разноски и шум от своята непокорна дъщеря.

Въпреки това Даниъл каза само:

– Е, хайде, пригответе се. Ще попитам къде да открия най-близкия мирови съдия.

Ханджията можа да го осведоми любезно, че съдията Хейзълмиър живее веднага зад ъгъла, на Баулдър Лейн.

Все пак групичката седна най-напред да хапне. Около масата стана някак напрегнато, защото никой от присъстващите не знаеше какви теми ще са подходящи при тази ситуация. Хенриета бодеше с вилицата из чинията си, но апетитът на Уил очевидно не беше намалал заради цицината. Сър Джералд пък омиташе огромни количества, понеже знаеше, че няма той да плаща, а Даниъл се беше замислил за мрачната перспектива да се окаже натоварен със сериозни дългове, тъкмо когато ще му се наложи да плати и висока глоба задето е подкрепил изгубената кауза на краля.

Съдията Хейзълмиър беше навъсено човече с някак смачкано лице и воднисти очи. Изпълни задълженията си безизразно и механично. С ръка върху сборника закони, издадени от парламента за гражданските бракосъчетания, той попита сър Даниъл Дръмънд, дали желае да се ожени за госпожица Хенриета Ашби. След като му бе отговорено, че сър Даниъл наистина, има такова намерение, той се обърна към Хенриета.

– Хенриета Ашби, желаете ли да се омъжите за барон Даниел

Дръмънд?

Хенриета преглътна и облиза пресъхналите си устни, преди да отговори с „да“.

– В такъв случай ви обявявам за съпруг и съпруга. Ако платите на моя писар пет шилинга, той ще ви изготви документ, заверен и подписан от мен и удостоверяващ, че сте бракосъчетани пред закона и пред бог.

И стана така, че на двайсет и седмия ден на месец септември 1648-ма година Хенриета Ашби се превърна в лейди Хенриета Дръмънд, съпруга на сър Даниъл Дръмънд, баронет на Глийб Парк в Кранстън, графство Кент.

4

– Мисля, че ще е по-добре сега да си легна. – Уил се прозя широко и се протегна на стола си.

– Още е толкова рано – протестира Хенриета и се залови да подреди пак пуловете на таблата. – Хайде да изиграем още една партия.

Уил погледна смутено към камината, където сър Даниъл беше седнал с книга в ръка. За мъж преди брачната нощ изглеждаше странно спокоен. А Хенриета се държеше така, сякаш в живота ѝ не се бе случило нищо важно. Уил имаше чувството, че трудността да приеме тази сватба по подобаващ начин засяга единствено него. Само че не знаеше как да се държи. Всеки случай не му изглеждаше особено подходящо да играе с младоженката на табла в толкова късен час.

– Не – каза той и стана. – Късно е и ми омръзна. А ти трябва да си лягаш. – Предупреждаващ поглед подчерта този съвет.

Хенриета се намръщи.

– Изобщо не съм изморена, защото тази сутрин станах ужасно късно.

– Добре, но аз отивам да спя – заяви решително Уил. Така че, лека нощ. Лека нощ, сър.

– Но ти нали няма веднага да го... – подхвана Хенриета, но изведнъж силно се изчерви. Погледна към масата и се залови смутено да подрежда пуловете.

– Лека нощ, Уил – каза спокойно Даниъл.

Вратата се затвори зад Уил, а Даниъл остави замислен книгата си. Наблюдаваше Хенриета, която сякаш се беше вгълбила в разглеждане на пуловете. Беше навела глава и сега ясно се очертаваше нежната линия на тила ѝ.

– Хенриета?

– Да. – Тя се обърна към него и очите ѝ станаха сякаш още поголеми.

– Мисля, че трябва да последваме примера на Уил. Утре ни чака дълъг път и трябва да потеглим много рано. – Той ѝ се усмихна приятелски.

Хенриета прокара език по внезапно пресъхналите си устни, но покорно стана.

– Идвам веднага – каза Даниъл. – Притеснено кимване беше

единственият признак, че Хенриета е чула думите му. После тя бързо излезе от стаята.

Даниъл стоя няколко минути, вгледан неподвижно в огъня. Сега беше негов дълг да консумира брака, но той не беше готов да повери деца на това крехко тяло, не и след преживяното с бременностите на покойната му жена. Когато се ожениха Нан беше на шестнайсет, а умря на двацет и една, изтощена от ражданията и ранната смърт на още две дъщери. Не биваше същата съдба да сполети и Хенриета. След година можеше навярно да понесе негов наследник, но до тогава той трябваше да внимава. Досега не се беше изправял пред подобна необходимост.

Какво ли знаеше Хенриета за съпружеските задължения? Нан просто нямаше представа, а и той не беше кой знае колко осведомен. Но след нескъпоаните първи опити двамата с първата му жена си бяха научили заедно урока. Споменът накара Даниъл да се усмихне. Хенриета щеше поне да се възползва с удоволствие от неговия опит и да изгуби без излишни болки девствеността си.

Хенриета трепереше като в треска, докато се събличаше и си разплиташе плитките. Косата ѝ се разпиля на лъскави червено-руси вълни по раменете, а после се накъдри под маховете на четката, докато Хенриета се опитваше сред обичайните приготвления за сън да си възвърне вътрешното равновесие. В мислите ѝ кръжеше уплаха. Та нали не беше ежедневно време за сън и обичайните приготвления може да не бяха уместни. Трябваше ли да съблече нощницата и да се пхне гола в леглото? Трябваше ли да си сложи бонето? Трябваше ли да угаси свещта? Той кога щеше да дойде? Дали ще е още облечен?

Хенриета се реши най-сетне на компромис, не съблече нощницата, но свали бонето. После се покатери на високото легло, придърпа пухената завивка чак до брадичката и впери уплашено очи във вратата.

Даниъл влезе и остави свещта на камината, преди да се обърне към леглото.

– О, горката ми малка елфа – каза съчувствено, когато Хенриета изобщо не успя да прикрие с разтреперана усмивка силната си тревога. – Не бива да се боиш. – Той седна на ръба на леглото и прокара пръсти през копринените кичури коса. – От какво те е страх?

– От нищо – отговори тя, но погледът ѝ издаваше, че лъже.

– Какво знаеш за любовта? – Даниъл продължаваше да си играе с косата ѝ. – Твоята мащеха говорила ли ти е за нея?

Хенриета пламна и поклати глава.

– Тя никога нищо не ми е казвала, а Уил ужасно се смущаваше,

щом го заговорех за това. А нямаше кого друго да попитам.

Даниъл сподави усмивка, като си представи клетия Уил, как се опитва да избегне настойчивите въпроси на Хенриета.

– Не ти прилича да си толкова смутена – каза Даниъл и я погали нежно по лицето. – Защо не питаш мен?

Хенриета прехапа долната си устна.

– Не зная как да изразя мислите си. Може би просто ще ми покажеш.

Даниъл прокара замислено ръка по косата си. После кимна.

– Добре. Може би наистина така ще е най-добре. – Той отметна бавно завивката. Големите кафяви очи останаха вперени в лицето му, когато се залови да разкопчава нощницата ѝ и внимателно да ѝ я сваля през раменете. Тя още го гледаше, когато той сложи ръце върху коравите малки гърди.

– Харесват ли... харесват ли ти? – прошепна Хенриета.

– О, да – той се наведе усмихнат, за да докосне с устни една от розовите пъпки. Хенриета си пое дълбоко дъх при непознатата възбуда, която я обзе щом връхчетата станаха корави, тя усети гъдел и в тялото ѝ се отприщица чувства, които събудиха тревога и наслада. Даниъл загали тялото ѝ, плъзна ръце надолу от гърдите, докато не обгърна тясната ѝ, момичешка талия. После притисна устни към гърлото ѝ и продължи напред, докато не стигна устните.

Тя отпусна глава и отвори устни, когато езикът му нежно поиска да влезе. После затвори очи. Беше твърде заета с желанието да си обясни безбройните усещания, които я обземаха и затова не можа да отвърне на целувката му. Даниъл вдигна глава и се вгледа в унесеното ѝ лице. Устните ѝ още бяха полуотворени, сякаш очакваше нещо. Той потупа с пръст чипото ѝ носле и Хенриета отвори очи.

– Беше съвсем различно отколкото с Уил.

– Това комплимент ли беше, елфичке? – Черните очи блестяха, повече от удоволствие отколкото от страст. Той не очакваше страст. Беше я изживял с Нан и не вярваше това да се повтори, най-малко с това странно, необузвано същество. Да, тя беше понякога същинско непослушно момиченце, друг път лекомислена и смела, а след това отново предпазлива млада жена, – но винаги ясна и честна във всички постъпки, пряма и откровена в отношението си към света.

– Спокойно си легни – каза ѝ той тихо и погали нежно с върха на пръстите ръцете ѝ. Кожата ѝ леко настръхна при тази необичайна милувка.

Хенриета усети студения въздух върху голата си кожа, когато Даниъл ѝ свали внимателно нощницата презглава. Като гореща вълна се плъзна погледът му по тялото ѝ, легнало така кротко и голо.

Имаше великолепно стройно тяло, с тесни бедра и дълги крака, с нежна бяла кожа, момичешко, но вече и съблазнително женствено.

Даниъл я целуна по корема, заблiza с език пъпчето и усети как кожата ѝ става влажна, покрива се с лека пот. Хенриета ту сякаш искаше да устои на тези нежни докосвания, ту се отдаваше на дивата възбуда, обзела чувствата ѝ.

– Ти си много красива, Хенриета – каза Даниъл и я погледна дълбоко в очите, докато разтваряше внимателно бедрата ѝ.

Тя се противопостави на натиска на ръката му, която разтваряше широко бедрата ѝ и поклати глава в яростно отрицание, но не можеше да намери думи. Но сър Даниъл не се остави да бъде заблуден и продължи да се запознава с тялото ѝ. С хълцаща въздишка тя се предаде и се остави да бъде увлечена от чудесното изживяване, за което винаги си бе мислила, че е срамно, но това сега вече не я интересуваше.

Сега и Даниъл си свали дрехите и горещината на кожата му накара Хенриета да потрепери от близостта на неговото тяло. Тя вдишваше дълбоко мириса му на мъж, усети как космите по гърдите му гаят леко гърдите и, усети и леко туптене между бедрата си. Даниъл взе възглавницата и я подложи под гърба на Хенриета, за да може тя по-лесно да го приеме.

Хенриета прехапа силно устни, а тялото ѝ сякаш се бранеше от чужденеца, който искаше да я обладее. Очите на Даниъл бяха широко отворени, сякаш се вираха в някакъв друг свят, докато проникваше в нея, без да обръща внимание на съпротивата ѝ. После той видя уплашеното ѝ лице, издаващо безкрайното ѝ смущение от това нахлуване в най-интимната ѝ същност, затова се наведе, целуна я по клепачите, измърмори успокояващи думи.

Беше забравил за миг колко е млада и неопитна, защото се бе наслаждал отново на удоволствието на притежава жена. От четири години живееше във въздържание, сякаш то можеше да изкупи вината, която носеше за смъртта на Нан. А току-що бе разбрал колко голяма е била жертвата му. Сега от него се изискваше безкрайно самообладание, цялото му изкуство, докато девойчето, което допреда малко бе лежало под него, се отпусна, а след това издаде с кратки звуци изненадата и удоволствието си.

Даниъл се оттегли миг преди собственото му желание да стигне

върхната си точка, а Хенриета, която едва започваше да събира опит, нищо не разбра. Тя лежеше и усещаше странна слабост, но си бе дала сметка само за тежестта на тялото му, легнало върху нея, а после и за самото му тяло, за неговото физическо присъствие в цялата му чувствена реалност, която отначало толкова я беше ужасила с непобедимата си сила.

После Даниъл се отърколи встрани, опря се на лакти и целуна Хенриета по челото. Тя се усмихна с треперещи устни, но не каза нищо, защото не ѝ хрумна нищо подходящо. Странен свян я обзе изведнъж, сякаш мъжът, за когото се омъжи днес, въпреки интимността на последния час, ѝ беше станал отново чужд. Всъщност никога не беше възприемала Даниъл Дръмънд като чужд човек, още от първата им среща, тогава, на бойното поле край Престън. Всичко това беше странно и объркващо.

Даниъл видя безпомощния израз на лицето ѝ и реши, че сънят ще е най-доброто лекарство. Той прегърна Хенриета, тя се сгуши на гърдите му и веднага заспа.

Хенриета се събуди някъде посред нощ. В първия миг не разбра къде е, а голотата ѝ я учуди не по-малко от присъствието на мъж в нейното легло. Тялото леко я наболяваше. Тя поопипа наоколо си и споменът се върна. Завъртя бавно тежкия златен пръстен на пръста си. Беше пръстенът с печат на Даниъл, единственият подарък, който можеше да ѝ направи при тази забързана сватба. Баща ѝ си беше тръгнал веднага след бракосъчетанието, без дори да изпие поне чаша вино за здравето на младоженците, а утре и Уил щеше да я изостави, и тя трябваше да започне, тъй да се каже гола и без пукнат грош, новия си живот – гола, каквато беше сега.

Кент... никога не беше ходила в Кент. Наричаха тази област градината на Англия. Овощни градини, мек пейзаж... и две малки момиченца... момиченца без майка, които трябваше да имат отсега мащеха.

Какви ли са момиченцата на Даниъл? Дали ще посрещнат мащехата със страх или враждебно? Даниъл дали е строг баща? Не, сигурно беше любвеобилен татко. Но как можеше да бъде майка на двете деца, след като тя самата никога не бе имала майка?

И как можеше да стане добра съпруга? Тя сложи внимателно ръка на топлия гръб до себе си и изпита удоволствие от допира, сякаш това беше добър отговор на всичките ѝ въпроси. Притисна се отново към него и топлината и равномерното му дишане бързо я приспаха.

Вече се развиделяваше, когато Даниъл се събуди с мрачни мисли. Войната свърши, но бъдещето се очертаваше твърде неприветливо за един роялист, особено като имаше предвид, че беше поел задължение за 500 фунта. Шест месеца беше отсъствал от дома си и не знаеше какво е могло да се случи през това време там. Междувременно беше видял много изсечени овощни градини, изгорени ниви, унищожени реколти и къщи съборени при наказателните удари на привържениците на парламента.

Той се обърна и се загледа в спящата до себе си. Господи, какво направи? Не само си бе купил срещу голяма сума бедна съпруга, но се бе обвързал и с едно странно, непредвидимо същество, на което първите седем години липсваха напълно. Щеше ли да е достатъчно търпелив, за да я остави да порасне по неин си начин?

Хенриета отвори очи, сякаш усетила изпитателния поглед на Даниъл и забеляза мрачния израз на лицето му.

– Изглеждаш толкова нещастен. Какво те тревожи? – Тя докосна с връхчетата на пръстите бузите му и тази съдържана нежност го учуди.

– Не съм нещастен – отговори той, – само нямам търпение да се прибера къщи. Толкова дълго ме нямаше.

Тя кимна и се изправи.

– В такъв случай трябва да станем и да потеглим. – Тя скочи решително от леглото и потрепери от утринния хлад. – Ох, забравих, че съм гола. – Тя му се усмихна лъчезарно, което не можеше да се изтълкува всъщност иначе освен като недвусмислена покана. Даниъл отново се учуди и се запита дали възбуждащото сладострастие в държанието ѝ е съзнателно. Но споменът за срамежливото, уплашено момиче от вчерашната вечер го накара да отпъди тази мисъл.

– Да – каза той, – трябва да станем от леглото. Днес ни предстои дълъг път.

Хенриета се нацупи.

– Да, но аз после цяла седмица няма да мога да седна.

Даниъл се засмя и си сложи ризата.

– През последните седмици ти беше всеки ден на седлото и би трябвало да си се калила.

– Да де, и цялата съм в мазоли.

– О, не бих казал. – Даниъл се обърна, прокара нежно ръка по бедрата и по чудесните ѝ закръгленисти. – Не виждам никакви мазоли.

Хенриета се поизчерви и му се усмихна през рамо.

– Мисля, че бързаме, нали?

За миг Даниъл си пожела да не беше така, но после плесна леко Хенриета по дупето.

– Да, наистина. Побързай, а пък аз ще поръчам в това време закуската. – Той напъхна ризата в панталона и изчезна.

Хенриета го последва с поглед, смръщила чело. Защо се усещаше така странно разочарована? Може би защото е гладна? Облече бързо роклята за езда от тъмнозелено сукно и си сплете косата.

Двамата мъже вече бяха на масата. Уил си отрязва парче шунка, измърмори някакъв поздрав, но избягваше да поглежда към Хенриета. Дали е толкова смутен, защото знае какво се е случило в спалнята ни? – помисли си Хенриета.

– Добро утро, Уил – отговори му тя любезно. – Май че умирам от глад.

– Какво да ти подам, елфичке? – Даниъл посегна към ножа. – Печено или шунка?

– Шунка – отговори тя бързо и установи, че харесва това галено име, всеки случай повече от „дете“.

Уил побутна към нея чинията с яйцата, хвърли ѝ все пак питащ и пренебрежителен поглед, на който тя отвърна с присъщата си откровеност.

– Бира ли ще пиеш, Хенриета или горещ шоколад?

– Шоколад, ако може. – Тя пое платото с шунката, която Даниъл ѝ беше нарязал, напълни си чашата с тъмната, ароматна напитка. – Ще си тръгнеш ли още днес за Уитли, Уил?

– Да – отговори той, – но преди това бих искал да поразгледам Лондон.

– Защо не придружиш Уил? На мен ми се налага да отида до канцеларията на Олдързгейт да взема пропуските ни.

– Ще има ли спънки?

Даниъл поклати глава.

– Всеки мъж има право да се върне у дома си, без да му правят спънки. Мога да обясня престоя си в Лондон с делови ангажименти. Никой няма да ни заподозре, че идваме от Престън.

– Ако разрешите, сър Даниъл – подхвана смело Уил – но ще ви бъда много признателен, ако пресметнете какво ви дължа. Баща ми веднага ще ви върне парите.

Даниъл кимна сериозно.

– Оставете ми адреса си и аз ще пиша на баща ви.

Когато остана насаме с Хенриета, Уил я попита:

– Мислиш ли, че ще го направи?

Хенриета сви рамене.

– Кажете на баща си той да му пише, може би Даниъл ще предпочете да стане така.

Начинът, по който тя най-непринудено нарече сър Даниъл Дръмънд на малко име, след като досега се бе обръщала към него само на „вие“, сякаш отдалечи двамата приятели от детинство, сякаш Хенриета беше престъпила праг, който вече спираше Уил.

По обед, след като Уил и Хенриета бяха пообиколили Лондон, се стигна и до голямото сбогуване, защото пътищата за Оксфорд и за Kent водеха в противоположни посоки.

– Ела ни някой ден на гости, Уил – Даниъл сложи ръка на рамото на младежа. – И не само за да видиш Хенриета усмихна се той. – Ще липсваш и на мен. Имаш постоянна покана за Глийб Парк. Идвай, когато пожелаеш.

Уил вдигна ръка за сбогом, после обърна коня и препусна надолу по улицата. Хенриета въздъхна тихичко и го изпрати с тъжен поглед. После си избърса очите, издуха си носа и вдигна глава. За нея започваше нов живот, а унилото настроение нямаше да направи нещата по-лесни. Ех, добре щеше да е, ако Уил се беше оженил за нея, защото беше най-добрият ѝ приятел и защото се чувстваше винаги добре с него... освен това той нямаше вече две деца.

– Мислиш ли, че децата ти ще ме обикнат? – Хенриета не можа да се сдържа да не зададе този въпрос.

– Разбира се – отговори Даниъл и ѝ помогна да яхне коня. – Та ти си много мило момиче.

Комплиментът някак не беше достатъчен, за да уталожить тревогата на Хенриета по време на продължителната езда, а когато стигнаха до буйната зеленина на графство Kent, тя стана необичайно мълчалива.

Даниъл не забеляза промяната, изцяло погълнат от това да открива следите от войната, толкова явни в някои големи имения: наполовина ожънати ниви, презрели, наядени от оси плодове по дърветата или по земята – недостигаше работна ръка.

В какво ли състояние ще намери своето имение, собственост на семейство Дръмънд още от времето на Хенри Тюдор? Даниъл беше свикнал да живее безгрижно и напълно задоволен, но сега своеволието на парламента можеше да го докара до просешка тояга. Тези мрачни мисли не подхождаха за поддържане на разговор и Хенриета бе предоставена

на собствените си мисли, освен това и на глада и растящата умора.

Слънцето току-що бе залязло, когато Даниъл се обърна към спътничката си.

– Ще прекараме нощта в дома на сестра ми. Остават не повече от двацет минути – усмихна се разсеяно той. – У Франсис готвят добре и тя ще ни посрещне с радост.

– Дори неочакваната ти съпруга? – попита унило Хенриета. Даниъл никога не ѝ беше споменавал за сестра си.

– Естествено. Тя е омъжена за сър Джеймс Еликът от Еликът Парк.

– По-голяма ли е от теб?

– Да, приблизително тринайсет месеца – отговори Даниъл, – освен това, за нейно огромно съжаление, е бездетна. Ей там! – посочи той с камшика един хълм, на който се издигаше голяма къща с чудесна архитектура. – Ще свием по първия страничен път и ще стигнем точно за вечеря.

Даниъл изпитваше огромно облекчение при мисълта, че само след малко ще се осведоми по-подробно за състоянието на имението си, за което Франсис и Джеймс бяха поели грижите по време на отсъствието му. Той пришпори коня и препусна към върха на хълма. Едва успя да се спеши и пътната врата се отвори, чу се радостен вик, шумоленето на рокли и Даниъл изчезна в бурна прегръдка.

– О, Даниъл, просто не мога да повярвам, че отново си тук! Лейди Франсис Еликът стискаше ръцете му и внимателно го оглеждаше. – Отървал си се здрав и читав?

– Да – отговори той. – И... вкъщи всичко наред ли е? – Гласът му беше станал дрезгав от загриженост, но Франсис веднага кимна.

– Успокой се, всичко си върви по реда. Момичетата са добре, госпожа Киърсот си е все така отчаяна от поведението им, къщата и земите останаха досега извън вниманието на парламента.

Напрежението изчезна от лицето на Даниъл. С известно чувство за вина си спомни за Хенриета, която продължаваше да седи, смутена и притеснена, на коня.

– О, Хари, извини ме! – Даниъл се приближи бързо към нея, вдигна я от седлото. – Франсис, позволи ми да ти представя съпругата си. Хенриета, това е моята сестра Франсис, за която съм ти говорил.

– Добър вечер, мадам. – Хенриета направи реверанс пред високата млада жена с мил поглед. Лейди Еликът носеше елегантна рокля от сива коприна на цветя, украсена на корсажа със сребриста дантела, тя излъчваше добруване, непознато за Хенриета и което би било посрещнато с

неприязн от всеки пуританин.

Франсис се справи с достойна за възхищение бързина със смайването си. Тя прегърна усмихната Хенриета.

– Би трябвало да се разсърдя на брат си, задето ви е говорил за мен, но е запазил за себе си една толкова очарователна тайна. Бъдете добре дошла, скъпа, в този дом и в семейство Дръмънд.

В гласа на сестрата на Даниъл се долавяше същата веселост, каквато и в неговия глас и Хенриета сякаш разцъфтя след това сърдечно приветствие и забрави тревогите си. От лицето ѝ изчезна уплашеният, напрегнат израз, очите ѝ заблестяха и тя отвърна с приветлива усмивка:

– Много сте мила, мадам.

– Името ми е Франсис, скъпа. А сега влизайте. След тази продължителна езда сигурно сте капнали от умора.

– Повече гладни, отколкото уморени – призна си Хенриета, когато влязоха в осветена от свещи зала с под от червени каменни плочи. Стените бяха целите в богата ламперия. – От закуската мина цяла вечност.

– Даниъл, ти наистина ли не си дал на обед това дете? – възкликна Франсис, както викаше през рамо на една слугиня: – Джанет, донеси в трапезарията от заешкия пастет и една кана южно вино с подправки... а да, и от кекса със сирене. И побързай.

В камината в трапезарията прашеше весел огън и Хенриета свали с въздишка на облекчение ръкавиците за езда. После се огледа внимателно. Тъмният блясък на медните съдове и лъскавината на тежкото сребро говореха за богата къща, а бързината, с която сложиха масата и поднесоха вечерята, за добре ръководено домакинство.

Даниъл опита виното като познавач.

– Радвам се, че пътуването най-сетне свърши.

– Аз също – добави Хенриета, след като опита късче заешки пастет.

– Беше трудно пътешествие от Престън чак до тук.

Франсис сякаш замръзна.

– Били сте в Престън?

– О, да – потвърди любезно Хенриета. – Даниъл ме намери на бойното поле. – Тя помоли за парче от печеното. – Бях ранена, прободена от пика.

Лейди Еликът впери невярващ поглед в брат си, който вдигна виновно рамене.

– Това е много дълга история, Франсис.

– Мога много добре да си я представя – заяви сестра му с многозначителен подтекст. – Вие от Севера ли сте, Хенриета?

– Не, от Оксфордшир. – Хенриета не успя докрай да потисне прозвката си. – Отидох в Престън с Уил. Всъщност искахме да се оженим, но Уил смяташе, че е още прекалено млад.

– Хари, трябва да разкажем историята от самото ѝ начало, ако не искаме съвсем да объркаме Франсис. – Даниъл се колебаеше между удоволствието от наивния разказ на Хенриета и нежеланието да разкрие на сестра си цялата невероятна истина, която тя едва ли щеше да одобри.

– Това може и да почака – заяви решително лейди Еликът, защото предпочете да изслуша най-напред брат си насаме. – Хенриета изглежда ужасно уморена. Елате, ще ви покажа стаята.

Хенриета хвърли на Даниъл питащ поглед.

– Хайде иди да си легнеш, детенце. Трябва да обсъдя някои неща с Франсис.

– Да, разбира се. – Хенриета се надигна малко сковано. Чувстваше се отпратена като малко дете, но гордостта ѝ не позволи да покаже, че е уязвена.

Лейди Еликът я придружи до една приветлива ъглова стая, където в камината гореше силен огън.

– А сега ти пожелавам да спиш сладко под нашия покрив.

Хенриета се обърна към нея и въпреки притеснението успя да ѝ се усмихне.

– Още веднъж ви благодаря за милото посрещане.

– Голяма радост е да можеш да поздравиш с добре дошла снаха си – каза сърдечно Франсис.

– А дали... Хенриета прехапа устна. – Дали и децата на Даниъл ще ми се зарадват?

– О, милостиви боже, разбира се! – възкликна лейди Еликът. – Ще са безкрайно щастливи, обещавам ви го. Малко са дивички, нали растат без майка, но са много мили.

– Аз много ще ги обичам, ако ми позволят – изрече бавно Хенриета.

– Не се съмнявам. – Франсис хвана с две ръце лицето на Хенриета и я целуна по челото. – Приятни сънища. Утре заран всички грижи ще са изчезнали.

Тя излезе от стаята и Хенриета остана сама. Не можеше да преодолее толкова лесно потиснатостта си заради начина, по който я бяха изключили от разговора в трапезарията. Беше решила, че като омъжена жена няма да я отправят да си легне, сякаш е уморено дете, докато възрастните си остават заедно, за да си приказват. Ако Даниъл поне ѝ го беше

казал някак по-иначе, като на равноправна, веднага щеше да прояви разбиране, че след толкова дълго отсъствие иска да остане насаме със сестра си. А той се държеше с нея така, сякаш предишната нощ изобщо не я беше имало. Това съвсем не я насърчаваше да посрещне с доверие новия си живот.

Долу в трапезарията Франсис седна на масата срещу брат си и заповяда:

– А сега ми разкажи всичко, Даниъл.

И Даниъл й разказа съвсем честно всичко. Когато свърши, настъпи продължителна тишина. После Франсис предпазливо попита:

– Ти си луд и добре го съзнаваш, нали? Да поемеш такъв дълг, след като по всяка вероятност като привърженик на краля ще трябва да платиш огромна парична глоба.

– Просто не можеш да постъпиш иначе, Франсис. Не можеш да я оставяш на онова чудовище, дори ако вече не бях й обещал, че няма да допусна нещо лошо да й се случи.

Сестра му го изгледа изпитателно.

– Сигурно няма да почнеш да ме убеждаваш, че е било брак по любов, нали?

Даниъл поклати виновно глава.

– Изобщо не си представям, че ще мога да обичам някога друга освен Нан. Но тя ми е много мила, а и не е по-млада отколкото беше ти, когато се омъжи. Надявам се, че Лизи и Нан ще намерят в нея, ако не майка, то поне по-голяма сестра, което ще е от същата полза за тях.

Аргументите са убедителни за постъпката на един вдовец, каза си Франсис, но да се ожени за момиче, донесло само дългове, това, при сегашното положение на Даниъл, беше вече наистина лекомислено и непонятно, щом не е било продиктувано от страстна любов.

– Ти най-добре си знаеш – каза му само. – Джеймс ще ти съобщи всичко, което знае за комисарите в нашия край. Не изглежда да са много недостъпни. Ще можеш навярно да се споразумееш с тях за глобата.

– Може би – сви той рамене. – Но, ако се наложи, ще трябва да продам Бартън Копс.

– Татко ще се обърне в гроба, ако продадем макар и късче от нашите земи.

– Какъв друг изход ми остава?

– Никакъв – въздъхна Франсис. – Но едно е да си уредиш с тези пари глобата, а съвсем друго да платиш дълг, който всъщност... – Тя млъкна, защото на лицето на брат й се появи предупреждаващият израз,

който тя така добре познаваше.

Даниъл стана от стола.

– Отивам да си легна. Искам утре да тръгнем още рано сутринта.

– Добре. – Франсис го изпрати до стълбището. – Радвам се на щастливото ти завръщане, Даниъл. Въпреки всичко мога само да благодаря на бога, че тази ужасна война най-сетне свърши.

– Страната е уморена от междуособици. Трябва да помислим как да уредим живота си дори под игото на парламента.

– Чух, че кралят щял да бъде изправен на съд. Какво се чува за това в Лондон?

Даниъл стана мрачен.

– Би било предателство и въпиющо престъпление.

– Може да са само приказки. – Франсис целуна брат си. – Е, до утре.

Даниъл изкачи стълбата и влезе тихо в спалнята. Завесите на леглото бяха дръпнати, дървата в камината догаряха. Той хвърли предпазливо поглед към леглото. Хенриета представляваше нещо мъничко и присвието в единия му край, само червеникавата ѝ коса се беше разпиляла на широко върху възглавницата. Тя не помръдна и когато той се пхна под завивката, макар да му се стори, че се е събудила. Но Даниъл беше капнал и потиснат от разговора с Франсис, от спомена за Нан, с която толкова често бе идвал в Еликът Парк. Той се обърна встрани, по-надалеч от неподвижната фигурка и веднага заспа.

Хенриета издиша тихичко въздуха, който беше затаила в очакване на близост и докосване. Ако Даниъл я беше прегърнал както съпруг прегръща жена си, нямаше да се почувства толкова изоставена и уплашена. Заспа след доста време с мокри от сълзите бузи и тъжна самота в сърцето.

5

– Стой мирна, Елизабет! – Госпожа Киърсот поклати ядосано глава, отчаяна от непокорната си възпитаничка, която упорито се дърпаше и се противеше на всеки опит на гувернантката да закрепил бяла якичка на деколтето на ябълково-зелената ѝ памучна рокля.

– Ама татко скоро ще е вече тук и трябва да избързаме към портата, за да го посрещнем. – Лизи се стараше, доколкото ѝ беше възможно, да стои мирна, защото знаеше, че само така неприятният въпрос ще се реши по-бързо.

– Том каза, че искал да си дойде още вчера – намеси се и малката Нан.

Госпожа Киърсот вече я беше издокарала и малката седеше като вдървена на широкия перваз, за да не смачка празничните си дрехи.

– Мисля, че е останал да пренощува при леля Франсис – заяви Лизи с важността на по-голяма, – ами да, понеже е бил много дълго на път. От Лондон до тук е много път, нали, госпожо?

Гувернантката кимна утвърдително и огледа още веднъж, присвила устни, детето. Знаеше, че всичко просто не си струва усилията. Елизабет можеше да излезе от стаята като извадена от кутия, а две минути по-късно косата ѝ вече беше разплетена, шапчицата килната накриво, а престилката цялата в петна. Нан също нямаше да изглежда много по-добре.

– Можем ли вече да тръгваме, госпожо? Моля ви! – Лизи подскачаше нетърпеливо от крак на крак. – Толкова искам да съм там, когато пристигне. Вече е късно и няма да го чакаме дълго.

– Добре, но се опитайте да останете поне донякъде чисти. Облекли сте най-хубавите си рокли и не бих искала след продължителното отсъствие на вашия баща, да ви представя в обичайния ви ужасен вид. Той има право да очаква видимо подобрене в държанието ви. – Очакване, което ще бъде горчиво разочаровано, помисли си примирено гувернантката, когато децата излязоха от стаята. – Вървете, не тичайте! – извика тя след тях, но почти без да се надява, че ще я послушат.

Само докато още бяха в обширната господарска къща в тудориански стил, двете момиченца вървяха малко по-бавно. Но щом излязоха навън, хукнаха по широката, постлана с чакъл алея, с вече есенно обагренни дъбове от двете ѝ страни. Спряха чак пред портата от ковано желязо

между двете каменни колони и се загледаха нетърпеливо към завоя зад четириъгълния пиластър.

Сър Даниъл Дръмънд и младата му съпруга бяха тръгнали наистина много рано от Еликът Парк и бяха само на половин миля път, когато двете момиченца стигнаха до портата. Хенриета полагаше всички усилия да овладее нарастващия си страх, защото сега, когато вече приближаваха бъдещия ѝ дом, той ставаше все по-потискащ. А Даниъл, въпреки уверенията на сестра си, че всичко е наред, не можеше да се отърси от мрачните си предчувствия. Затова двамата бяха твърде мълчалива двойка, докато пътят не направи изведнъж завой и те не видяха две момиченца, които се втурнаха с радостни викове към тях.

Само след секунди Даниъл вече беше скочил от коня и притискаше дъщерите към гърдите си. Хенриета се плъзна от седлото и сега наблюдаваше възторжената среща. От тази преливаща и така невъздържано демонстрирана любов в гърлото ѝ сякаш застана буца. Споменът за нейното лишено от любов детство накара очите ѝ да плувнат в сълзи.

– Боже господи, какви големи момичета сте станали! Даниъл вдигна засмян малката Нан на ръце, стисна здраво ръчичката на Лизи. – Вода ви изненада. До мен стои някой, който вече много ви се радва. – Той се обърна заедно с децата към Хенриета, която продължаваше да държи коня си за юздата. Това е жена ми – каза той спокойно. – Тя ще ви бъде майка и трябва да я почитате както родната си майка.

Хенриета преглътна и затърси отчаяно подходящите думи за децата, които я гледаха внимателно с черните очи на Дръмъндовци. Палецът на Нан беше изчезнал в розовата ѝ уста, а Лизи присви чипото си носле – признак, че напрегнато мисли.

– Надявам се, че ще ме обикнете – пристъпи Хенриета напред. – Както ще ви обичам и аз. – Тя се наведе и подаде ръка на Лизи. Не се наложи да се навежда много, защото Лизи беше висока за възрастта си, а Хенриета много крехка. – Ти сигурно си Елизабет.

– Да, госпожо – Лизи си спомни за доброто си възпитание и направи дълбок реверанс.

– О, недей! Трябва да ме наричаш Хенриета! – Хенриета беше леко ужасена от церемониалното обръщение. – Ти също, Нан. – И тя се усмихна мило на детето в прегръдките на Даниъл.

Малката извади палец от устата.

– На мен всички ми викат Нан, а Лизи си е винаги Лизи. – И палецът се плъзна отново между розовите устни.

– Имате много хубави имена – кимна Хенриета.

– Може ли да поядя? – Лизи вече дърпаше баща си към неговия кон.

Даниъл се възпротиви все пак на нейната настойчивост.

– Но нали си с най-хубавата си рокля?

Детето присви нацупено устни и потупа пренебрежително украсената с дантели престилка.

– Госпожа Киърсот реши, че така трябвало.

– Сигурен съм, че госпожа Киърсот ще ми разкаже само хубави неща за вас – Даниъл погледна с нежна усмивка дъщеря си. – Можеш да водиш коня ми за юздата, Лизи и ще отидем всички заедно пеш до къщи.

Глийб Парк, новият дом на Хенриета беше дом, който казваше всекиму „добре дошъл“ с блестящите си прозорци, леко патинираните червени тухлени стени и шиферния покрив в меки сиви тонове, от чиито три комина в свежия есенен въздух се вдигаше пушек. Градините бяха малко необичайно планирани, но тревата избуяла високо, буренът в лехите не беше оплевен, плетовете неравно подкастрирани. Ратаите явно са имали по-важна работа. Отвъд градините се простираха паркове, поля, овощни градини, гори, все собственост на семейство Дръмънд, докдето поглед стигаше. Но очевидно и всичко доста занемарено. Дали щеше да е още задълго?

Даниъл отпъди тези мисли, радостен, че си е най-сетне къщи. Той обичаше дома си, а парламентаристите не го бяха разрушили. Децата му го посрещнаха здрави и весели, а Глийб Парк щеше отново да има стопанка. Икономките бяха нещо много полезно, но не можеха да заменят грижовността и бдителността на една господарка. Въпреки младостта си и странния си характер Хенриета сигурно знаеше как да се оправя в кухнята и килерите, гардеробите за дрехи, пералнята и дори мандрата. Момичетата от нейния кръг ги учеха на всичко това. Когато на колана ѝ увисне голямата връзка ключове, бързо ще загърби детството и ще се изправи пред новите си задължения и отговорности. Постепенно ще научи и момичетата, както си е редно за истинска майка. При новата държавна уредба семейството сигурно щеше да се оправя пред трудности и проблеми, но ще трябва да се научат как да се справят с тях. В много по-оптимистично настроение, отколкото беше очаквал, Даниъл влезе в просторния хол на господарската къща, прегърнал едната си дъщеря и хванал другата за ръка, съпругата до него.

Следващият час премина за Хенриета като в сън. Отнякъде непрекъснато изникваха нови и нови услужливи духове – управителят,

икономката, възпитателката, ратаи и ратайкини, слугини – всички поздравяваха завърналия се господар и оглеждаха тайничко младата жена, която направи огромни усилия да запомни многото имена, но в края на краищата се отказа. С течение на времето всичко щеше да си дойде на мястото. Накрая се видя застанала с децата в хола с дървени ламперии, меко осветен от лъчите, които проникваха през ромбовидните прозорци и от прашящия огън в огромната камина. Дъбова стълба с дърворезба водеше към горните етажи, а на двете странични стени имаше тежки дъбови врати.

– Ние ще разведем Хенриета из къщата – заяви Лизи, когато в хола бяха останали вече само управителят и възпитателката.

– Добра идея, Лизи. Аз и без туй трябва да си поприказвам още с Госпожа Кийрсот и с Херълд. – Даниъл се усмихна мило на Хенриета. – Струваш ми се малко объркана, елфичке.

– Да, вярно – отговори откровено Хенриета. – Но се надявам това да премине, а Лизи и Нан ще ми помогнат да го преодоля.

Тя забеляза, че Даниъл се радва на начина, по който се развиват отношенията между нея и децата, затова вече не се чувстваше толкова потисната. Като бърбреха весело, двете момиченца я заведоха най-напред на горния етаж, показаха ѝ детската стая с тапицирани первази и светли завеси на леглата. В единия ъгъл имаше чекрък, който напомни на Хенриета за опитите ѝ като дете, които само рядко се увенчаваха с успех. Нан ѝ показа гордо кърпа за нос с първите ѝ опити в бродирането.

На този етаж имаше още осем спални и Хенриета беше въведена във всяка. Бяха мебелирани с вкус и предвидени за гости, когато не ги обитаваха по-високопоставени членове на семейството. В края на коридора Лизи отвори още една врата.

– Това е стаята на татко, беше стаята и на нашата майка.

Хенриета влезе в просторното помещение и зададе на момичетата въпрос, който никой не беше задавал на нея:

– Липсва ли ви майка ви, Лизи?

Детето смръщи челце.

– Не мисля. – Беше седнала до прозореца и сега си приглаждаше престилката. – Преди ни липсваше, но то беше отдавна.

– Да, но на татко му липсва – изписука Нан. – Той ми го каза.

Хенриета си спомни, че Даниъл ѝ беше разказал за самотата си, за своята самота и за това, че на децата им трябва майка. Сега го осъзна като огромна отговорност. Огледа се в просторната стая, в която Даниъл беше познал любов, раждане и смърт. Ще може ли животът, който ще

дели занаят с нея, да изтласка спомена за всичко това? И може ли изобщо човек да се справи със спомените си? Възможно ли ще е това широко легло с резбования балдахин и тежките брокатени завеси да престане да напомня на Даниъл изгубеното? От три дена Хенриета беше омъжена за човек, който проявяваше към нея изключителна нежност и разбиране и тя бе решила, че го познава. Вече бяха прекарвали толкова непринудено четири седмици заедно, но това се дължеше навярно на характера на тогавашните им отношения. Когато Хенриета биваше навъсена и се инатеше, Даниъл се държал с нея както с децата си при подобна ситуация. Но сега нещата бяха коренно променени и двамата трябваше да се справят в съвместния си живот със съвсем различни трудности. За нещастие тя нямаше никаква представа как да постъпва. И то тъкмо когато установи, че всъщност не знае нищо за мъжа, с когото само смъртта можеше да я раздели.

– Хайде да се върнем долу – прекъсна Лизи тези размисли. – Сега не можем да влезем в работния кабинет на татко, той ще разговаря там с госпожа Киърсот.

– Мислиш ли, че ще му разкаже за риболова? – Нан гледаше уплашено сестра си.

– Какъв риболов? – попита развеселена Хенриета.

– Със селските момчета – обясни Лизи. – Те ловят пъстърви с ръка, научиха и нас.

– О, сигурно е много забавно – възкликна въодушевено Хенриета, което всъщност изобщо не подобаваше на една мащеха. – Успяхте ли да хванете?

– Не – каза със съжаление Лизи. – Само си навлякохме куп неприятности.

– Е, да хващаш пъстърва с ръце наистина не е най-добрият начин да ловиш риба – съгласи се Хенриета и се усмихна лукаво.

Децата я гледаха смаяни. Това ли беше единственото възмущение на новата съпруга на техния баща срещу техния лов на пъстърва?

Следващите часове от деня, чак до вечеря, протекоха в най-добро разбиранелство.

Хенриета беше хвърлила само бегъл поглед в кухнята и почти не беше се виждала нито с икономката, нито с готвача. Домакинските работи никога не я бяха интересували и тя влезе в трапезарията без да съзнава, че още следващото ядене, което ще бъде сервирано на дългата дъбова маса, ще изисква и нейната намеса.

Даниъл тръгна към тясната страна на масата, притегли резбован

стол за жена си и окуражаващо ѝ кимна. Децата, гувернантката и управителят се настаниха откъм дългата страна. Даниъл си казваше, че не бива от самото начало да очаква прекалено много от Хенриета, затова пое още веднъж задължението да следи за внасянето на ястията и поднасянето им, както и да нареже печеното, както правеше след смъртта на Нан. Надяваше се все пак, че Хенриета ще внимава добре, за да поеме в най-скоро време задълженията си.

След вечеря отпрати децата да учат и надеждите на Лизи, че този ден ще мине без учене, останаха напразни.

– Хенриета, ще обсъдим заедно още някои подробности около домакинството, а после ще поверя тези задължения на теб и на Сюзън Джейтс. Тя е много енергична икономка и ще ти обясни подробно как е било ръководено досега домакинството ни. Ще можеш, разбира се, ти да решиш какво искаш да промениш.

Хенриета стана със смела усмивка от масата. Неговите думи, вместо да я успокоят, я изпълниха с отчаяние.

Даниъл я заведе в работния си кабинет в задната страна на къщата.

– Хари, моля те, разбери ме добре – подхвана той предпазливо, след като се настаниха и двамата на резбовани столове с подлакътници. – Предпочитам да не разказваш на децата за приключенията си.

– Защо не? – погледна го изненадано Хенриета.

– Наистина ли се налага да ти обяснявам? – В гласа на Даниъл прозвуча нетърпение. – Такива разкази веднага ще подтикнат Лизи да потърси и тя подобни приключения.

– Ах да, прощавай. – Хенриета се усмихна виновно, като си представи малкото диваче. – Но не трябва ли да си съчиним заедно някаква история за това как сме се оженили?

Даниъл погали бавно лъскавата тъмна дъбова маса.

– Ще е напълно достатъчно, ако кажа, че съм срещнал в Лондон баща ти и теб. Никой няма да поставя още въпроси.

Хенриета стана.

– Ако това е всичко, навярно вече мога да си вървя...

– Не, не, моля те, остана. Това беше само първият въпрос, който иска да решим заедно.

Хенриета се върна на мястото си до камината и се помъчи да си придаде внимателен и, надяваше се, разбиращ израз. Чувстваше се всъщност като юнга, затворен в потъващ кораб.

– Смятам, че трябва ти да водиш домакинската книга, а в края на месеца ще правим заедно равностетката. Ще получаваш същата сума,

която беше и досега на разположение за домакинството. Ако решиш, че е недостатъчна, ще установим при равносметката защо. – Хенриета кимаше мълчаливо, а Даниъл присви, за да отметне въпроса, и втори пръст. – Мисля освен това, че ще ти трябват два или три дена, за да се ориентираш във всичко, с помощта на Сюзън, естествено. Ще те помоля после веднага да почнеш да учиш момичетата. Лизи е вече достатъчно голяма, за да почнеш да я въвеждаш в ръководенето на домакинството. Нан може засега само да гледа, но и тя трябва да свиква своевременно с всичко.

Хенриета прехапа тайничко устна. Трябваше ли да признае на Даниъл, че по всички тези въпроси е съвсем боса? Той ще реши, че е просто невероятно. Сама си беше виновна за всичко, но това не променяше нищо, защото беше факт, че всяко момиче с нейния произход щеше веднага да разбере какво има предвид Даниъл и незабавно да поеме домакинските си задължения. В края на краищата реши да не се издава. Сигурно ще научи много неща само като наблюдава Сюзън Джейтс и ѝ задава умни въпроси. Затова пак кимна утвърдително. Даниъл изглежда не беше разтревожен от мълчанието ѝ.

– Уроци ще преподава на момичетата както и досега госпожа Кийрсот. Не искам да те товаря прекомерно от самото начало.

– Да, разбирам – каза тихичко Хенриета.

– Но много ще се радвам, ако прекарваш с децата колкото може повече време – на езда и при други занимания, които им доставят удоволствие. Искам да станете приятелки, а децата имат нужда от весела компания.

Този път Хенриета се съгласи с удоволствие, защото в това отношение се чувстваше сигурна. Да се сприятели с Лизи и Нан беше цел, която лесно щеше да постигне.

– И накрая – Даниъл присви петия пръст, – трябват ти дрехи, нали? – усмихна ѝ се той.

Хенриета поклати глава.

– Нямам нужда от почти нищо, не съм свикнала да разполагам с богат гардероб.

– Това не е причина да не отидем на покупки поне до Пембъри. – Даниъл извади от един шкаф обкована със желязо касетка, отключи я и вдигна капака. – Да похарчим парите, докато още са наши. Което вече не притежаваме, парламентът не може да ни отнеме.

– Голяма парична глоба ли очакваш?

– Ще е глупава от моя страна да не го предвидя. – Той извади

кожена кесия. – Ще трябва да се примиря и да се закълна публично над законите на парламента. В противен случай ми остава единствено изгнанието.

Строгите бръчки около устата му подсказаха на Хенриета, че тази клетва го тормози повече от глобата.

– Мисля, че това трябва да стигне – Даниъл подаде на Хенриета пълната с монети кесия. – Предлагам госпожа Киърсот да те придружи. Тя познава и градовете, и селата, и всички търговци в околността. Вземи и децата. Могат, по случай сватбата, да си купят някоя дреболия.

Хенриета претегли кесията на длан. Имаше явно много щедър съпруг, но мисълта за всичко, което той очакваше от нея за отплата, намали рязко радостта ѝ от тази констатация.

– Трябва да прескоча утре заран до Мейдстоун, при комисаря. По-добре е пръв да пожелае да говоря с него, а не да изчаквам. – Даниъл стана, опря се на облегалките на Хенриетиния стол и погали нежно младата си съпруга по бузата. В тъмните му очи горяха топли пламъчета, а усмивката му изразяваше разбирането, което вече толкова пъти бе проявявал към нея.

– Ще се оправим, елфичке. – Той повтори с връхчетата на пръстите контурите на устните ѝ. – Скоро ще се чувстваш вече истински в дома си.

– Страх ме е – прошепна тихо Хенриета.

– От какво? – Даниъл се вгледа в тясното ѝ лице с огромни кафяви очи.

– Ами... ами да не сбъркам нещо – призна си колебливо Хенриета.

– Искам да те радвам, но... може би няма да успея.

– А защо не?

– Впуснахме се в нещо безумно, а и твърде прибързано. Не бих искала да съжالياваш.

– Не, Хенри, съвсем сигурен съм, че няма да съжالياвам. – Даниъл я целуна с любов по ъгълчето на устата. – И ти няма да съжالياваш.

Хенриета поклати енергично глава, сякаш след всичко, което се бе случило, такава възможност бе просто немислима. Тя излезе от работния кабинет и изтича в кухнята. Ако Даниъл отсъства няколко дена, това ще ѝ даде малко време, през което да усвои поне част от познанията, за които би трябвало всъщност вече да се е погрижила през последните няколко години.

Даниъл се беше втренчил в огъня. Мислеше за Хенриета. Какво вероятно малко същество. Смесца от гордост, решителност и

уязвимост, която с огромни усилия се опитваше да крие. Никога не си беше представял, че може да вземе такова същество за съпруга. Но нали не беше очаквал и да намери на бойното поле край Престън ранено девойче, което ще го оплете в мрежа от болка и любов.

Тази нощ, в голямото легло, което беше делил някога с Нан, Хенриета беше нежна и достъпна. Знаеше колко е млада и неопитна, затова я облада внимателно и нежно, и се зарадва на любовната насладата, която мислеше, че е забравил. Момичето, което лежеше под него, сякаш се наслаждаваше и то по свой начин, но великолепната страст, която бе изпитвал с Нан, сега липсваше. Даниъл приемаше, че може да се чувства задоволен и без онова върховно чувство, а онова, което Хенриета не познаваше, нямаше и да ѝ липсва.

Хенриета лежеше в мрака на обгърнатото от завеси легло, на което щеше да спи до края на живота си. До нея спеше нейният съпруг и тя усещаше топлината на тялото му, чуваше равномерното му дишане. Но откъде това неясно чувство на разочарование? Даниъл беше толкова нежен, толкова внимателен, че ѝ стопли сърцето... въпреки това нещо не достигаше. Но как можеше тя да знае, че на тяхното събиране липсва нещо, че не беше станало така, както можеше да стане и Даниъл го знае? Никога през живота си не беше получавала любов и затова тя не ѝ беше липсвала. Сега изпитваше влечение и приятелско чувство. Сигурно щеше да е неблагодарност да очаква повече.

6

Хенриета наистина се старееше. През петдневното отсъствие на Даниъл вървеше като сянка по петите на Сюзън Джейтс. Вслушваше се във всяка дума, изгървана от слугините в килера. Отиде и до мандрата и се загледа как момичетата правят краве сирене, бият масло и отпенват млякото. Отначало се опита да създаде впечатлението, че иска само да има поглед за това как се води домакинството, но многобройните ѝ въпроси подсказваха достатъчно ясно колко е невежа и тя скоро се отказа от подобни усилия.

Наложил ѝ се да си признае, пряко воля, че ръководенето на толкова голямо домакинство може да се усвои само в практиката, в дългогодишна практика. Даниъл очакваше тя да поеме веднага обучението на осемгодишната Лизи, а Хенриета, като дете направо отказваше да изпълнява каквито и да било задължения, докато машехата ѝ не вдигна ръце. Далеч от домашните задължения, Хенриета се радваше на свободата си, без да се пита от каква полза можеха да ѝ бъдат пропуснатите знания.

Ето, че сега трябва да си плащам, мислеше си мрачно Хенриета. Не след дълго всички в къщата вече знаеха, че господарят си е довел съпруга, която и представа си няма как се води домакинство. Въпреки това никой не беше нелюбезен с нея, никой не ѝ отказваше уважението, което ѝ се полагаше като на господарка. Но колко ли щеше да продължи, докато и на Даниъл му стане ясно какво е истинското положение на нещата?

При всяка възможност Хенриета скиташе с децата из поля и гори. Ходеше с тях на лов и риболов или да берат цветя – все неща, които бе научила още като дете от природата. И през ум не ѝ минаваше, че Даниъл може да възприеме тези удоволствия като не особено подходящи за своите дъщери. Забеляза, че госпожа Киърсот е недоволна, но не се обяви открито против тях. Затова пък двете момиченца едва дочакваха края на уроците.

Сър Даниъл Дръмънд се прибра в късния следобед на петия ден и срещна трите скитнички на големия път, уморени, но щастливи, понесли есенно обагрени клонки. Погледна някак недоволно раздърпаното шестие, но се зарази от радостта им. Собственото му настроение беше под нулата заради случилото се през последните няколко дена, затова беше благодарен, че го отвлякоха с безгрижието си от тези мисли. Ех,

може и да си е довел съпруга бедна като просякиня, може да беше поел с нея и куп дългове, но децата му откриха в нея любвеобилната приятелка, която толкова искаше да намери за тях. Какво значение можеше да има срещу това една скъсана пола или смъкнат чорап?

– Изглеждаш ми поуспокоен – каза Хенриета, след като пратиха децата при госпожа Киърсот. – Ще кажа да ти приготвят баня в пералнята. Ще ти дойде добре преди вечеря.

– Чудесна идея, Хари. Искам да измия не само прахта от пътищата, но и отвратителната смрад на парламента.

– Толкова лошо ли беше? – Хенриета докосна неволно ръката му.

– Не ми се говори за това – отвърна кратко и решително Даниъл.

Хенриета прехапа устна, но после си каза, че Даниъл сигурно е просто уморен и гладен.

– Ще ида да се погрижа да ти предложа нещо по-специално за вечеря. – Тя излезе бързо от стаята и забърза към пералнята. За нещастие беше забравила, че този ден беше определен за чистене на големите медни казани и затова в пералнята не бяха палили огън. Хенриета стоеше безпомощно в студено помещение. Ако държеше конците на домакинството в ръка, щеше да знае, че на този ден тук човек не може да се изкъпе.

– Желаете ли нещо, милейди? – чу зад себе си приятелски глас.

– Гореща вода, Мег. Господарят иска да се изкъпе.

– В кухнята сигурно има. Том може да я качи в стаята.

– Благодаря, Мег. – И Хенриета се запъти облекчена към кухнята.

Готвачът я погледна доста скептично, когато чу, че господарката на къщата желае собственооръчно да приготви за сър Даниъл суфле със сирене, едно от любимите му ястия. Въпреки това извади рецептата и приготви необходимите продукти, преди да се залови отново за работата си.

Мисля, че е много лесно, каза си Хенриета. Трябва само да спазвам рецептата. Единственото затруднение беше в количеството подправки и треви, за които не бяха означени точни пропорции. Следвайки правилото, че хубавите неща никога не са в повече, Хенриета не пожали нито черния пипер, нито индийското орехче, нито ригана. Не успя да разбие яйцата съвсем както трябваше, но после бъркането, биенето, стъргането на сиренето и на кисването на хляба в мляко – всичко й спореше и резултатът, изсипан във формата, изглеждаше наистина както трябва. Хенриета окачи формата във вряща вода над огъня и се качи на горния етаж да съобщи на децата добрата новина.

Докато минаваше покрай стаята на госпожа Киърсот, чу възбудени

гласове. Изглежда спореха за нещо с Даниъл.

Когато престъпи прага на детската стая, установи, че Нан отдавна спи дълбок сън, но на Лизи още ѝ се бърбеше.

– Ако родиш детенце, то ще е наше полубратче или полусестриче, нали? – Все пак и Лизи не можа да сподави прозаявката си.

– Точно така – отговори ѝ усмихнато Хенриета и оправи смачкано-то одеяло.

Вратата се отвори и Даниъл влезе в стаята. Изглеждаше в лошо настроение.

– Как се случи? – попита той и прокара пръст през дългата драско-тина през цялата буза на Нан.

– Ами от един бодлив храст, докато търсехме лисичи следи – отговори Лизи вместо сестра си. – Хари знае каква е разликата между диря от лисица и от язовец. Знае куп такива неща.

– Така ли? – Даниъл очевидно не се учуди много. – Нали ти казах да не наричаш мащехата си Хари.

Хенриета вече беше отворила уста да възрази, но някакво чувство за самосъхранение я възпря. Тя излезе от детската стая и отиде долу, в трапезарията, където масата вече беше сложена. Имаше и бутилка бургундско. Изглежда всичко беше наред.

Сър Даниъл влезе мълчаливо и застана до камината, пъхнал ръце дълбоко в джобовете.

– Нещо те е променило – каза колебливо Хенриета.

Даниъл намръщи замислено чело. Госпожа Киърсот беше ужасно недоволна от лудориите на подопечните ѝ, а нали и той видя колко раздърпани и разрошени бяха децата този следобед, но и колко радостни и доволни. В момента не беше склонен да упреква, предпочиташе да изчака да види как ще се развие това приятелство.

– Е, не бива да позволяваш на децата да те наричат Хари – всъщност това беше всичко, което каза. Отиде до бюфета и си наля вино. – Слиза ли вече в мазето? Хакът може да ти покаже къде складираме различните вина, за да можеш да даваш нареждане вино от коя година да се сервира.

Значи и виното! Изглежда нямаше край. Хенриета измърмори нещо за вечерята и изчезна в кухнята. Върна се горда с тенджерата в ръце.

– Виж, направих ти суфле със сирене. Дано е станало.

Даниъл се усмихна и отърси лошото си настроение. Жена му изглеждаше толкова усърдна и напрегната. Големите ѝ кафяви очи блестяха от очакване.

– Сигурен съм, Хари.

Хенриета наблюдаваше напрегнато съпруга си, как слага в уста първата хапка. Той вдигна учудено поглед. Хенриета побърза да опита и тя, закашля се и остави лъжицата.

– Какво, за бога, си сложила вътре, Хари? Не помня да съм ял някога подобно нещо.

– Мислиш, че съм прекалила с черния пипер?

– Не зная. – Даниъл свали парченце яйчена черупка от връхчето на езика си. – Зная само, че съм гладен.

– Ще видя какво друго има. – Със сълзи в очите Хенриета отнесе злополучното суфле в кухнята. Как можеше да обясни подобен провал?

Когато младата му жена се върна, Даниъл още седеше до масата и въртеше замислено чашата си.

– Предполагам, никога не си правила такова суфле.

– Наистина не съм – призна си чистосърдечно Хенриета. – Мег ей сега ще донесе пастет от месо и малко сирене. Ще ти стигне ли?

– Напълно – каза той и задълго замълча.

Хенриета отпиваше от виното си. Най-сетне събра кураж и попита:

– Много висока глоба ли ти определиха?

– Целта ѝ е напълно да ме разори, ако не намеря в Лондон приятел, който да каже пред парламента добра дума за мен.

Даниъл си отразя навъсено парче от хляба, който Мег междуременно бе донесла. Ако никой не се застъпи за него, едва ли ще му остане нещо освен къщата и стопанството до нея. Към всичко това се добавяше и дългът му към сър Джералд.

– А имаш ли приятели, които да ти помогнат?

– Зет ми има роднина с известно влияние в парламента. Може би той ще помогне с нещо. – Даниъл стана. – Щом свършиш, върви да си легнеш, Хенриета. Аз трябва да пиша писма.

Той отиде в кабинета си, а Хенриета седя мълчаливо още няколко минути. Така искаше да помогне на Даниъл, но как може да се помогне на човек, който не желае да говори за грижите си? И как щеше да помогне някому тя, след като не можеше едно суфле със сирене да сготви?

Настроението не се подобри и през следващите дни. Сър Даниъл беше погълнат от съвещанията със своя управител, в които ставаше дума да съберат сумата от четири хиляди фунта или, ако не успеят, да поискат тя да бъде намалена. Щеше да се наложи да продадат много земя, включително и Бартън Копс. Тази горска местност беше важен източник на доходи. Снабдяваше с дърва за огрев не само господарската къща, но

и близките селища. Без тези доходи щеше да е още по-трудно да се справят с разноските, без да продадат още земи и така да застрашат самозадоволяването на имението.

Хенриета се чувстваше отстранена, макар да признаваше, че Даниъл няма намерение да я наранява. Дори децата бяха потиснати и общата трапеза бе станала тъжна и мълчалива. Госпожа Киърсот седеше с присвити устни край масата, на лицето на управителя беше изписан страх, сякаш бе настъпило второ пришествие, а Даниъл сякаш изобщо не забелязваше какво яде или пие. Хенриета се опитваше да подхване някакъв разговор, но всеки неин опит потъваше като вода в пясък.

Изцяло погълнат от грижите си, Даниъл изобщо не питаше с какво се занимава жена му по цял ден, а тъй като ноемврийските бури принуждаваха Хенриета и децата да си стоят въщи, госпожа Киърсот вече не се оплакваше от скъсани дрехи и лошо държане на двете момиченца.

Хенриета продължаваше да трупа знания по домакинство и всички в къщата я подкрепяха в усилията ѝ. Даниъл беше убеден, че жена му е поела юздите на домакинството в свои ръце и никой не му обясняваше, че греша. Заблудата му не можеше все пак да продължи прекалено дълго.

От време на време, въпреки че с мислите си беше другаде, Даниъл разбираше за някое произшествие. Хенриета често не знаеше какво да отговори на въпросите му, като например дали октомврийската бира вече е налята в бъчвите или дали ярките са достатъчно угоени и стават за колене. Когато помоли един ден жена си за чаша чай от лайка, приготвянето ѝ се оказа толкова продължително, че той се смая, когато тя наистина влезе най-сетне с една единствена чаша чай.

Една студена сутрин в края на ноември Даниъл прекосяваше двора зад къщата, когато до него откъм мандрата долетяха възбудени гласове. Отвори вратата и видя Хенриета сам-самичка в хладното помещение. Тя биеше масло и ядосано ругаше.

– Какво, по дяволите, става тук?

– Ами ей туй проклето нещо! Никога няма да разбере как става – извика Хенриета и тропна с крак на влажния под. Бузите ѝ бяха пламнали, очите ѝ святкаха от яд заради неуспеха. – Вече втори път не успявам. Изглежда просто не улучвам подходящото време. Пък и работата е толкова тежка! – И тя ритна съда за избиване на масло.

– Нищичко не разбирам – Даниъл се приближи към нея и на Хенриета изведнъж ѝ стана ясно, че се е издала. Тя стисна устни и млъкна.

Даниъл се погали замислено по брадичката. Ненадейно сякаш му се отвориха очите.

– Струва ми се, че са необходими някои обяснения – каза той най-сетне. – Ела да влезем вътре. Та тук е студено като в ледник.

Хенриета последва мъжа си в неговия кабинет и го наблюдаваше мълчаливо, докато той си топлеше ръцете на огъня. Мълчанието стана тягостно. Най-сетне Даниъл се обърна към жена си.

– Прав ли съм, като предполагам, че неспособността ти да се справиш с маслото не се ограничава с него?

Вече нямаше смисъл да продължи да играе на криеница. Хенриета издържа сериозния му поглед.

– Да, така е. Вярно е също, че не разбирам абсолютно нищо от пивоварство, от готвене, още по-малко от чайове и лековити билки. Представа нямам как се води домакинска книга и...

– Стига! – прекъсна я рязко той. – Разбрах. Но как е възможно? Защо не са те научили на всичко това?

– Много е просто – отговори с горчивина Хенриета. – Няма никакъв смисъл да учиш, ако и за успехи и за неуспехи еднакво те пердашат. Чувствах се по-сигурна навън и затова предпочитах да не се мяркам много-много из къщи.

Даниъл кимна замислено.

– Ела тук, елфичке. – Тя се приближи предпазливо, а той сложи ръце на раменете ѝ. – Защо трябваше да го държиш в такава тайна?

Тя вдигна нерешително глава.

– Не знаех как да ти го кажа. Ти беше толкова сигурен, че зная всичко и аз наистина би трябвало да го зная... – Тя сви безпомощно рамене. Непрекъснато се стараех да уча, но е толкова много. Ще ми трябва целият ми живот.

– Ама че глупости! Сега, когато вече не ти се налага да криеш каквото и да било, всичко ще е много по-просто. И аз ще ти помагам винаги, когато мога.

– Но ти си имаш и без туй толкова грижи. – Хенриета сложи ръка върху неговата и усети яките му мускули под ръкава на жакета.

– Това ще отmine, елфичке. – Даниъл се наведе напред, за да я целуне по ъгълчето на устата. – Така е и с добрите, и с лошите времена.

– Наистина. Искаш ли да поседнем за малко пред камината? Ако китарата ми беше тук, щях да свиря и да пея за теб. Казват, че имам много приятен глас.

– Значи това си научила и нищо друго?

– Доставяше ми удоволствие и да танцувам.

Спокойният израз на лицето му изчезна.

– Отсега рядко ще имаме поводи за такова прекарване на времето.

Парламентът е решил да изправи краля на съд.

Хенриета потрепери.

– На какво основание?

– Задето е пратил армия срещу парламента и е злоупотребил с ограничените си правомощия. Няма да се успокоят, докато не го обявят за виновен. Един господ знае дали няма да имат наглостта и да подпишат смъртната му присъда. – Даниъл въздъхна и стана. – Трябва да обиколя нивите при Лонгфорд и да нагледам заграждането. Като се прибера, ще ти покажа как се пресмятат разходите по домакинството.

Един неделен следобед Даниъл се върна от посещение в Еликът Парк. Разговорът със семейство Еликът не бе донесъл нищо радостно. Зет му Джеймс наистина беше направил в Лондон известни постъпки в полза на Даниъл, но решения още не бяха взети. Когато се прибра Даниъл, свари на всичкото отгоре твърде неучтиво написана подкана от сър Реджиналд да си плати дълга, като се изискваха допълнително и лихвите за последните десет години, които трябваше да издължи всъщност не Даниъл, а сър Джералд. Даниъл си беше правил сметка да изплаща дълга си на вноски, въпреки че и това щеше безкрайно много да го затрудни. Сега се оказваше, че коварните машинации на сър Джералд щяха да го принудят да продаде още повече земи. Даниъл кипеше от гняв.

Тъкмо в този неудобен момент при него влезе госпожа Киърсот, за да го осведоми, че дъщерите му са станали нахални и непокорни и тя не може да поеме и занапред отговорността за тяхното поведение. Да търсят дирите на лисици, да ловят риба в потока, да се катерят по дърветата, всичко това им е било забранено, докато... Тя присви устни, защото не биваше да я упрекнат, че е критикувала открито лейди Дръмънд.

– И си остава забранено – отсече кратко сър Даниъл. Оставете, моля ви, това на мен.

Той излезе от къщата и се замисли откъде да почне да търси съпругата си и децата. Слънцето беше вече почти залязло и духаше леден вятър. Надникна в конюшната и разбра, че не са на езда и следователно не могат да са много далеч.

Изведнъж от овошната градина долетя възбуденият глас на Нан.

– Можеш ли да я стигнеш, Хари? Горкото мъниче! Дано само не падне!

– Котките не падат, глупаче – чу се и гласът на Лизи, но звучеше малко потиснато.

Всичко стана ясно, когато Даниъл влезе в градината. Лизи се беше покатерила между два големи клона на едно дърво и гледаше напрегнато нагоре, където Даниъл зърна нещо синьо да проблясва между по-високите клони. Беше изглежда синята рокля на Хенриета. Нан, за щастие още твърде малка за подобни подвизи, танцуваше с пронизителни виковете около дървото.

– Елизабет!

Като чу гласа на баща си, Лизи за малко не падна от дървото. Нан тутакси млъкна и пхна палец в устата. Даниъл ѝ измъкна пръста.

– Голяма си вече за такива детинщини. Върви при госпожа Киърсот, бързо!

Детето хукна мълчаливо, а Лизи се пусна от долния клон на земята. С ръце на гърба, се загледа някъде покрай баща си. В косата ѝ се бяха оплели листа, а роклята ѝ беше украсена с голямо петно от трева. Даниъл не можа да не си спомни за майка ѝ. Нан беше всякога толкова спретнатата и чиста, приветлива и женствена, способна да се справи с всичките си задължения.

– Не ви ли забраних да се катерите по дърветата?

– Да, татко.

– Върви си в стаята. Веднага идвам.

Лизи си тръгна с бавни стъпки. Хенриета, която се беше смъкнала незабелязано от другата страна на дървото, излезе от сянката. Държеше в ръцете си котенце на сиви ивици.

– Мисля, че няма да е справедливо да накажеш Лизи – изрече тя бавно и отчетливо. – Как да допусне, че е забранено, след като и аз го правя.

– Сега ще е, както виждам, мое неприятно задължение, да изясня това заблуждение – отвърна дрезгаво Даниъл. – Той погледна жена си, а като си спомни за другата, целият му насъбран гняв изведнъж избухна. Тази тук не можеше да научи децата му на никакви домакински умения, нито на женствено държане, защото тя самата не ги притежаваше. Познаваше само смели лудории и непокорство, а на всичкото отгоре го беше натоварила с тежко задължение, което заплашваше да го смаже.

– Няма да допусна дъщерите ми да станат непослушни, зле възпитани диви пакостници.

Хенриета разбираше, че тези епитети се отнасят за нея. Всяка дума я уцелваше като удар, но тя продължаваше упорито да настоява Лизи да

не заплаща за грешките на мащехата си.

– Позволи ми да поговоря с нея – помоли тя настойчиво. – Ще ѝ го обясня така, че да може да го разбере. Котето писукаше толкова жално, че мислехме само как да го спасим.

– Имаме достатъчно ратаи, които можеха да се погрижат за това. – Даниъл беше все така недружелюбен. – Беше ми казано, че моите дъщери са станали нахални и непослушни под влиянието на тяхната мащеха. Това няма да го бъде.

– Не – отвърна бързо Хенриета. – Ако е истина, имаш пълното право да се противопоставиш. Но не го вярвам. Нека обясня всичко на Лизи и ти обещавам, че подобно нещо няма да се повтори.

Даниъл мразеше да наказва децата си. Беше много неблагодарно задължение. Ако имаше друга възможност, винаги беше склонен да я приеме. Сега гледаше замислено Хенриета – въпреки че беше раздърпана и с това котенце на гърдите, сега му изглеждаше пораснала. Кой знае, може би и за нея, и за Лизи ще е добър урок, ако решат заедно възникналия проблем.

– Това много би ме зарадвало. – Даниъл си тръгна и даде по този начин мълчаливото си съгласие.

Хенриета погледна сивото котенце.

– Вината е само твоя – скара му се тя. Остави животинчето на земята и се загледа невярващо подире му, когато то изтича, покатери се отново на дървото и щом стигна средните клони, пак подхвана отчаяното си мяукане. – Е не, как можеш да си толкова глупаво!

Даниъл спря и се обърна.

– Какво пак е станало?

– Котето! – извика Хенриета, готова и да се разсмее, и да се заплаче. – Вече е пак на дървото.

– Ами тогава го остави там. Така ще се научи как да оживява.

– Не, Даниъл, не мога. Чуй го само как плаче. Ако ме повдигнеш, ще мога да го стигна. Няма да е същото като да се покатеря, нали?

Не проумявам, помисли си Даниъл. Спомни си мига, когато Хенри се върна от Нотингам с пропуск за всички. Не можа да не се засмее, малко неуместно, ако се вземеха предвид последните събития. Върна се няколко крачки към Хенриета, хвана я за бедрата и я обърна към дървото, та да не вижда лицето му.

– Непоправима си! – Повдигна я и усети колко е лекичка и гъвкава.

– Хванах го, благодаря ти. – Даниъл пусна Хенриета, но тя се обърна бързо, както държеше дърпащото се котенце. – Даниъл, защо ми се

струва, че се смееш?

– Нищо подобно – възрази категорично той. – Рядко съм бил в настроение по-неподходящо за смях.

– Не, не, разбира се, че не – побърза Хенриета да се съгласи.

– Махни проклетото животно и си оправи, за бога, дрехите, преди да отидеш при Лизи.

Ужасно доволна от хода на нещата, Хенриета остави в конюшната котето при другите малки от котилото, сложи си в нейната стая друга рокля, вчеса се и отиде при Лизи.

Момиченцето седеше в очакване на наказанието на леглото и щом вратата се отвори, веднага скочи. Учудена от неочакваното посещение, продължи да гледа уплашено към вратата.

– И татко ли ще дойде?

– Не – отговори Хенриета, седна на леглото и привлече заварената си дъщеря към себе си. – Ела тук, Лизи, трябва да си поговорим. Има някои неща, които и двете трябва да се научим да разбираме...

7

Мина един час, преди Хенриета да излезе от стаята на Лизи. Беше много неприятна задача да обясниш на осемгодишно дете, че съпругата на нейния баща не винаги е пример за подражание, че и на нея често ѝ се правят справедливи забележки за нейното държание. Хенриета се чувстваше толкова малка и незначителна и все пак вече малко по-умна, когато влезе в своята стая, за да подреди още веднъж на спокойствие мислите си.

Но не остана дълго сама. Едва пет минути по-късно Даниъл влезе в стаята.

– Разкажи ми за сър Реджиналд – започна той без заобикалки. – Зная само, че е стар, с черни зъби и ужасно смърди. Но бих искал да чуя и нещо за характера му.

Хенриета свъси замислено чело, докато подреждаше в голяма месингова кана пъстри есенни клонки.

– Виждала съм го само два пъти. Стори ми се много злобен човек, същият като баща ми. – Тя огледа критично букета. – Защо питаш?

– Дълга му пари. Забрави ли? – отговори Даниъл, без да смекчавя острия тон на гласа си.

Хенриета се изчерви.

– Предявил е искания към теб?

– Да и то много нагло. Настоява да му изплатя незабавно цялата сума, заедно с натрупаните лихви. – Даниъл се заразхожда ядосано из стаята. – Не ми е ясно как ще събера такава сума.

– Не можеш ли да поискаш срещу нея зестрата ми? Не зная за какво сте се споразумели, защото не присъствах, но...

– Баща ти заяви, че не ти дължи нито едно пени – прекъсна я Даниъл.

Хенриета се обърна, смаяна.

– Но как така? Та нали се омъжих с негово съгласие.

Той искаше да се отърве колкото може по-лесно от нея – спомни си с горчивина Даниъл и поклати глава.

– Както и да е, всеки случай баща ти отказа да ти даде каквото и да било.

Хенриета гледеше ужасена съпруга си.

– Това значи само, че те е измамил, Даниъл. Парите на майка ми

бяха предназначени за мен и трябваше да ги получа на сватбата си, при условие, че няма да се омъжа против волята на татко. Тези пари са мои. От него самия не очаквам пукнат петак... – Гласът ѝ затрепери от гняв. – Но той няма право да ме лишава от онова, което ми е оставила майка. Трябва да са поне хиляда и триста фунта, ако съм разбрала добре господин Филбърт...

Даниъл вдигна ръка.

– Момент. Кой е господин Филбърт?

– Един лондонски адвокат – отговори нетърпеливо тя. Подслушвах на вратата, докато разговаряше с господин Озбърт и баща ми. Говореха много високо. Ставаше дума за сватбата ми с Уил – каза тя с гримаса. – Баща ми все повтаряше, че не е съгласен и ако все пак се омъжа за него, ще загубя и наследеното от майка. Господин Филбърт го потвърди, каза, че брак против волята му е единственото условие, при което той може да вземе парите. Още една причина господин Озбърт да не иска да се оженим с Уил.

В паметта на Даниъл възникна лукавата усмивка на устните на сър Джералд Ашби, когато излагаше условията си. Беше искал, значи, не само да се отърве от дълговете си, но и да си присвои зестрата на дъщеря си.

– Щеше ли да имаш представа за всичко това, ако не беше подслушвала на вратата? – попита той бавно.

Хенриета поклати глава.

– Навярно не. Никой никога и нищичко не ми беше казвал. Връзката между всичко това изведнъж ѝ се проясни. – Баща ми не е имал, разбира се, изобщо представа, че зная нещо...

– И се чувства сигурен, защото ти не можеш да искаш нещо, за което не знаеш – допълни Даниъл.

– Той е нехранимайко! – възкликна Хенриета. – И не ми казвай, че не бива да го наричам така, защото добре го познавам.

– Предполагам, не знаеш къде е кантората на господин Филбърт, нали?

– В Чийпсайд – отговори веднага Хенриета. – Ще позная и него. Искаш ли да го потърсим?

Даниъл я погледна колебливо.

– Имах такова намерение, само че...

– О, Даниъл, не можеш да ме оставиш въщи. Тези пари са си по право мои. Но са разбира се – побърза тя да допълни – сега и твои. И съм готова да се боря за тях.

Изглеждаше толкова твърдо решена, така напрегната, слабичкото ѝ телце така трепереше от възмущение и енергия, че Даниъл тутакси си спомни за онази Хари от бойното поле при Престън, онази Хари, която бе отишла смело за пропуските в Нотингам. Беше се оженил за Хенриета Ашби не само защото му трябваше домакия и компания за неговите деца, не само защото тя нямаше покрив над главата си. Беше оценил човешките ѝ достойнства и го бе ръководило неосъзнатото чувство, че тя ще стане достойна за любов всеотдайна спътничка, щом порасне достатъчно за новата си роля на съпруга. Досега рядко бяха имали възможност да развият взаимните си отношения. Пътуването до Лондон щеше да им даде, може би, възможност да се сблизат.

Даниъл я хвана за брадичката.

– Лейди Дръмънд, ако реша да не идваш, значи няма да дойдеш с мен.

В тъмните му очи проблесна нещо, което я окуражи.

– Но ти няма да го кажеш, нали?

– Не, няма – тупна я той по нослето. – Ще отидем заедно. Но само защото предварително бях решил да те взема.

– Кога тръгваме?

– Утре заран. Докато ни няма, Лизи и Нан ще гостуват в Еликът Парк. Ще успее, може би, да направи и лично постъпки пред комисарите в Хейбърдешър Хол за намаляване на паричната глоба.

– Ще те придружавам навсякъде и сигурно ще будя дълбоко съчувствие – заяви Хенриета. – Предполагам, че въздействието щеше да е много по-силно, ако бях издула корема. – Тя леко се изчерви. – Не смяташ ли, че би трябвало вече да съм бременна?

Даниъл разтвори, смаян, широко очи. През ум не му беше минавало, че тя не е проумяла какви усилия прави, за да се съдържа и да не допусне тъкмо това.

– Ох, миличко – каза той нежно. – Мисля, че ще трябва да ти обясня някои неща.

Хенриета приседна до Даниъл и го заслуша внимателно. Когато той свърши, тя вдигна замислено вежди.

– Представа няхах за всичко това, пък и откъде ли? Не че много държа тъкмо сега да имам дете, но бих желала все пак да участвам в решаването на този въпрос.

– Ако имаш желание, трябва само да ми кажеш. – Даниъл я притегли в скута си и я целуна. – Съобразявах се само с теб.

Хенриета усети податливата мекота на устните му, вдиша свежия

дъх на кожата му, прокара с две ръце пръсти през гъстата му коса, почти черна на слабата светлина на зимния следобед.

– Искам да ти подаря син, Даниъл.

Даниъл кимна.

– И ще го сториш, ако е рекъл господ. Но няма защо да бързаме. Имам си предостатъчно грижи с двете дъщери. – Той целуна дланта ѝ. – С две дъщери и една лудетина за съпруга.

– Нищо ли няма да ми бъде простено? – Погледът, който Хенриета му хвърли, беше невероятно кокетен.

Даниъл вече познаваше този поглед и всеки път го беше възприемал като много предизвикателен.

– Да, лудетино, простих ти – отвърна дрезгаво. – А като ме гледаш така, почвам да си мисля, че сигурно ще ти прощavam всичко.

Че как ли го гледам, помисли си Хенриета. Полезно щеше да е да знае как може да получава веднага прошка. Целувките следобед бяха за нея нещо чудесно, но забранено. Сега направи опит и докосна с устни бузите на Даниъл, погали кожата им с връхчето на езика, чак до горе, чак до клепачите. Даниъл пхна ръка под роклята ѝ, под фустата, погали нежно обутите в чорапи крака. Хенриета леко потрепери, когато пръстите му докоснаха копринената кожа на бедрата ѝ над ръба на чорапите. Когато напреднаха още и проникнаха нежно в малката влажна долинка, Хенриета зае с неясно мърморене друга поза, разтвори по-широко бедра, за да го улесни в играта.

Когато влезе в стаята, Даниъл нямаше никакво намерение да си доставя удоволствие по този начин. Настоящото и бъдещето му се струваха обгърнати в синя пелена, която му отнемаше смелостта. Но сега животът сякаш пак придобиваше други багри, хиляда и триста фунта означаваша, че не е обречен на бедност, дори ако не успее да намали глобата. Освен това да накара сър Джералд да се откаже от непочтените си сметки, щеше да му достави и голямо лично удовлетворение. Щеше да изплати дълга си на сър Реджиналд и... Младата му съпруга можеше да е наистина очарователна, когато се сещаше, че е жена. Щеше да ѝ трябва само малко време и малко насърчение. Даниъл се усмихваше доволен, когато стонът ѝ и начинът, по който се притискаше към него, му подсказаха, че се приближава към върховния миг на възбудата.

– Даниъл! – Чу името си само като сподавен шепот на устните ѝ, когато тя потрепери опиянена, а после се отпусна със задъхано, забързано дишане на гърдите му.

– Защо го направи? – попита тя, смаяна и объркана от непознатите

досега силни усещания.

– Защото ми достави удоволствие – отговори Даниъл и ѝ оправи дрехите. – На тебе също, нали?

– О да, голямо – отговори тя, възхитена не по-малко от него. – Повече от когато и да било. Но е посред бял ден, още сме облечени и не лежим в леглото.

Той се разсмя на искрената ѝ изненада.

– Любовта не изисква всеки път тъмнина, голота и легло. Нито трябва да е всякога една и съща. – Като продължаваше да се усмихва, той я вдигна от коленете си. – Трябва да се приготвим за пътуването. Иди да съобщиш на госпожа Киърсот. Аз трябва да поговоря с управителя.

Хенриета го погледна неуверено.

– Няма ли да е по-добре ти да осведомиш госпожа Киърсот?

Даниъл поклати глава.

– Това е твое задължение, Хенриета. Ти си господарката и майката на децата. Ако си го повтаряш често, ще ти е по-лесно и да се държиш както подобава.

Хенриета присви чело. Даниъл беше прав и тя щеше да се постарее, да положи най-искрено усилия да оправдае очакванията му.

В Лондон цареше странна атмосфера, съвсем различна от онова, за която си спомняше Хенриета. Някаква закана витаеше в студения въздух и целият град сякаш беше затаил дъх в очакване на непостижимото.

Хората бързаха, топло облечени, под бръснещия вятър по покрития със замръзнала кал паваж. Вървяха навели глава и сякаш не желаеха да се поглеждат. Какво изпитваха жителите на столицата – срам или страх – какво изживяваха хората в града, където за краля на Англия сега се решаваеше – живот или смърт.

– Къде ще живеем? – попита Хенриета, докато язدهа през непознати улици.

– Близо до катедрата Свети Павел – отговори Даниъл. Трябва да сме колкото може по-близо до господин Филбърт в Чийпсайд, защото сигурно ще си имаме често работа с него. – Той хвърли кос поглед към съпругата си. – И да ти го кажа отсега, Хари. Не искам да напускаш къщата без придружител и без да съм ти позволил. Въздухът е пропит с насилие. Сигурно го долавяш и ти. Хората са несигурни и възбудени. Не искам да те изложат на опасност.

Хенриета мълчеше. Не искаше да приеме тази забрана, защото

щеше да ѝ създаде непредвидени трудности. За щастие Даниъл прие мълчанието ѝ за съгласие и не се върна отново на въпроса. Дватама свиха по Патерностер Роу, прекосиха тясна уличка, където стрехите на къщите от двете ѝ страни почти се докосваха.

– Пристигнахме. – Даниъл спря коня си пред много спретната къща. Стълбището беше изтъркано с керемида, прозорците светеха и дори калдъръмът отпред беше пометен.

– Моята дойка живее тук – каза усмихнато Даниъл. Омъжи се за едно от нашите конярчета и се премести с него в Лондон. В нейния дом винаги ще се намери място за мен.

Той скочи от седлото и почука на вратата с лъснатото месингово чукче, гордост на домакинята.

Когато отвориха, мрачният зимен ден сякаш изчезна. На прага застава мъничка жена и като видя посетителя, радостно записука. Даниъл я прегърна засмян и я вдигна високо.

– Доркас, милата ми Доркас – възкликна той. – Я виж кого съм ти довел.

Докато траеше тази бурна сцена на поздрави, Хенриета беше скочила от коня и сега се приближи към двамата.

– Това е жена ми. Хенриета, това е Доркас, която знае повече за лошата ми репутация, отколкото бих позволил на когото и да било.

– Сър Даниъл, какви ги приказвате! Като дете бяхте същинско ангелче – възкликна миниатюрната женичка, направи пред Хенриета реверанс, но я изгледа изпитателно с острия поглед на светлосините си очи. – Добре дошла, лейди Дръмънд, Моля, заповядайте, влезте. Нашият Джо ще се погрижи за конете.

„Нашият Джо“ беше момък толкова набит, колкото майка му беше мъничка. Той се появи тутакси и отговори с поклон на поздрава на Даниъл. Хенриета последва поканата на домакинята и влезе в малкия коридор.

– Ще ви дам стаята над дневната, сър Даниъл. Тя е най-голямата, а ви трябва повече място, щом отново сте женен.

– Не искам да те притеснявам, Доркас.

– Боже милостиви! – Доркас вдигна ужасено ръце от подобна мисъл. – Я не говорете глупости! Колко ще останете?

– Ще зависи от нещата, които трябва да уредя с адвоката Филбърт в Чийпсайд. Мислиш ли, че Джо може да го открие вместо мен? Надявам се, че няма да е трудно.

– Разбира се, веднага ще го пратя, а в това време ще приготвя

вечерята – и женичката бързо изчезна.

– Веднага след вечеря ще ида да поговоря с адвоката Филбърт – заяви Даниъл, – разбира се, ако Джо успее дотогава да го открие.

– Идвам с теб – заяви Хенриета и си сложи палтото.

– Тази вечер още не. Сигурно си уморена от пътя, освен това искам да го посетя първо сам.

Хенриета прехапа устна.

– Не съм толкова капнала, та да не мога да те придружа. Освен това искам да напомня на адвоката Филбърт за разговора, който чух, та да не се опита нещо да скрие. Той е адвокат на баща ми и човек не може да знае на чия страна ще застане. Не е изключено баща ми да е купил млъчанието му.

Даниъл можеше живо да си представи какво въздействие можеха да окажат възмутените оценки на Хари относно машинациите на нейния баща върху този адвокат-консерватор, особено, ако и той самият е участвал във всичко. Филбърт му трябваше, но като съюзник срещу сър Джералд, затова не желаше от самото начало да го настрои срещу себе си.

– Не тази вечер – повтори натъртено. – Когато разбере истината, ще можеш и ти да се запознаеш с адвоката Филбърт.

– Не проумявам защо ми позволи да те придружа, – измърмори Хенриета – щом решаващ после да ме отстраниш от преговорите. Въпросът е мой не по-малко от твой.

– По-късно – повтори Даниъл, – ще можеш, щом искаш, да присъстваш на всичко, но не и днес. Тъй че край. Хайде да вървим да ядем.

– Добре де, но какво да правя, докато те чакам? – попита Хенриета, когато се настаниха край масата в приветливата стаичка, където им бяха поднесли вечерята. – Да се върна в Кент? Там поне можеш свободно да се движа.

Даниъл си напълни чашата и затърси внимателно подходящите думи. Спомни си предупреждението на Уил, че човек трябва да внимава да не нарани гордостта на Хари. Всъщност нямаше никакво желание да се преборва със съпротивата ѝ срещу неговите нареждания, но Хенриета беше негова жена и ако искаше да свикне да се държи като съпруга, и той трябваше да се държи с нея както подобава, а не като с невъзпитано дете.

– Може би не се изразих достатъчно ясно – каза той спокойно. – Казах само, че тази вечер, бих искал да се срещна с господин Филбърт сам. При следващите срещи ще се радвам да ме придружаваш, да ми

помагаш и да ме съветваш.

Хенриета реши, че сега въпросът придобива съвсем друг характер. Погледна недоверчиво Даниъл, но той изглеждаше съвсем спокоен. Само дето в очите му веселите пламъчета бяха угаснали. А това беше недвусмислено предупреждение. Беше очевидно, че сега Хенриета трябва да направи крачка към примирието.

– Може наистина да не съм те разбрала добре – каза тя малко сковано. – Ще бъдеш ли така добър да ми подадеш морковите, моля?

Останалата част от вечерята мина в приятелско бърбене. Към края се появи Джо и съобщи, че адвокатът Филбърт може да бъде намерен в Чийпсайд, близо до странноприемницата „Златния петел“ и Даниъл веднага се запъти натам.

Хенриета събра чиниите и ги занесе в кухнята. Стори ѝ се неуместно в този дом, където не бяха нито членове на семейството, нито официално квартиранти, просто да се прибере в стаята си и да остави масата нераздигната.

– За бога, лейди Дръмънд! – възкликна негодуващо Доркас, когато Хенриета влезе в кухнята. – Няма никаква нужда да поемате такива задължения.

– Исках само да помогна – каза Хенриета и ѝ подаде чиниите. В кухнята беше топло и уютно. Джо и съпругът на Доркас се бяха настанили удобно в ъгъла до печката, от която се носеше ароматът на токущо опечени хляб и курабии. – Но не искам да ви преча.

Доркас я изгледа и добре разбра копнежа в големите кафяви очи. Въпреки цялото си достойнство на омъжена жена, Хенриета правеше по-скоро впечатление на изгубено дете и добросърдечната Доркас забрави всички задръжки, възникнали при първите ѝ впечатления от младата лейди Дръмънд. В стаята на втория етаж беше самотно, пък и още беше рано за сън.

– Седнете – каза тя. – Ябълковият пай ей сегичка ще стане. Топъл е най-вкусен.

Гласът на домакинята беше приятелски и гостоприемен. Въпреки крехката си фигурка, тя излъчваше авторитета на човек, стъпил здраво в собствените си владения.

– Не очаквах сър Даниъл да се ожени още веднъж за толкова млада жена.

– Предполагам, че не го е и предвиждал – съгласи се Хенриета. – Но той е толкова мил, а моето положение беше... Тя млъкна. – Не вярвам това да ви интересува. Толкова искам да съм добра съпруга, но се

боя, че усилията ми остават без особен резултат.

Доркас присви устни, кимна бързо и заприлича на кълвящо птиче.

– Сър Даниъл никога не е вършил нищо необмислено, дори когато беше малък. Тъй че не се притеснявайте. – Тя отвори вратата на фурната и топъл аромат изпълни помещението.

– Какъв беше като дете? – Хенриета не можеше да се съдържа повече и да не зададе този въпрос. – Лизи и Нан непрекъснато правят бели. Не си представям и той да не е бил същият пакостник.

Доркас се ухили.

– Разбира се, че беше, но всеки път се усмихваше и примигваше, та никой не можеше да му се сърди дълго време.

– Добре си го представям. – Хенриета се облегна с доволна въздишка при мисълта за пресен ябълков пай и гроздов сок в топла кухня. Тези удоволствия бяха, разбира се, за предпочитане пред разходка по тъмни студени лондонски улици в търсене на адвоката Филбърт.

Доркас не се скъпеше на простички разкази за детството на Даниъл, пък и от по-късни години. Когато заразказва за първата му женитба, Хенриета стана сериозна. Младите Дръмъндови са били очевидно двойка, свързана от дълбока любов. Усети инстинктивно, че на собственото ѝ влечение липсва нещо, което е присъствало в любовта на Даниъл и Нан. Може би той приемаше, че човек може да изживее такова щастие само веднъж в живота си? Или вината беше нейна? Или отговорът се криеше в това, че никой не може да изживее върховната наслада в любовта, ако не е истински влюбен?

Хенриета не беше човек, който ще чака бездейно нещо да се случи, убедена беше, че винаги може да се направи нещо, за да настъпи подобрене. Може би ѝ трябваше само време, за да поеме нещата в свои ръце? Не можеше ли и съпруга да омагьоса и съблзни своя съпруг? Даниъл ѝ беше показал какво особено много му харесва, но не очакваше тя да подхване нещо по собствена инициатива. Всичко ставаше когато той реши и както бе решил. Беше толкова неопитна, че досега не се беше усъмнявала, че така трябва да бъде, че така е нормално. Но дали наистина е така?

С тези мисли Хенриета отиде да си легне и сънят ѝ беше изпълнен с объркани и все пак възбуждащи сънища. Когато Даниъл най-сетне се прибра и си легна, капнал, до нея, Хенриета веднага се притисна към гърба му. Даниъл беше твърде уморен, за да го забележи, иначе сигурно щеше да се учуди.

8

Когато Хенриета се събуди, Даниъл още спеше. Изпълнена от снощното си решение, тя се измъкна внимателно от леглото. От огъня в камината беше останала само купчинка пепел. Хенриета се разтрепери в студената сутрин и затова побърза да се облече. Прокара с няколко бързи движения четката през червенорусите си къдрици, после ги вдигна във висока прическа. Върху водата в каната имаше тънка ледена коричка и с нея човек едва ли можеше да прогони съня от очите си. Тя бързо излезе от стаята и изтича по стълбата към кухнята.

– Желая ви добро утро, Доркас – поздрави мило Хенриета, когато влезе с облекчение в топлото помещение. – Горе е студено като в гроб.

– Да. – Доркас стоеше до печката и пържеше яйца за Джо и за мъжа си, които вече седяха край масата. – Не исках да ви попреча, ако вляза да запаля огъня, но шом вече сте будни...

– О, сър Даниъл още спи – прекъсна я Хари. – А пък аз исках да му приготвя любимата му закуска.

– Телешки бъбречета с яйца, нали? – усмихна се Доркас.

– Точно така – потвърди Хенриета. – И ако можехте да ми помогнете малко...

– Първо седнете да закусите – каза мило Доркас. Човек работи по-добре на пълен стомах.

На това правило Хенриета нямаше никакво намерение да възразява, тя се усмихна на двамата мъже и седна и тя край кухненската маса. Стопанинът ѝ отрязва филия хляб, а Доркас ѝ сложи в чинията две изпържени с масло яйца.

– На това му казвам пренебрегване!

При това не съвсем шеговито възклицания, Хенриета подскочи на кухненската пейка.

– О, Даниъл, мислех, че си още в леглото.

– Минава седем. А не съм поспаланко, както знаеш. Добро утро на всички. Ако имаш топла вода на печката, Доркас, с удоволствие ще я кача горе...

– Щях да ти я донеса – оправда се Хенриета. – Но исках да те оставя да поспиш и първо да ти приготвя закуската.

Даниъл я изгледа сърдито, но за малко не се разсмя. Хари изглеждаше толкова притеснена, сякаш я бяха обвинили в ужасно

занемаряване на задълженията. Нямаше намерение да се заяжда, но, често казано, събуждането в леденостудената стая, в празното легло, а и после, като видя яката закуска, всичко това доста го беше ядосало.

– Надявам се, няма да ми правиш суфле със сирене – закачи я той и излезе с каната за вода от кухнята.

– Джо ще донесе дърва за огъня – извика Доркас подире му. – А в трапезарията ще ви чакат после телешки бъбречета с яйца.

Хенриета си продължи закуската. Собственото ѝ предложение беше отхвърлено, но Даниъл не можеше да знае, че е искала да започне изпълнението на замислите си с проява на новопридобити домакински умения, допълнена с демонстрация на нейната схватливост и в друга, много женствена област.

Тя остави ножа и лъжицата и посегна към дъската.

– Да нарежа ли месото?

– Не, не, оставете на мен. Качете се при сър Даниъл. Може да има нужда от вас.

Не мисля, каза си загрижено Хенриета. Но после се взе в ръце и тръгна. Беше решила да започне този ден отново. Избърза, прихванала поли, нагоре по стълбата и влезе в стаята.

– Успя ли да се срещнеш снощи с адвоката Филбърт?

Даниъл си закопча мълчаливо ризата, после я изгледа внимателно.

– Доста раздърпана ми изглеждаш днес.

Е не, това беше вече прекалено.

– Водата в каната беше заледена, пък и за малко не замръзнах. Съжалявам, ако видът ми те ядосва.

Даниъл се засмя.

– Нищо подобно, елфичке. Изобщо не може да ме ядоса, прекалено си хубава.

Комплиментът, толкова неочакван след като я беше смъмрил, я накара да се изчерви. Затова се залови да лъска усърдно копчетата на жакета му.

– Хайде, разкажи ми за адвоката Филбърт.

– Той е много предпазлив човек, но подписът на баща ти върху брачния договор го убеди, че наистина сме се оженили с негово съгласие. Затова пое ангажимента да замине вместо теб за Оксфордшир при баща ти.

– А кога?

– Мисля, че още тази седмица.

Той си облече жакета и кимна, доволен от сияещите сребърни

копчета.

– По-късно ще отида пак при него, за да съставим официално искане за предоставяне на твоето наследство. Виж, колко време ще проточи баща ти всичко това, е вече съвсем друг въпрос.

– Е, днес вече ще дойда и аз. – Решението беше очевидно много твърдо.

Даниъл, който тъкмо си обуваше ботушите, изгледа Хенриета с иронична сериозност.

– Както си немита и невчесана, няма да го бъде, детенце.

– Това е поправимо, особено ако ми оставиш малко топла вода. А сега иди да закусиш.

– Слушам, мадам – каза тържествено Даниъл и се поклони, преди да излезе от стаята.

Хенриета поклати глава и си помисли, кой ли дявол пречи всеки път на намеренията ѝ да се покаже в по-различна и по-добра светлина. Тя се изми, облече нова рокля от тъмнокафяво кадифе с набрана, но иначе много семпла бяла якичка. Платът беше скъп, но моделът достатъчно скромнен, за да не шокира чувствата на пуританите. Цветът правеше очите ѝ още по-тъмни и контрастираше великолепно с червено-русата ѝ коса, вчесана така, че няколко къдрици обрамчваха много симпатично лицето ѝ. После тя си взе ръкавиците и слезе бързо по стълбата.

– Каква чудесна промяна! – каза Даниъл и остави празната си бирена халба на масата. – Роклята ти отива. Като се приберем, ще трябва да отделиш повече внимание на гардероба си. Докато си вършиш домакинската работа, можеш, от мен да мине, да носиш каквото си искаш, но вечер трябва да се докарваш заради мен.

Хенриета го погледна учудено.

– Такова нещо никога не си ми казвал.

– Ами причината е, – и Даниъл се усмихна малко смутено – че сега си толкова привлекателна. Изведнъж осъзнах какво ми е липсвало досега.

Нещата май се развиват добре, помисли си Хенриета.

– Е, отиваме ли при адвоката Филбърт?

– Ако ще ме придружиш, Хари, имай предвид, че не бива да се впускаш в диви обвинения срещу баща си. – Даниъл стана. – Това би заsegnало мъчително господин Филбърт, пък и изобщо не го засяга.

– Но нали трябва да проумее, че баща ми задържа нарочно онова, което ми се полага. Иначе защо би ни трябвал адвокат?

– Аз представих нещата като недоразумение – отсече решително

Даниъл. – И те моля да бъдеш съдържана и любезна.

– Защо трябва да се държим така, сякаш баща ми просто е бил разсеян?

– Щом не го проумяваш, ще се наложи да си останеш тук – прекъсна я сухо Даниъл. – А този поглед на непокорно дете не ти прави чест.

Хенриета промени тутакси израза си, усмихна се лъчезарно, отвори широко големи, невинни очи.

– Обещавам, че ще се държа добре.

Даниъл за малко да се усмихне, но вместо това каза сериозно:

– Надявам се да бъде така.

От заоблаченото небе прехвърчаха редки снежинки. Лицата на хората по улиците бяха сиви като времето, но Хенриета се озърташе любопитно и попиваше шумовете и миризмите на града. Оглеждаше се и за един магазин, който наистина можа да открие на около четвърт миля от къщата, в която живееше.

Бюрото на адвокатата Филбърт беше разположено в две помещения над шивашко ателие.

– Най-сърдечните ми поздравления, лейди Дръмънд – каза той с малко тромава церемониалност. Мога ли да ви помоля да седнете.

За пръв път някой се държеше с Хенриета с цялото уважение, дължимо на омъжена жена и на лейди. Хенриета се усмихна благосклонно и се осведоми за здравето на господин Филбърт. Все пак самообладанието ѝ бе подложено на сериозно изпитание, когато стигнаха до същината на разговора.

Адвокатът Филбърт обясни, че по молба на сър Джералд му е пратил наскоро някои документи относно наследството на лейди Дръмънд. Адвокатът се изкашля притеснено. Сър Джералд е баща на лейди Дръмънд, нали така, затова не е имал причина да му откаже изпращането на документите.

– Но нали знаете... – Хенриета млъкна под ледения поглед на Даниъл. – Наведе глава и заразглежда напрегнато плочките на пода.

– Разбира се – каза спокойно Даниъл. – Постъпил сте напълно коректно, господин Филбърт. – Но ако съм ви разбрал правилно, без тези документи моята съпруга не може да предяви искането си.

– Така е – отговори все така сковано адвокатът. – Но аз ще замина за Тейм и ще изложа на вашия тъст искането ви, сър Даниъл. Вече изложих писмено всичко и съм сигурен, че няма да възникнат никакви затруднения.

– Разбира се, че ще възникват – избухна нетърпеливо Хенриета. – И трябва да се подготвите своевременно за съдебен процес.

– Но моля ви, лейди Дръмънд. Както съпругът ви вече каза, може да е било само недоразумение. – Тонът на адвокатата Филбърт беше успокояващ.

Хенриета погледна Даниъл, който изглеждаше ужасно ядосан, но въпреки това решително взе думата.

– Не искам да ви обърквам, господин Филбърт, но наистина не виждам полза от двусмислици. Тук сме все свои хора и познаваме добре ситуацията. Трябва ли да си крием главата в пясъка? – Думите ѝ бяха отправени към адвокатата, но тя гледаше мъжа си.

Даниъл въздъхна. Трябваше да предвиди, че Хенриета е твърде нетърпелива, за да се придържа към обичайното в обществото двуличиe.

– Смисълът на такова поведение е ясен – каза той остро. – Никой не може да бъде обвинен без доказателства. Твоят баща не е задържал наследството ти, защото още никой не му го е поискал.

– Точно така – побърза да се съгласи господин Филбърт. – Нека приемем цялата работа като недоразумение. И съм сигурен, че всичко много скоро ще се изясни.

Хенриета сви рамене.

– Правете каквото знаете. Боя се само, че не виждам нещата в истинската им светлина.

Сър Даниъл стана.

– Мисля, че си казахме всичко необходимо. Мога ли да хвърля още един поглед на писмото ви до сър Джералд?

Докачливостта на адвокат Филбърт беше достатъчно наранена за днес.

Засуканият адвокатски почерк беше нечетлив. Даниъл прегледа внимателно документа и го върна. След кратко сбогуване съпрузите излязоха отново на улицата.

– Сърдиш ли ми се? – попита Хенриета.

– Да, много – отговори Даниъл. – Но и на себе си. Трябваше да предвидя, че си неспособна да се държиш както трябва.

– Не смятам, че съм се държала зле – възрази натъртено Хенриета.

– Ти си моя жена – възрази спокойно Даниъл. – А съпругите трябва да проявяват поне минимум благоприличие. От мен да мине, дръж се вкъщи както ти скимне, но сред хора бих искал да не се срамувам от съпругата си.

Хенриета не намери думи да се защити. Много добре знаеше, че от

една жена се очакват кротост и покорство. Трябваше да се съобразява с мъдрото благоразумие на съпруга си и да не му противоречи, да не го излага пред всичко живо. Съзнаваше го, но не можеше да го приеме. Сега вървеше до него с наведена глава.

Даниъл я погледна изкосо. Налагаше се все някак да се разбира с нея, но и Хенриета трябваше да свикне да се съобразява с изискванията на обществото.

Обедът мина в мълчание. Към края му сър Даниъл заяви, че ангажименти ще го задържат до късния следобед и Хенриета трябвало да си намери някакво занимание къщи.

Не подозираше колко добре съвпадат намеренията му с плановете на Хенриета. Когато се прибере, Даниъл ще намери съвсем друга жена, а тя ще го накара да забрави толкова неженственото ѝ поведение в кантората на адвоката.

Бяха ѝ останали няколко крони от парите за домакинството, Хенриета ги пъкна в джоба и реши да излезе. Доркас реши, че в това няма нищо лошо и дори не предложи придружител да я пази. Изглежда Даниъл е бил прекалено уплашен. Освен това Хенриета искаше да отиде само до магазина, който откри тази сутрин и в който продаваха доста евтино парфюми, платове и сушени билки.

Влезе през ниската врата в малко сводесто помещение. Мирис на лавандула, люляк и восък изпълваха въздуха. Хенриета даде с известно чувство за вина поръчката си, защото в имението всички тези неща бяха на разположение във всеки дом. Тя купи сушена лавандула, шишенце розово масло и най-скъпото и най-важното: сапун, но не от този, който си правеха с лута и животинска мазнина, а нежен, с аромат на върбинка и ужасно скъп.

Притиснала към гърди скъпоценната покупка, Хенриета забърза по оживената Патерностер Роу. Пред една месарница шумна тълпа беше образувала полукръг и Хенриета си проби любопитно път. Разбра ужасена причината за това струпване на хора: две момчета бяха вързали за опашката на гурелива, едноока котка подпален парцал, а зяпачите замержа с кал и камъни подплашеното животно, което напразно се опитваше да избяга.

Хенриета беше израснала на село, където също имаше груби обичаи, но това тук беше безсмислено, жестоко убиване на времето. Разгневена, тя се опита да хване котката, но не успя и тълпата избухна в гръмогласен смях, предизвикан от новото представление. Със сълзи в очите Хенриета изреди всички ругатни, които беше чувала в оборите, докато

най-сетне в съседната къща се отвори прозорец и някой изля върху котката кофа мръсна вода. Огънят угасна и тълната взе да мърмори.

– О, лейди Дръмънд, не бива да стоите тук. – Сякаш изскочил изпод земята, до Хенриета стоеше съпругът на Доркас и я дърпаше за ръкава, за да я измъкне от все по-възбудената тълна. – Ще кажат, че им разваляте кефа – измърмори той. Знае ли човек какво още могат да измислят.

Хенриета потрепери. Може би Даниъл не беше проявил прекалена предпазливост. Това простолудие нямаше да се съобрази нито с възрастта, нито с пола, нито с общественото ѝ положение.

Доркас излезе забързана от кухнята, когато Хенриета най-сетне се прибра.

– На улицата няколко момчета измъчваха една котка – обясни Хенриета и сложи покупките на масата. – Направо се ужасих.

– В този град стават и по-лоши неща – каза потиснато Доркас. – Ще убият краля, помнете ми думата.

Хенриета си върна постепенно самообладанието и си спомни защо всъщност беше излязла.

– С удоволствие бих се изкъпала, Доркас. Имате ли вана, която да можете да ми донесете в стаята?

Доркас изглеждаше малко изненадана, но обеща да се погрижи за корито и гореща вода. Хенриета изкачи забързано стълбата, като се надяваше от все сърце Даниъл да се забави достатъчно дълго и тя да успее да осъществи плана си. Когато се прибере, трябва да го очаква радостна и, надяваше се, възбуждаща изненада.

Десет минути по-късно Хенриета стоеше гола пред дървеното корито с вдигаща пара вода. Тя изля шишенцето розово масло във водата и пръсна по повърхността ѝ лавандулови цветове. Чудесният аромат, засилен от топлината и огъня в камината, изпълни стаята. Тя се отпусна бавно в горещата, благодатна вода. Скъпата сапунена пяна беше мека като кадифе и покри кожата ѝ с дъх на вербена. Хенриета затвори очи и се потопа в приказни, чувствени мечти.

– Боже милостиви! Да не би всички аромати на Арабия да са се събрали тук? – Даниъл влезе и примижа от натежалата от парфюми мъгла, която кръжеше и се диплеше в топлия въздух.

Хенриета обърна бавно очи към вратата и се усмихна.

– Прибра се по-рано, отколкото очаквах.

– Какво, по дяволите, става тук?

Даниъл пристъпи към коритото, привлечен от предизвикателния ѝ смях. Погледна Хенриета. Лицето ѝ беше леко зачервено от топлата

вода... и от още нещо. Другото проблясваше в замечтаността на големите ѝ кафяви очи, танцуваше около очертанията на усмихнатата ѝ уста. Погледът му се плъзна по тялото ѝ, розово и сякаш цялото покрито с малки перли сред покритата с лавандулов цвят вода. Гърдите с розови пъпки мамеха. На Даниъл му секна дъхът. Струваше му се, че вижда Хенриета за пръв път, сякаш познатото телце се беше преродило и сега пазеше тайни, които той трябваше да открие. А очите ѝ, вперени в лицето му, го подканяха да почне да ги разбулва.

Даниъл поклати глава, за да отпъди странното чувство, но то остана и той се замисли дали не е омагьосан, дали дойката му не е изчезнала, оставила на мястото си някоя магьосница. Хенриета се надигна бавно и водата се стече по тялото ѝ. Тя вдигна ръце, за да си оправи косата и излезе от ваната. Вече без воля, Даниъл я хвана за ръцете и привлече към себе си дъхтящото на лавандула, розово масло и вербена тяло.

– Ако искаш да се изкъпеш и ти, ще ти изтрия гърба – прошепна Хенриета. Тя беше застанала на пръсти и докосваше нежно с устни неговата уста.

– Ако не се избършеш, ще настинеш – изрече тихо и дрезгаво Даниъл. Той се извърна с огромна сила на волята и вдигна лепената кърпа. – Ела, аз ще го направя.

Хенриета стоеше съвсем кротко, докато той попиваше нежно водата от тялото ѝ, проверяваше от време на време с ръка, дали кожата ѝ наистина е суха. Беше нежна като розови листенца, а пъпките на гърдите ѝ бяха корави и щръкнали в очакване. Хенриета се разкрачи леко, за да може Даниъл да ги избърше и отвътре. После той я прегърна през кръста и наведе тялото ѝ напред. Избърса умело прекрасните заоблености, бедрата и не пропусна нито кътче. После отново се изправи.

– Сега ти си наред – каза Хенриета и почна да разкопчава ризата му. – А пък аз съм твоята камериерка.

На Даниъл му се стори, че се е озовал в омагьосан свят, в който всичко беше с главата надолу. Пред него стоеше внезапно коренно променен човек. Движенията на Хенриета бяха толкова сигурни, сякаш имаше голям опит в събличането на мъж. Тя беше предоставила голотата си на очите и на ръцете му, а устните ѝ и връхчетата на пръстите вече галеха всяка частица от тялото му, която оголваше.

Дъхавата мъгла, тихото пращане на огъня и жълтеникавата светлина на свещите засилваше мечтателния унес, в който го потапяха докосванията ѝ. И сред тази омая, за пръв път откакто беше починала Нан, той отново усети как гореща, необузdana наслада покорява властно

цялото му същество.

Хенриета беше открила могъществото на въображението. С всяко нежно докосване представите, събудени от желанието, ставаха все по-ярки. Бе обзета от силна възбуда и сега кожата ѝ изглеждаше розова и прозрачна, дишането ѝ се ускори. Тя погали с копнеж мъжественото тяло на Даниъл.

Тя се наведе над него, както беше седнал в плоското корито, притисна устни към неговите и се заигра с езика. Коровите пъпки на гърдите ѝ се притискаха към влажните му гърди. Даниъл простена и обхвана с две ръце коравото ѝ дупе. В отговор Хенриета плъзна ръка по плоския му корем, притисна се към него и усети как желанието му тупти горещо в нейната ръка.

– Не искаш ли да се потопиш отново във водата, елфичке? – измърмори Даниъл с пламнал поглед. Без да изчака отговора ѝ, той я награби и тя се озова отново в коритото, а Даниъл бързо коленичи и я яхна. Тя го пое всеотдайно много дълбоко в себе си, ръцете ѝ се вкопчиха в мускулестите му ръце, когато той ги опря в ръба на коритото.

Бавно и съвсем съзнателно Даниъл почти се отдръпна и замря в изчакване. Наблюдаваше с нарастващо желание реакцията на Хенриета. Когато неспокойните ѝ движения и задъханото ѝ дишане му подсказаха, че тя е на прага на върховното изживяване, той проникна с дълбок тласък отново в нея, облада я докрай и се изля в нея. Хенриета изпита чувството сякаш някой я беше повдигнал, сякаш беше станала съвсем лека и в тази всеотдайна прегръдка изпита почти безкрайна наслада.

Даниъл потрепери, осъзнал насладата от собственото си удовлетворение. Погледна с нежност сърцевидното лице. След миг клепачите ѝ трепнаха, очите се отвориха, изпълнени с любов и благодарност, сякаш Хенриета току-що бе получила скъпоценен подарък. Даниъл знаеше, че тя може да прочете същите чувства и в неговите очи. Хенриета му бе подарила нещо прекрасно, нещо, което не се бе надявал да изпита още веднъж през своя живот.

Даниъл усети как Хенриета изведнъж потрепери и разбра, че действителността нахлува отново в съзнанието ѝ. Бяха отново мъж и жена в корито с хладка вода, огънят догаряше и студеният въздух си търсеше път през пролуките в стената.

– Добре – каза той меко и отчетна мокър кичур от лицето ѝ. – Достатъчно дълго се къпа за днес.

Даниъл пръсна малко вода върху гърдите ѝ, хвана я нежно под бедрата и вдигна лекото телце от водата. Хенриета се усмихваше замечтано

и не помръдваше. Даниъл я сложи на леглото и яко я разтри със силните си ръце, за да изсъхне и да намери обратния път към себе си и света.

– Сложи си топла дреха, миличко – Даниъл разръшка огъня в камината и пламъците лумнаха високо. – Хайде, по-бързо!

Но Хенриета не помръдваше и се наложи Даниъл да ѝ облече белято и поръбената с кожи рокля от тъмносин вълнен плат.

– Ти си омагьосана – каза той със смях. – Но не мога да ти се присивам, защото, както изглежда, съм омагьосан и аз.

– Исках да създам за нас двамата приказна страна. – Хенриета найсетне си беше възвърнала дар слово. В гласа ѝ звучеше дори малко гордост.

– Хъм. – Даниъл се беше избърсал и сега се обличаше. – Изпълнена с аромати... приказна страна. – Мога ли да попитам кой достави тук всичкия този лукс? Помоли Доркас?

Бузите ѝ пламнаха.

– Не... не направо.

– Хари? – Звучеше учудващо меко.

– Не беше никак далече, Даниъл, само на четвърт миля. И Доркас нямаше нищо против.

Даниъл се хвана за брадичката.

– Поставяш ме в двусмислено положение. – Той привлече Хенриета към себе си. – Ще е много несправедливо да почна да ти се карам. Но трябва да разбереш, че мисля за твоята безопасност, а по този начин и за собственото си спокойствие.

Хенриета си мислеше за преживяното този следобед и мълчеше.

Лицето на Даниъл стана сериозно.

– Послушание е качеството, което се цени най-високо у една жена – обясни той натъртено. – Обещай ми да не излезеш още веднъж сама от тази къща.

Хенриета обгърна шията му с ръце и го целуна нежно по врата.

– Не, това няма да се повтори. Но нали трябваше да е изненада.

Даниъл въздъхна.

– Ще успее ли да те превърна някой ден в разумна жена?

Очите ѝ блесяха хитро.

– Имате много енергична съпруга, нали, сър? Или искате да го докажа още веднъж?

Даниъл се размая. Усещаше, че отново владее цялата си мъжка сила и гореща кръв отново тече в жилите му.

– По-късно. Сега имам нужда от добра вечеря. Освен това трябва да

оправим стаята. Може би ще ни демонстрираш най-напред своите сравнително скромни умения на домакиня.

– Ще се въздържа, сър, след като моето предложение се отблъсква по такъв начин. – Хенриета се изплъзна от ръцете му, изплезе му се и изхвърча, лека и радостна, от стаята.

Даниъл я последва засмян. Колко чудесен можеше да е животът!

9

Близко седмица по-късно, докато влизаше в къщата, Даниъл бе посрещнат от високи гласове и яростна кавга в дневната. Чу жена си, явно бясна от гняв. Надвикваше я все пак още по-висок дрезгав глас, който Даниъл веднага позна.

Той отвори рязко вратата. Малкото помещение изглеждаше претъпкано с хора, но единственият човек, който го интересуваеше, беше жена му. Покачена на стол, тя тропаше с крака и крещеше колкото й глас държи.

– Какво правиш, по дяволите? – С две крачки беше до нея, награби я за бедрата и я сложи на пода. – Какво значи всичко това?

– Опитвах се само да го накарам да ме чуе – отговори задъхана Хенриета.

– Да тропаш с крака по масата наистина е нов и при това нечуван начин да се постигне тази цел – заяви сдържано Даниъл. – Освен това си се зачервила и цялата гориш. – Той се огледа бързо. – Освен това занемарила си, изглежда, задълженията си на домакия и не си предложила на госта нещо освежаващо.

Докачена, Хенриета наведе мълчаливо глава.

– Браво, сър Даниъл, Вече разбрахме от Уил, че сте разумен човек. – Високата дама с внушителни размери и заповедническо държане, която беше застанала до камината, се приближи към него.

Даниъл погледна приятелски Уил.

– Приликата е неоспорима, мадам. – Той се поклони и вдигна ръката й към устните си. – Много се радвам да се запозная с майката на Уил.

– Щом разбрахме от адвокат Филбърт, че сте в Лондон – тя посочи адвокатата, на чието лице беше изписано огромното желание да напусне час по-скоро това място – веднага решихме да ви поздравим за сватбата и да ви благодарим за добрината, с която сте се отнесли към Уил.

Даниъл прегърна младежа през рамо.

– Уил ни беше неоценим спътник. Тъй че не ми дължите никаква благодарност.

– О не! – обади се най-сетне и Озбърт-баща. – От Уил разбрах, че вие...

– Но сега изобщо не става дума за това! – възкликна изведнъж Хенриета. – Та те са пристигнали заедно с баща ми и той...

– Стегни се, Хенриета. Нямах причина да си толкова изнервена. Вече съм тук. Ще се погрижиш ли за нещо освежаващо за нашите гости?

Хенриета поклати енергично глава.

– Не, аз оставам. Да бях тук от самото начало, нямаше да я има цялата тази бъркотия.

– Да не искаш... – Сър Джералд се спусна към дъщеря си, но Даниъл веднага му препречи пътя.

– Много ми е приятно да ви видя пак, сър Джералд – каза той с престорена добросърдечност.

– А на мен, по дяволите, хич не ми е приятно – избоботи сър Джералд Ашби. – Този проклет адвокат ми цъфна с най-безсрамни искания...

– Безсрамие, така ли? – скочи Хенриета. – Как изобщо можеш да го слушаш...

– Престани! – Даниъл се беше разсърдил не на шега. – Няма да постигнем нищо, ако непрекъснато ни прекъсваш.

– Много разумен човек – повтори госпожа Озбърт. – Не бой се, Хенриета, дошли сме да се уверим, че всичко ще стане напълно законосъобразно.

Сър Джералд се изчерви като пуяк и напразно затърси думи. Адвокатът Филбърт пак се изкашля смутено.

– Как мислите, ми харесва всичко това, госпожо Озбърт! И изобщо работа ли ви е да се месите, господин Озбърт! – Башата на Хенриета направо избухна. – Ами този преbledнял адвокат – обърна се сега към Филбърт. – Няма никакви документи и аз няма да чакам да им докажете противното, само защото някакъв проклет галфон ви е подкупил.

Даниъл с основание допусна, че проклетият галфон е именно той, но реши да се престори, че не е чул обидата.

– Мога ли да ви предложа вино, господа?

– Да, благодаря – На Озбърт явно му олекна. – Трябва да си призная, че преди твърде често си затваряхме очите. – Той се почеса по носа, луничав като този на Уил. – Беше много трудно да решим какво да направим. Но тук става дума за справедливост или несправедливост и аз съм виждал с очите си документите, когато ставаше дума за брак между Хенриета и Уил. Мога да го потвърдя. И адвокат Филбърт също. – Озбърт отпи голяма глътка от чашата, която Даниъл му беше подал, и хвърли изпълнен с непреодолимо отвращение поглед към сър Джералд, който сякаш всеки миг щеше да получи удар.

– Не мисля, че ще ви се наложи да станете свидетели – Даниъл погледна, присвил очи, сумтящия от гняв баронет. – Елате, сър Джералд, нека обсъдим разумно обстоятелствата.

– Разумно ли? – На лицето на Ашби отново се появи лукавият израз. – Че къде са ви документите? Хайде, покажете ми ги. После ще можем да разговаряме разумно.

– О, вече мога да ти ги покажа – Хенриета беше бяла като платно, но изглежда вече се беше овладяла. – Много добре зная къде са – и тя погледна подигравателно баща си. – Хайде да заминем всички заедно за Оксфордшир и там да ви ги покажа. Ще го предпочетеш ли... татко?

Тези думи бяха пропити от толкова горчивина, че пронизаха Даниъл до мозъка на костите. В настъпилата внезапно тишина, Хенриета се изправи, съвсем спокойна, събра цялата си енергия и сила на волята и ги отправи към мъжа, когото току-що бе нарекла свой баща. Онова, което знаеше само тя, беше, че изобщо не знаеше къде са скрити документите. Но ако те не бяха унищожени, можеха да са само на едно място, където баща ѝ от край време пазеше всичко, което някой ден можеше да му е полза. Тя го изгледа настойчиво и забеляза, че той става неуверен. А тя беше, изглежда, на прав път.

– Скрити са под двойното дъно на ковчежето за скъпоценности на лейди Ашби, зад ламперията в твоята спалня.

Хенриета беше извисила победоносно глас. Бесен от гняв, баронетът понечи да се нахвърли с юмруци срещу дъщеря си, но Даниъл го сграбчи със стоманена хватка.

– Е, сър Джералд, може би ще проведем сега един разумен разговор? Седнете, господин Филбърт. Ще трябва да изложим някои неща на хартия, а не бива и да губим време. Сигурен съм, че господин Озбърт ще ни бъде на разположение като свидетел.

Като скърцаше със зъби, сър Джералд се отказа от по-нататъшна съпротива, а Хенриета, вече победителка, се оттегли на пейката до камината.

– Откъде го знаеше, Хари? – прошепна ѝ Уил, който седна до нея. – Свикнал съм да очаквам всичко от теб, и все пак, защо беше толкова сигурна?

– Изобщо не бях сигурна – призна си Хенриета и предпазливо се усмихна. – Знаех само къде крие всичките си съкровища, защото един ден ги открих, докато вилнеех из спалнята му.

Уил се колебаеше между осъждане и възхищение.

– Тършувала си из стаята на родителите си?

– Да. И освен това подслушвах на врати и прозорци. Така разбрах и за наследството, което ми е оставила майка ми.

– Ужасно поведение.

– Вярно – съгласи се невъзмутимо тя. – Но много полезно, както виждаш. Освен това трябваше сама да се грижа за себе си, защото никой друг не го правеше вместо мен.

Уил кимна мълчаливо.

– Изглеждаш уморена – каза той след малко. – Не искаш ли да полегнеш малко?

– Да, май ще е добре да поотпочина. Така вечерята ще ми е покусна.

Когато Хенриета се събуди, първата ѝ мисъл беше, че е спечелила битката с баща си без продължителен и скъпо струващ процес. Вече беше свободна, сега и завинаги, освободена от коварната подлост на баща си.

Дочу весели гласове, дрънченето на чинии, звъntenето на ножове. Хенриета бързо стана, облече се и слезе бързо по стълбата. Откъм кухнята и трапезарията се носеше толкова апетитен мирис, че и потекоха лигите. Когато отвори вратата на трапезарията, видя Даниъл, тримата Озбъртови и адвокат Филбърт насядали в чудесно настроение около масата. Виното, добрата храна и буйният огън в камината бяха зачервили бузите им.

– Даниъл, ужасно съм ти сърдита, задето не ме събуди – каза Хенриета.

– Не ми се сърди, елфичке – стана той да я посрещне. – Оставили сме ти твоята порция. Реших, че ще ти се услади повече, след като се напиш. Ела, седни до мен. Това е пържено гълъбче, а това задушени заешко и агнешко. От кое да ти сложа най-напред?

– От задушеното, ако обичаш.

Около масата цареше толкова весело настроение, сякаш на всички им беше паднал тежък товар от гърба. Озбъртови се усмихваха приятелски, а адвокатът Филбърт не се държеше толкова сковано и официално, както обикновено. Хенриета се радваше, че на Даниъл явно му беше олекнало. Знаеше какво означава за него този капитал и се надяваше баща ѝ да не е посягал незаконно на него, фактът, че тя му бе помогнала да го получи, изпълваше сърцето ѝ с радост. Вече не беше бедната, спасена по чудодееен начин просякиня, беше си извоювала място в живота на Даниъл, място, спечелено честно и почтено.

– Донесъл съм ти подарък, елфичке – каза изведнъж Даниъл.

– Подарък ли? – Хенриета едва не се задави от учудване. – Как така ми носиш подарък?

– Ами беше едно лудо хрумване – отвърна закачливо Даниъл. – Беше и рисковано за мен, защото в наши дни не гледат с добро око човек, който купува такива неща.

– Какво, за бога, може да е? – Хенриета отвори толкова широко очи, че Даниъл избухна в силен смях.

– На вратата е, до вратата.

Хари скочи, изтича в коридора и се върна с някакъв безформен пакет.

– Вече зная какво е! – възкликна тя. – Напипвам контурите! Това е китара.

– Реших да повярвам, че наистина свириш толкова добре, колкото твърдиш. – Даниъл се усмихваше, доволен да види голямата радост на Хенриета.

– О, тя наистина свири добре – каза госпожа Озбърт, – има и приятен глас.

Хенриета се изчерви от комплимента, погали красиво извитото дърво и дръпна предпазливо една струна.

– Чудесен инструмент, Даниъл!

– Мисля, че е време да тръгваме – Амалия Озбърт неохотно стана. – И двамата сте винаги добре дошли в Озбърт Корт... с цялото семейство.

– Наистина не зная как да ви благодаря – каза сериозно Даниъл.

– Глупости! Ако наистина имаше повод за благодарност, щяхме наистина да я приемем.

Сред безкрайни благодарности и протести от двете страни, семейство Озбърт и адвокатът Филбърт се приготвиха да излязат навън, в студената нощ.

– А ние ще се прибираме ли у дома? – попита Хенриета, когато заключиха вратата зад гостите.

– Не веднага. Трябва да отида още веднъж при комисарите в Хейбърсдейшърс Хол и... – На лицето на Даниъл легна сянка. Той сръчка навъсено огъня в камината. – Искам да дочакам и края на процеса срещу краля. Тази заран го зърнах, когато го докараха в Уестминстър. Отиде пеш до ферибота при Гардънс тейърс, заобиколен от онези предатели с пики. – Даниъл сви презрително устни. – Кралят намери мила усмивка за всекиго, когото срещна по пътя си.

Хари се приближи към огъня.

– А какво беше настроението на хората?

Даниъл вдигна бавно рамене.

– Бяха ядосани, объркани... Повечето мълчаха. Някои измърмориха:

– Бог да пази краля, – но веднага ги накараха да млъкнат. При този потиснически парламент подобна молитва се смята за предателство спрямо държавата. Хенриета, бог ми е свидетел, ако се опитат да убият, краля, няма да гледам безучастно.

Хенриета неволно потръпна. На Даниъл оставаше ли му наистина избор? Проявената вярност към краля беше изплатена с парична сума, а той се видя принуден да се закълне във вярност на парламента – само и само да защити семейството и имота си. Нима щеше да наруши клетвата? И какво щеше да стане тогава с всички тях? Денят загуби изведнъж цялото си великолепие.

– Да ти изсвиря ли нещо? – Хенриета хвана китарата.

– Ако искаш.

Но и веселата музика не можа да пропъди мрачните мисли.

През последвалата седмица нервното напрежение непрекъснато нарастваше, докато настъпи и денят, на който Чарлз Стюарт бе осъден на смърт чрез обезглавяване като „тиран, предател, убиец и отявнен враг на всички добри хора в тази страна“.

Докато го водеха от съда в Уестминстър, войниците крещяха високо: „Справедливост! Смърт!“, за да искат главата на мъжа, когото обвиняваха в дългогодишното кръвопролитие на гражданската война.

Хенриета беше придружила Даниъл до Уестминстър. Когато доскоро немислимото стана действителност, Даниъл стоеше, скован и мълчалив. Наоколо им се надигаше силна глъчка, някои гласове издаваха безпомощност, други шумно задоволство от присъдата.

– Божият закон е спасен – заяви с хладнокръвно задоволство застаналият до Хенриета мъж с аскетична външност.

Хенриета долавяше как яростта сковаваше тялото на Даниъл и го дръпна отчаяно за ръката.

– Хайде да се прибираме. Боли ме главата.

Загриженост измести за малко болезнената ярост.

– Какво ти е, елфичке? Да не си болна?

– Не, не, нищо сериозно, от вятъра е. Като пийна вкъщи нещо топло, ще се оправя.

– Добре. Тук и без туй вече не ни задържа нищо. – В гласа му

звучеше необичайна острота.

Той хвана Хенриета за ръката и тръгна към странична уличка. Тълпата беше почнала да се разотива, но настроението беше потискащо, тук-там избухваха кавги. Камък се удари в калдъръма пред краката на Хенриета. Даниъл стисна още по-силно ръката ѝ.

– Тук намирисва на беда – измърмори той. – По това време по улиците не бива да има жени.

Следващите няколко дена Даниъл сякаш беше потънал в себе си. Хенриета се опитваше да го поразее с музика и разговори, с нежност и страст, а когато нищо не помагаше, заговорваше за завръщането им в Кент. Комисарите в Хейбърсдейшърс Хол се бяха съгласили да намалят глобата с хиляда фунта и вече нищо не ги задържаше в града. Но Даниъл не можеше да напусне Лондон. Сякаш беше длъжен да дочака заедно с краля, със своя крал, за когото се бе сражавал, часа, в който секирата на палача ще сложи край на всичко.

Във вторник, 30 януари денят започваше, сив, в Лондон. Даниъл стана мълчаливо, мълчаливо се облече и тръгна към пътната врата. Хенриета избърза подире му.

– Идвам с теб.

– Не, няма! Решителният му тон наруши потискащата тишина. – Ти ще останеш зад тези стени, докато се върна.

Откъм улицата нахлу леден вятър, после вратата се затръшна. Хенриета остана за миг неподвижна.

– Ела в кухнята до огъня – чу тя зад себе си милия глас на Доркас.

– Благодаря, Доркас, но ще отида до Уайтхол.

– Това никак няма да зарадва сър Даниъл.

– Не искам да стоя тук, сякаш безучастна към неговата болка – отвърна спокойно Хенриета. – Ако мъжът ми страда, защото е безсилен наблюдател, искам да споделя с него тази мъка. Просто не мога иначе.

– Направете каквото е необходимо – кимна Доркас. Една съпруга трябва сама да решава какъв е нейният дълг. – Джо ще ви придружи.

Хенриета не беше молила за придружител, но го прие с облекчение, а когато стигнаха центъра на града, облекчението се превърна в благодарност. Улиците гъмжаха от хора, устремени неудържимо в една и съща посока, те напредваха бавно, но целеустремено. Когато тълпата я понесе, вече беше невъзможно да се дръпне. Беше станала част от нея.

Когато стигнаха Уайтхол, бледо зимно слънце се подаде от облаци-те и освети ешафода, издигнат пред банкетната зала. Тълпата напираше напред и Хенриета се озова изведнъж в първите редици, втренчили

безмълвни ужасени погледи в разцепения дървник. Палачът вече беше там, със смъртоносното си сечиво в ръце. Секирата проблясваше на слънчевите лъчи. Какво ли чувство беше, да знаеш, че тази ръка само след миг ще отсече главата на краля на Англия?

Хенриета гледаше втренчено мъжа, сякаш искаше да прочете мислите му, но маската му придаваше нереална външност, отделяше го от ясните очертания на реалния живот. Озърна се да види Джо, но не го откри. Заобикаляха я само чужди лица, на които се четеше цялата гама от чувства – от забавление до ужас. Опита се да се отдалечи от ешафода, но хорската стена беше непробиваема. Отчаяна, Хенриета оглеждаше тълпата, дано види Джо, или, може би, Даниъл. Тя знаеше, че е тук. Но къде?

После ропотът на тълпата се усили, донякъде в очакване, донякъде пропит от ужас, когато отряд войници излезе през портите на Уайтхол. Между тях вървеше Чарлз Стюарт. Беше гологлав. На Хенриета ѝ се стори особено ужасно да види краля гологлав сред въоръжения конвой. Беше абсурдно да се съсредоточава на такава незначителна подробност, знаеше го, но ѝ де стори, че това символизира призрачната атмосфера на тази утрин.

Сега можеше само да присъства на ужасната драма. Кралят се качи на ешафода, който бе заобиколен тутакси от плътни редици въоръжени мъже, тъй че гласът на негово величество, който се обръщаше за сетен път към събрания народ, едва можеше да се чуе. Той подаде наметалото си на човек от охраната, махна превръзката от очите си и коленичи. В този миг настъпи такава тишина, че сякаш нямаше да може никога вече да бъде нарушена. Слънцето проблясваше върху метала, когато секирата се вдигна и отпусна с един единствен замах. Дълбока въздишка се издигна над тълпата, стон на отчаяние и обърканост, стон, който разкъсваше и крещеше към небето.

После някой изкрещя. Тълпата се раздвижи и ту пристъпваше напред, то се отдръпваше назад. Конни войници започнаха да я удрят, размахваха пики и алебарди, за да разпръснат час по-скоро скърбящото множество. Един отряд се приближи към Чаринг Крос, друг се насочи в същата посока, настана дива бъркотия и хората хукнаха, загубили ума и дума, като се мъчеха отчаяно да избегнат тълпещите коне и остриетата на пиките.

Хенриета събра цялата си воля в усилието да не падне. Всичко останало нямаше значение. Не видя накъде я влачат, но знаеше, озове ли се веднъж под тези тълпещи крака, никога вече няма да стане. Нежното

й малко телце беше огромен недостатък и Хенриета едва не се паникьоса, лишена от яката подкрепа на Джо. Той щеше да я държи здраво, докато ги блъскаат напред, назад или встрани, в зависимост от това накъде се е устремила тълпата.

Най-сетне дойде и спасението като тъмен, тесен вход. Малко преди отново да я повлекат, Хенриета успя да се промъкне под ръката на някакъв набит мъж и да се озове на безопасно място. Притисна се, задъхана, до стената. Представа нямаше къде се намира, но поне можеше да стои тихо и кротко изправена, а огромната тълпа все щеше някога да се разпръсне.

Даниъл беше излязъл на кон. Предвидил възможността от инциденти, беше останал далеч от стълпотворението и беше поел към дома още преди войниците да се наместят. Стигна лесно до Патерностер Роу, докато зад него глухата гълчавя на тълпата все повече набъбваше. Усещаше се премръзнал, празен, с притъпени чувства. Беше сякаш зашеметен и не усещаше вече нищо. Гняв, възбуда... докато Доркас не му каза, че Хенриета и Джо са тръгнали за Уайтхол.

Гледаше втрънено дойката си и картината на възбудената тълпа застана пред погледа му.

– Боже милостиви!

Без да се замисля, изтича на улицата, без да знае накъде да поеме. В този миг зърна Джо, Джо, но не и жена си.

– Къде, за бога, е Хенриета? – Даниъл сграбчи невъздържано младежа за жакета.

– Загубих я, сър Даниъл – изрече Джо. – За последно я зърнах близо до ешафода. Търсих я навсякъде, но беше невъзможно. Тези хора... Поемаше си задъхано въздух, защото Даниъл продължаваше несъзнателно, да го разтърсва. – Върнах се възможно най-бързо, сър Даниъл, честна дума.

Даниъл го пусна.

– Извини ме, Джо. Нямах намерение да се държа толкова грубо с теб. – Той се опита да подреди мислите си. – Някъде при Уайтхол ли я изгуби?

– Да, сър.

– Преди... преди кралят да бъде обезглавен?

– Да, сър. Беше ужасно.

– Изведи ми коня.

Беше навярно безсмислено да я търси, но Даниъл не можеше само да чака и да се моли Хенриета отново да се появи.

Хенриета стоя на сигурното място до портата, докато тълпата почти се разпръсна. Беше се наложило дълго да чака, но нищо не би могло да я накара да напусне сигурното си пристанище. По улиците още имаше войници, но никой не ѝ обърна внимание, когато се измъкна от скривалището си. Тя се огледа за камбанарията на катедралата свети Павел, за да реши в коя посока трябва да върви. Пътят ѝ се стори сега по-дълъг отколкото сутринта, когато още не беше видяла и изстрадала всичко, което се случи. Всяко кокалче я болеше, кожата ѝ беше като наранена, а ужасните спомени изсмукуваха последните ѝ сили.

Даниъл я зърна в мига, в който вече мислеше, че няма да понесе по-дълго страха. Беше отпъдил всички ужасни картини, които въображението му бе нарисувало, докато оглеждаше улици, улички и площади, но виждаше само чужди лица. Сега се спускаше за втори път по Лъдгейт Хил и видя нежната фигурка, която изкачваше мъчително хълма с наведена глава. Беше си загубила шапката, бялата ѝ яка беше скъсана.

Той препусна към нея и подковите на коня изтрополяха по калдъръма. Ужасена, уплашена от този звук, Хенриета вдигна очи. Даниъл дръпна юздите, обърна се на седлото встрани, хвана Хенриета под лактите и я сложи доста грубо пред себе си на седлото. Не каза нито дума и пое към дома.

Хенриета също мълчеше, но беше всъщност силно разтревожена. Това не беше Даниъл, когото познаваше. Лицето му приличаше на маска на гнева, а тялото му беше сковано от старанието да не я докосва.

Пред къщата Даниъл скочи от коня, дръпна и Хенриета на земята и пристъпи с тежки стъпки прага, Доркас и Джо се появиха на виковете му на кухненската врата. Жената притисна стреснатата ръка към устата, щом видя колко ядосан е Даниъл. Още преди тя да успее да каже нещо, Даниъл повлече Хенриета нагоре по стълбата.

Едва беше затръшнал вратата на стаята и се нахвърли върху Хенриета.

– Ти си позволи да не ме послушаш на този страшен ден!

– Не бях сама – изпелтечи Хенриета. – Джо дойде с мен. Но после ни разделиха...

– Забраних ти да напускаш къщата, с Джо или с когото и да било – нахока я той. – Или мислиш, че не знаех какво ще стане по улиците?

Хенриета преглътна и се опита да не се предаде от страх.

– Трябваше да отида – каза тя. – Знаех, че ще страдаш и трябваше да съм до теб, за да зная какво изпитваш. – Тя трепереше и очите ѝ

плувнаха в сълзи. – Видях! Видях как умря кралят... – Тя млъкна, задавена от сълзите. Притисна ръка към гърдите, сякаш това можеше да намали болката в сърцето ѝ.

Даниъл се извърна.

– Иди до прозореца. Толкова съм ядосан, че не мога да те понасям близо до себе си.

Хенриета се запрепва през стаята към другия ѝ край.

– Не исках да бъда изключена от твоята болка – прошепна тя, ужасно напрегната и закърши ръце. – Ти не ме взе със себе си, затова трябваше да отида сама.

Даниъл опря ръце на плота на камината и скри лице в шепи.

– Имаш ли поне най-малка представа за това, което можеше да ти се случи?

– Да – отговори Хенриета. – Успях да се скрия в един вход, но видях какво се случи с други хора... – изведнъж зъбите ѝ почнаха да тракат.

Даниъл я погледна и смисълът на думите ѝ започна да прониква в съзнанието му, объркано от гнева и страха. Тя беше отишла до Уайтхол, за да разбере страданието му и за да може да го сподели. Такава постъпка беше много необичайна, но от нейна гледна точка напълно естествена, защото произтичаше, както и в други случаи, от смелата ѝ решителност. Беше я смятал за твърде млада и неопитна, за да сподели с нея мъката си. Не ѝ оказваше доверие и затова я беше принудил по нейния простичък и пряк начин сама да вземе всичко в свои ръце. И го беше изстрадала. То си личеше по бледото ѝ лице, по изпълнените ѝ с ужас очи.

Даниъл излезе мълчаливо от стаята и се върна след десет минути с поднос, на който имаше две халби и чиния с меденки.

– Ела до огъня – каза той спокойно. – Трябва да пийнеш нещо топло. Доркас направи горещ пунш, а меденките са току-що извадени от фурната.

Хенриета се приближи колебливо към него и разтри разтреперана ръце.

– Нали тук в стаята не е студено.

– Не, студено е вътре в теб – отвърна Даниъл и ѝ разтри енергично ръцете. – Нека никога не забравяме онова, което преживяхме днес. Човек, който го е виждал, няма никога да го забрави. Но животът трябва да продължи. Борбата също, защото никой честен човек не може да живее под властта на кралейбийци.

– Какво искаш да кажеш, Даниъл? Нали се закле във вярност на

парламента.

Даниъл поклати глава.

– Не съм се клел във вярност на кралеубийци. Чарлз I е мъртъв, но Чарлз II е жив и аз му дължа вярност.

– Какво смяташ да правиш? – Този въпрос бе прошепнат.

– Ще отида на заточение в Хага при краля и ще се присъединя към него.

Хенриета кимна бавно.

– Много семейства предпочетоха да емигрират. Положително няма да сме сами, а децата ще научат много нови неща.

Даниъл я гледаше мълчаливо. Беше пожелал само да следва вътрешния си подтик, имаше намерение да остави Хенриета и децата в Кент. Но неговата съпруга този ден вече беше показала как разбира тя съпругеската взаимност. Той обгърна с усмивка лицето ѝ с ръце.

– Мислиш ли, че госпожа Киърсот ще приеме да живее в изгнание?

Оживление и светлина се върнаха в големите очи.

– Налага ли се да я водим с нас?

– Боя се, че да, елфичке. Като моя съпруга ще имаш при двора достатъчно много задължения.

– Там поне няма да ми се налага да бия масло – каза с лукав поглед Хенриета.

– Но няма да можеш и да се катериш по дърветата – заяви сериозно Даниъл. – Ще трябва да се научиш да бъдеш придворна дама.

Хенриета прие спокойно такава перспектива.

– Няма да е по-трудно от всичко останало, което ми се наложи да науча досега. – Тя го прегърна за шията и нежно го целуна. – Но няма и да е толкова хубаво като някои други неща.

– Сигурно не – съгласи се Даниъл. Той притисна гъвкавото тяло към себе си, усети неговата топлина и собствената си възбуда в отговор на тази близост. Изведнъж го обзе непреодолимо желание, сякаш страстното единение можеше да пропъди ужаса на този ден.

Хенриета усети промяната, която бе станала в Даниъл и със странно чувство за триумф го привлече към леглото.

10

– Нан, не се помайвай – каза нетърпеливо Хенриета и хвана момиченцето за ръка. – Боя се, че и без това много се забавихме.

– Сигурна съм, че пак ще закъснеем за вечеря – доволният глас на Лизи долетя иззад огромния букет току-що набрани диви нарциси.

– А татко навярно пак е поканил гости – в забележката на Нан прозвуча съвсем неуместно безгрижие.

– Повече от сигурно е – измърмори Хенриета и ускори крачка по тясната калдъръмена уличка, която се провираше през оживения център на Хага.

Виковете на уличните търговци примамваха децата, несвикнали с градския живот и на Хенриета ѝ се налагаше непрекъснато да откъсва момичетата ту от някоя пръскаща остра миризма рибарска сергия, ту от кошничаря с пъргави пръсти, или от майстора на пастети, замесени с много подправки. Разбираше как влияе на децата това пъстро многолюдие, но вече се бяха забавили достатъчно, за да наберат цветя, а у дома сякаш да ги изчакат, преди да седнат на масата.

Както обикновено сър Даниъл беше прекарал сутринта при двора, където трескаво се крояха планове за създаването на нова армия срещу парламента с подкрепата на верните шотландци. Не беше предупредил, че ще води гости, но понеже вратата на дома му беше отворена за многото обеднели емигранти в този град, това се случваше често. Домакиня, която блести с отсъствието си и една закъсняла вечеря не хвърляха добра светлина върху тяхното гостоприемство.

Най-сетне стигнаха до голямата каменна къща със стръмен покрив на мансардата, станала дом на семейство Дръмънд в Хага. Сградата беше добре поддържана. В сравнение с други членове на този двор в изгнание, чиито имоти бяха конфискувани, Даниъл се радваше на макар и скромно благополучие. Беше успял да напусне Англия незабелязано и да вземе със себе си зестрата на Хенриета, която нейният баща най-сетне ѝ беше дал. Налагаше се все пак да бъде пестелив, защото не можеше да рискува да се върне в Англия за още средства. Хора на парламента наблюдаваха пристанищата, търсеха привърженици на краля-изгнаник, а Даниъл не държеше някой от тях да го познае.

Заедно с други подобни сгради, къщата се издигаше на спокоен четириъгълен площад. Зад нея имаше малка, обиколена от каменен зид

градинка. Този прекрасен пролетен ден априлският вятър носеше мириса на море и аромата на цветя, затова Хенриета затвори със съжаление вратата зад себе си. Откъм салона вляво от антрето долитаха приглушени гласове.

– Кой ли може да е? – Неукротимо любопитна, Лизи се опита да надникне през ключалката.

– Лизи! – В мъмрещия глас на Хенриета прозвуча и потиснат смях, когато вратата изведнъж се отвори. Лизи загуби равновесие и се озова доста болезнено в краката на баща си.

Даниъл я изгледа смаяно.

– Загуби ли нещо, Елизабет?

– Не... не, сър. Просто се спънах – изпелтечи детето, пламнало от смущение, изправи се на крака и направи припряно реверанс.

– Колко неприятно – каза загрижено Даниъл. – Надявам се, не си се наранила, нали?

– Не, сър. – Лизи повтори реверанса и погледна за помощ мащехата си.

Хенриета не се колеба дълго. Бърз поглед ѝ беше разкрил които са гостите и тя тръгна към тях, побутвайки децата пред себе си.

– Милорд Хендън, милорд Конот, мисля, че още не познавате заварените ми дъщери, Елизабет и Нан.

– Да, така е – граф Хендън остави чашата си на масата и се усмихна мило на двете деца. – Прелестни са, направо са чудесни, Дръмънд... наистина.

– Благодаря – каза сухо Даниъл. – Но понеже гувернантката им вече ги чака, вярвам, че ще ги извините.

Момиченцата направиха реверанс, малко припряно като за наистина безукорно държане и с облекчение се оттеглиха.

– Струва ми се, че си прекарала приятно сутринта – Даниъл гледаше Хенриета, която беше донесла пролетта със зачервените си от вятъра бузи и блесналите си очи.

– Брахме нарциси – отговори тя с онази неустоима кокетна усмивка, с която си служеше обикновено само когато се боеше, че е сбъркала нещо. – Надявам се, че не съм ви накарала да чакате вечерята, но просто не усетихме кога мина времето.

– Вашето гостоприемство, лейди Дръмънд, е наистина щедро. – Уилям Конот говореше, както винаги, изтежко. Значимостта, която излъчваше, не накърняваха нито вехтия му вълнен жакет, нито евтините уж посребрени катарамии на обувките му. – Ще е върховна неблагодарност

да критикуваме каквото и да било.

– При все това сме малко нещо гладни – не се съдържа да не отбележи Даниъл. – Вече приближава три часът.

– Веднага ще наредя да сервират.

Хенриета излезе в антрето и се огледа критично в огледалото. Остана общо взето доволна от онова, което видя. През последните няколко месеца лицето ѝ се беше променило. От очите е, каза си тя и се изчерви. Изразът на очите ѝ беше по всяко време такъв, сякаш току-що се бе любила, бяха страстни, знаещи и безкрайно доволни, а така се чувстваше почти непрекъснато и нейното тяло.

При тези мисли Хенриета леко потрепери и побърза да изтича бързо в кухнята, където опитният дебел готвач-фламандец беше поел всички задължения, а господарката можеше да се гордее с добрата кухня в дома ѝ, без да става нужда да полага за това каквито и да било усилия. Той кимна важно на Хенриета, която се доближи до печката и вдигна един капак, за да си каже тя мнението за неговото произведение – великолепно заешко печено, с гарнитура от картофени кнедли и грах с парченца шунка. След това ѝ демонстрира и ябълковата торта, която беше направил всъщност специално за Лизи. На малката не ѝ беше никак трудно да осведомява готвача кои ястия са ѝ най-любимите. Човек често можеше да я свари в кухнята да разправя каквото ѝ мине през ума на момчето, което идваше всеки ден за най-тежката работа или на слугинчето, което живееше в стаичката на партера. Готвачът я слушаше мълчаливо, но внимателно.

Обедите протичаха обикновено във весело настроение, но този ден Хенриета долови у Даниъл някакво потиснато напрежение. Не беше яд, а възбуда, а в погледа му сякаш имаше въпрос, особено когато поглеждаше към Хенриета, която развличаше гостите с любезни приказки.

За изненада на Даниъл, съпругата му беше поела въодушевено ролята на домакиня, когато се настаниха миналия юли в тази къща в Хага. Усилията ѝ бяха възнаградени с ласкаещо внимание и куп комплименти, от които Хенриета направо разцъфтяваше. Днешните ѝ гости бяха често присъствие на щедрата ѝ трапеза. След като битката при Престън бе загубена, те се видяха принудени да напуснат Англия и да оставят там всичко, което притежаваха. Както повечето англичани в Хага, живееха от ден за ден и от щедростта на по-добре поставените. В това отношение изобщо не се различаваха от своя крал, който беше принуден, останал без каквито и да било средства, да проси.

Сега на Даниъл му предстоеше да играе решаваща роля в плановите

на своя крал, роля, подчертаваща доверието на крал Чарлз II към сър Даниъл Дръмънд. Но той се тревожеше – как ли ще приеме Хенриета промяната и дали ще се справи със задачите, които тя ще ѝ постави.

– Е, лейди Дръмънд, мислите ли, че Мадрид ще ви хареса? – Изненадващият въпрос ѝ бе поставен от графа, вече в чудесно настроение след вкусните ястия и чудесното вино.

– Какво имате предвид, милорд? – Лъжицата, с която Хенриета се канеше да сложи в устата си парче ябълкова торта, се изплъзна от пръстите ѝ.

– Още не съм имал възможност да поговоря за това със съпругата си, Хендън. – Даниъл явно беше ядосан. – Та нали ми беше съобщено едва тази сутрин по време на аудиенцията.

– О, моля да ме извините! – Лорд Хендън изглеждаше объркан. – Господи, как можах!

– Мадрид? – Хенриета гледаше втренчено съпруга си през масата.

– Негово величество ме помоли да стана посланик при испанския двор, за да помоля за подкрепа при създаването на нова армия. Но нека го обсъдим по-късно.

– Както обичаш. – Хенриета ровеше с вилицата в парчето торта, а през ума ѝ минаваха хиляди мисли. Щеше да е твърде рисковано предприятие. Испания беше толкова далече, а етикетът на нейния двор беше най-строгийт в цяла Европа. Как можеше тя да се представи там като съпруга на посланик? Изгледите я плашеха.

Тя побърза да стане.

– Моля да ме извините, но задълженията ми на домакиня ме зоват.

Даниъл я изпрати до вратата.

– След малко ще обсъдим заедно всичко – каза той предпазливо. – Но за едно искам да те помоля още сега.

Хенриета го погледна въпросително.

– Трябва да внушиш на Лизи, че ако иска да разбере какво става зад някоя врата, достатъчно е само да почука.

Хенриета кимна.

– Имаш право, разбира се. И не биваше, като я гледам, да се смея.

Може би половин час по-късно Даниъл влезе в спалнята, където Хенриета беше седнала до отворения прозорец, загледана в градината. Децата си играеха в краката ѝ.

– Отидоха ли си?

– Да – отговори той бързо и се наведе към дъщерите си. – Искам да си поприказвам с Хари... – Той отдавна се беше отказал да води борба с

това умалително име. – Вървете при госпожа Кийрсот.

– О, татко, ама тя ще ни заведе на църква – протестира Лизи. – Тя ходи редовно на вечернята, а е толкова досадно.

– Да, но е много полезно за безсмъртните ви души – каза закачливо бащата. – Освен това имате крайна нужда от опрощение на греховете. Хайде, изчезвайте!

Децата измърмориха тихичко по нещо, но излязоха без нови протести от стаята.

– Ще ги вземем ли с нас в Мадрид? – Хенриета си играеше с ресните на шала си.

Даниъл поклати глава.

– Не, не искам да ги излагам на опасностите на пътуването и климата. – Той коленичи до стола на Хенриета и сложи ръка на безпокойните й пръсти. – Също и теб, елфичке, ако предпочиташ.

– Господи, как можа да ти мине през ума? – извика Хенриета и скочи. – Аз трябва да остана тук и да ходя с госпожа Кийрсот на църква, докато ти се забавляваш с дамите при испанския двор!

Даниъл се разсмя и стана.

– Не, никой не те задължава. Но наистина ли искаш да дойдеш с мен?

– Мислех, че съпрузи споделят опасностите. Но ако ти си на друго мнение... о! – Ироничната й сръдна завърши с вик, когато Даниъл награби без предупреждение жена си за бедрата и я хвърли на леглото.

– Гребеш в опасен фарватер – заяви й той много мило, както я беше яхнал откъм гърба и държеше здраво ръцете й от двете страни на бедрата. – На твоє място щях да съм по-предвидлив.

Хенриета лежеше съвсем кротко и се мъчеше да придаде на лицето си израз на пълно покорство, но в очите й пламтеше съвсем друго послание и тя облиза неспокойно пресъхналите си устни.

– О, мили боже! – прошепна Даниъл. – Понякога се питам какво стана с малкото невинно момиченце, за което се ожених.

– Искаш ли то да се върне?

Той поклати глава.

– Само за игра, миличко.

– А... на какво ще играем сега?

Той докосна корсажа й и почна да го развързва.

– Ако желаш...

– На какво ще играем? – Хенриета продължаваше да лежи неподвижно и когато той разголи гърдите й. Свежият вечерен въздух погали

нежно меките хълмчета, докосна розовите пъпки, които ставаха от възбудата все по-корави.

– Бих желал да имам в леглото си испанска циганка – отговори той и разпиля косата ѝ, прокара пръсти през копринения им разкош, пръсна ги като ветрило по възглавницата около малкото личице. – Испанска циганка с разрошена коса и голи гърди, която извлича страстна магия от струните на своята китара.

– И те омагьосва с танца си. – Хенриета се надигна бавно с рокля свлечена до кръста. Косата ѝ се спускаше на вълни по раменете, очите ѝ блестяха и привличаха, устните ѝ бяха полуотворени.

Тя взе китарата, изсвири един акорд, после още един. Прозвуча омагьосваща мелодия. Тя ту подканяше смело, ту стенеше от желание за нещо непознато, тя даваше израз на неясните копнежи на тялото и душата. После настроението на Хенриета сякаш изведнъж се промени. Пръстите ѝ се плъзнаха със смайваща бързина по струните, извикаха ситнеша, чуруликаща мелодия, която накараше краката да затанцуват, а Даниъл възхитено да се усмихне.

Хенриета отметна глава и се засмя радостно и тя. Остави инструмента, събу си бързо обувките и затанцува – див, екзотичен, изпълнен с обещания танц. Движеше се все по-бързо, докато не се превърна във вихър житно-жълта коприна и турскосиньо кадифе, а тя самата сякаш се беше изчезнала докрай в танца. После отново забави движенията си, отпусна се подканващо на пода и протегна ръка към Даниъл.

– Ти наистина си магьосница – измърмори той и я вдигна. Сложи ръка на бузата ѝ, целуна я по устата. Другата му ръка почиваше на гърдите на Хенриета, над нетърпеливо туптящото ѝ сърце. Младата жена изстена тихо и се притисна към него, сякаш страстта на танца трябваше да намери сега друг изход. И тя почна, силно възбудена, да се съблича.

– Да – прошепна страстно Даниъл – съблечи се за мен.

Движенията на Хенриета станаха бавни и гъвкави, изпълнени с чувствено очакване, а на Даниъл му секна дъхът, а кръвта му взе да пулсира диво във вените. Той протегна ръце към нея и се наслади на допира на голата ѝ кожа, на женствените форми на тялото ѝ. Обзета от страстта, която сама бе извикала, Хенриета се вкопчи в него, притисна се към него и усети с нарастваща възбуда колко силно я желае той.

Даниъл се радваше на тази отдаденост, която правеше Хенриета чувствителна и към най-лекото му докосване. Тя потръпваше отново и отново, понесена от вълните на насладата, а той продължаваше да се съдържа, за да се радва по-дълго на нейното щастие. Настъпи все пак

мигът, в който това стана вече невъзможно и Даниъл си свали с бързи движения панталона. Той премести Хенриета на ръба на леглото, вдигна краката ѝ и я облада. Тя го обхвана с бедра, притисна ги силно към него, за да го усети много дълбоко в себе си.

Даниъл я погледна. Тя лежеше под него сякаш олицетворение на всеотдайната любима, сложила ръце под тила, а гърдите ѝ мамеха със щръкналите си връхчета, бедрата ѝ се вдигаха и отпускаха в ритмичен отговор на неговите движения. Обзе го безкрайна нежност. Очите на Хенриета бяха затворени, кожата ѝ блестеше, малко влажна. После тя отвори очи и му подари лъчезарна, преливаща от наслада усмивка. Сега Даниъл беше вече изгубен. Той се отпусна напред, притисна я отново към себе си, а Хенриета го загали с две ръце по гърба, докато и двамата изживяха едновременно върховния миг.

– Завиждам ти, Хари – каза ѝ замислено Джулия Морис на другия ден.

Двете млади жени бяха пълна противоположност. Хенриета мъничка, нежна, а Джулия с осанката на римска богиня; едната имаше червеникаво-руса коса и светли очи, другата тъмна коса и мургава кожа. Но бяха на същата възраст и най-добри приятелки.

– Но защо? – Хенриета никога не бе имала приятелка, беше се доверявала само на Уил, а той беше мъж. Симпатията между нея и Джулия възникна от пръв поглед и беше една от основните причини тя да бъде сега толкова доволна. Приятелството им бе срещнало одобрението и на Даниъл, и на лорд и лейди Морис, които също бяха избрали бедността и изгнанието, за да останат верни на законния си владетел.

– И аз бих искала да съм омъжена. Ти можеш да разполагаш с живота си както си пожелаеш и никой не ти се налага, не ти забранява каквото и да било.

Хенриета леко се усмихна.

– Не е точно така. Но общо взето имаш право, Джулия. Да си омъжена е по много причини наистина чудесно. – В нея се надигнаха спомените за предишната вечер, но тях не би споделила даже с Джулия.

– Освен това заминавате за Мадрид – продължи Джулия и вдигна очи от бродерията. – Какво чудесно приключение! А пък аз трябва да остана тук и да ръкоделствам. – Тя направи гримаса. – Теб не те карат да шиеш.

– Защото не умея – засмя се Хенриета.

– Въпреки това си намери съпруг – каза приятелката ѝ. – А аз само

да го спомена пред майка, ще ме заплаши с домашен арест, за да съм се откажала от измишльотините си.

– Ти разказа ли й как срещнах Даниъл?

Джулия избухна в гръмогласен смях.

– Не, защото за нищо на света няма да ми повярва. За нея сър Даниъл е мъж, достоен за голямо уважение.

Хенриета се усмихна незабелязано при мисълта колко неуважително може да се държи съпругът й, но чукчето на външната врата прекъсна тези приятни мисли.

– Кой ли може да е? Не чакам никого. – Тя се заслуша в гласа, скочи с вик на радост и изтича в антрето. – Уил... това е Уил! Но какво, за бога, правиш ти тук?

– Божичко, Хари, подари ми живота. – Уил едва успяваше да се брани от бурните прегръдки.

– Вали като из ведро, миличко, хайде да влезем в стаята.

Чак сега Хенриета зърна Даниъл, застанал зад Уил и се обърна към него.

– Къде го намери?

– На улицата.

– Той трябва да остане у нас, нали? – Хенриета издърпа Уил за ръката в салона.

Младежът искаше нещо да възрази, но думите му заседнаха в гърлото, когато зърна, застанал до прозореца, още един гост. Джулия се усмихна притеснено и му кимна.

– О, Джулия, това е Уил Озбърт, най-добрият ми приятел. Колко жалко, че пристига тъкмо сега, когато се каним да потеглим за Мадрид.

– Мадрид? – Уил откъсна неохотно поглед от Джулия.

– Всичко по реда си. – Даниъл се видя принуден да внесе известен ред. – Разрешете да ви представя: господин Уил Озбърт, госпожица Джулия Морис.

– Много се радвам, госпожице Джулия. – Уил се изчерви до корените на медночервените си коси. – За мен е чест.

– О, не толкова тържествено! – спря ги нетърпеливо Хенриета. – Джулия е най-добрата ми приятелка, тъй че няма защо да се държите толкова официално.

– Хенриета, дали не трябва да предупредиш в кухнята, че имаме гости.

– О, аз не мога да остана за обед – прошепна ядосано Джулия.

– Защо не? Нали винаги оставаш. – Хенриета се приближи

импулсивно към Уил и го прегърна, сложила ръце на тила му. Още не мога да повярвам, Уил. Какво те води насам?

Уил навъси чело и поклати глава.

– Променила си се, Хари, не съвсем, разбира се, но... знам ли. Може би причината е, че сега имаш две дъщери.

Сър Даниъл се опита да скрие усмивчицата си, докато пълнеше чашите с гъсто сладко вино от Канарските острови. Уил можеше да си мисли каквото си ще.

– И така, Уил, какво търсиш в Хага? – попита отново Хенриета. – У дома всичко наред ли е?

– Да. – Уил хвърли тайничко поглед към Джулия. – Но хората са много потиснати. Музиката е забранена, дори в църква, и всеки се страхува от съседа си. Достатъчни са няколко думи, че еди-кой си не е истински набожен, и още следващата неделя свещеникът го прави за посещище, като го кара публично да се покае.

– Може би искаш да се присъединиш към каузата на краля?

Уил кимна живо и отпи голяма глътка.

– Ако се появи в Шотландия с голяма армия, шотландците ще се сражават за него... Ще се опълчим срещу Кромуел и новите му закони.

– Тъкмо това е причината, поради която заминаваме аз Мадрид – обясни Хенриета. – Даниъл става посланик при двора на испанския крал, за да осигури подкрепата му за създаването на нова армия.

– Колко бих искала да дойда с вас – въздъхна Джулия. – Сигурно ще е великолепно приключение.

– Не ще и дума – съгласи се с нея и Уил и потърси през масата погледа й.

Хенриета забеляза това сближаване и остана за миг безмълвна. После каза замислено:

– Защо Уил да не живее тук, докато ни няма? Има толкова много място, Даниъл, а той ще може и да пази къщата.

– Разбира се – съгласи се с готовност Даниъл. – Не зная само дали на Уил ще му хареса да живее с две момиченца и тяхната възпитателка.

– Сигурна съм, че да – заяви Хенриета.

– Дали да не позволиш на Уил той да ни отговори.

Две тъмни очи бяха втрънчени с молба в луничавото лице. Уил се почеса по носа.

– Това няма най-малко да ми пречи, но не бих искал да злоупотребя с гостоприемството ви.

– Глупости! – Прозвуча така, сякаш Даниъл прави забележка на

малката си дъщеря.

– Значи оставаш. – Хенриета огледа сияеща всички. Сигурна съм, че ще намериш тук много приятели.

– Аз също се надявам – отговори Уил и погледна Джулия.

На Хенриета ѝ се струваше, че е прекарала целия си живот сред морето. Движенията на тялото ѝ се бяха приспособили към люлеенето на кораба, вкусът на сол не изчезваше от устните ѝ, косата ѝ беше непрекъснато разрошена от вятъра.

В Бискайския залив корабът беше налетял на буря, Хенриета хвана морската болест и си пожелаваше със сълзи на очи да бъде умряла. Даниъл я уви в одеяло и я занесе на палубата, защото, въпреки плюющия вятър и шибация дъжд, там беше все пак по-добре отколкото в спарената теснотия на малката кабина, където всичко се плъзгаше ту натам, ту насам, а стомахът ѝ повтаряше всяко накланяне. Беше лежала часове наред в прегръдката на Даниъл, а той търпеливо ѝ наливаше по малко ракия между устните, докато в гърлото ѝ се стечеше достатъчно, за да постопли болния ѝ стомах. Хенриета не помнеше кога бе заспала, но когато шест часа по-късно се събуди в същата поза, имаше чувството, че ще умре от глад и вече не възприемаше люлеенето и накланянето на кораба като неприятни. Но Даниъл беше толкова премръзнал, че едва се движеше.

Сега Хенриета се облегна на парапета откъм лявата страна на кораба, вдигна лице срещу свежия бриз и се усмихна при спомена за ужасното изживяване.

– На какво се радваш толкова? – Гласът на Даниъл долетя откъм кърмата, където той разговаряше с капитана, един сприхав холандец.

– На нищо. – Хенриета поклати глава. Трябваше ли да отговори, така че всички да я чуят, че току-що си беше помислила за нежните грижи на своя съпруг?

Даниъл се приближи.

– Ти си измамница – заяви той и я перна по дупето.

Хенриета се засмя.

– Възможно и все пак ще задържа тайните си за себе си.

– При попътен вятър можем да стигнем скоро в Малага каза Даниъл. – Минем ли пролива Гибралтар, дотам ще остане съвсем малко.

Капитанът беше отказал да акостира в Билбао, което щеше да е поудобно за тях. Твърдеше, че товарът му е предназначен за Малага, а пък те, ако са искали да слязат в Билбао, е трябвало да се качат на кораб, чийто товар се очаквал там. Тъй че сега напредваха с мъка покрай

бреговете на Португалия, минаха покрай залива на Кадикс и вече бяха взели курс към тесния Гибралтарски пролив.

– Пътят ни от Малага до Мадрид ще е дълъг.

– Да, но ще си почиваме колкото е необходимо – отговори Даниъл и погледна към синьото море, над което проблясваше слънцето.

Разположен във вътрешността на страната, Мадрид беше град с тесни, криволичещи улички и широки площи. Хенриета изкачи една стръмна уличка, последвана от камериерката си, понесла кошница с кайсии и сливи. Юнското слънце прежуряше от небето и двете жени бяха благодарни за всяка сенчица, която предлагаша варосаните бели къщи. На върха на хълмчето спряха пред врата с решетка, вградена във висок каменен зид. Малкият двор тънеше в сянката на асми.

Сър Даниъл седеше на пейката под портокаловото дърво, погълнат от онова, което пишеше. Когато чу жена си да приближава, вдигна глава и се усмихна.

– Какво хубаво ми носиш?

Хенриета се наведе към него и му подаде бузата си за целувка.

– Плодове от пазара до катедралата. – Тя му подаде кошницата. – Изглеждаха толкова вкусни. Не можах да устоя. Пазаруването ми доставя огромно удоволствие. А има и толкова много нови неща, които искам да видя. Ще хапнеш ли кайсия? – Тя седна на пейката до Даниъл. – Какво прави тази сутрин? – попита тя и отхапа с наслада от сочния плод.

– Трудно мога да кажа... виж, окапа се. – Той извади кърпа от джоба и избърса сока, потекъл по брадичката на Хенриета.

Тя се дръпна нетърпеливо.

– Какво да правя, като са толкова сочни? Защо ти е трудно да кажеш?

Даниъл навъси чело.

– Всички са толкова учтиви и любезни, но въпреки това не мога да се добера до главния церемониалмайстор на краля, а без неговото съгласие няма да бъде допуснат скоро до аудиенция при крал Филип. Никой не отхвърля пряко молбата ми, но просто нищо не става. Не зная дали причината е, че не знаят как да се държат с посланик на крал в изгнание. В протокола сигурно няма подобна клауза. – Той поклати потиснат глава. – Но е възможно и да им е ясно какво ще предложи и смятат, че е по-лесно предварително да си спестят отказа.

– Колко неприятно – каза съчувствено Хенриета. Още не се бе озовавала в двора, защото кралицата още не беше готова да я приеме. Едва

тогава щеше да ѝ е позволено да прекрачи прага на онова крило в палата, в което живееше нейно величество. Все пак вече я бяха посетили съпругите на някои придворни, с които Даниъл бе установил връзка. Наложил ѝ се да спазва направо смехотворните правила на испанския придворен етикет. Затова можеше да си представи атмосферата, която Даниъл ѝ описа.

– Новини от Хага. – Даниъл сгъна листовете и ги пхна в дълбокия джоб на жакета си.

– От краля?

– Да.

– И какво ти съобщава?

– Не мога да ти кажа, елфичке. Негово величество ми наложи пълно мълчание.

– Но аз съм твоя съпруга.

Той ѝ щипна носа.

– Дори моята съпруга не може да ме накара да разочаровам доверието на своя крал. Впрочем няма и нищо интересно за теб.

– Ти пък откъде знаеш? Или мислиш, че съм твърде млада и глупава, за да го разбира?

– В момента наистина си едно неразумно и упорито дете – избухна Даниъл. – Прекалено неопитна си в държавните дела, за да проумееш съобщенията.

Хенриета пламна от яд и упорито настоя:

– Разбирам повече, отколкото предполагаш. За шотландците ли става дума?

Даниъл стана.

– Мисля, че не си ме слушала внимателно.

Хенриета го последва забързано в къщата, в спалнята с хладен каменен под, белосани стени и спуснати кепенци. Наблюдаваше внимателно как Даниъл подрежда документите в каса за пари, сложена върху украсена с интарзии ракла.

– Не разбирам какво толкова тайно може да има, та да го криеш от мен.

Даниъл само вдигна рамене.

– Поканени сме тази вечер при херцог Медина да ла Торе. Неговият секретар ми предаде тази заран поканата му.

Както Даниъл се бе надявал, съобщението накара Хенриета да забрави огорчението си.

– Първата покана от високопоставен придворен. Това означава ли

нещо?

– Твърде е възможно. Но нали ще видим.

– А как трябва да сме облечени? – Хенриета изтича до огромния гардероб. – Колко жалко, че донесохме само скромните си пуритански дрехи, а тук всичко тъне в разкош.

Даниъл не отговори, но наблюдаваше колко отчаяно оглежда Хенриета скромните си тоалети.

– Какво е това? – Тя измъкна учудена същинска мечта от кадифе със цвят на череша и моаре в слонова кост. – Прекрасна е! На кого е?

– Мисля, че ще ти стои добре – каза Даниъл. – Освен това не зная някой освен теб да използва този гардероб.

– Но откъде се взе? – Объркана и ужасно изненадана, Хенриета просто не беше в състояние да разбере закачката на Даниъл.

– От шивача.

– О, Даниъл, знаеш какво искам да кажа! – Тя оправи гънките. – За мен ли е? Наистина е за мен?

– Пробвай я. Ушиха я по мерките на една от твоите рокли.

Официалната рокля беше от червена дамаска с дантелена яка на дълбокото деколте и дантела на ръкавите, украсени с кадифени ленти и панделки, фустата беше от моаре с цвят на слонова кост, украсена и тя с нежна дантела. Хенриета никога не беше носила толкова разкошна дреха.

Даниъл кимна доволен, когато Хенриета му се представи в новия си вид. Както очакваше, цветът подхождаше чудесно на тена и на косата ѝ.

– Сигурно е ужасно скъпа – каза угрижено Хенриета. – А знаеш, че не разполагаме с много пари.

– Достатъчно за няколко нови рокли – увери я Даниъл. – Шивачът ще получи още поръчки.

– Ами ти? Не върви аз да получавам прекрасни нови рокли, а ти да си носиш старите дрехи.

– Срамуваш ли се? – подигра ѝ се той и бързо хвана заканително вдигнатия ѝ юмрук. – Това ли ти е благодарността?

Хенриета застана на пръсти и го целуна по бузите, по носа, по устата.

– Това достатъчно ли е или искаш повече?

– Повече, много повече.

Тази вечер Даниъл наблюдаваше с гордост съпругата си. Момичешкият ѝ чар беше станал сякаш още по-привлекателен от онова

самочувствие, което проличаваше в начина, по който се движеше, разговаряше, присъединяваше се към общество толкова различно от онова, с което беше свикнала дотогава. Нямаше да е пресилено тази вечер Хенриета да бъде наречена красавица. В косата ѝ беше вплетен наниз от перли и още един, с рубини. И двата бяха сватбен подарък за Нан, но Даниъл не изпита угризения на съвестта, щом видя в каква чудесна хармония са с външността на Хенриета. Неговата годеница, все още дете, се бе превърнала в чудесна млада жена, с която един съпруг можеше само да се гордее.

– Сър Даниъл, това наше събиране се обогати безкрайно много с присъствието на доня Хенриета. Тя е същинско бижу! – Засуканият комплимент беше на дон Алонсо Херес, който изглеждаше чудесно в тъмните дрехи на испански придворен.

– Моля да ми простите гордостта, дон Алонсо, но трябва да се съглася с вас. – Даниъл отвърна с необходимата учтивост, защото дон Алонсо беше сред приближените на главния церемониалмайстор.

– Доня Тереса ще направи с удоволствие посещение на съпругата ви. Надявам се, че тя ще приема утре.

– За нея ще бъде чест. – Съпругата на дон Алонсо беше една от придворните дами на кралицата и нейното посещение можеше да има за цел само да предаде на Хенриета тържествена покана от нейно величество. Не беше изключено нещата най-сетне да са се придвижили.

Въпреки всичко Даниъл не успяваше да потисне известна тревога. Въпреки хубостта си и придобитото самочувствие, Хенриета си оставаше непоковарена, без опит в придворните среди, а дворът на кралицата беше гнездо на клюки и интриги. Не беше сигурен, че ще може да се оправи във всичко това.

Що се отнася до Хенриета, тя се забавляваше, без да подозира какви планове и намерения се въртят около нейната личност. Тя прие толкова ласкателните комплименти на присъстващите дами и господа, музиката мамеше и Хенриета се възползва със сияещи очи от отдавна липсващата ѝ възможност да танцува.

– Тереса, как мислите, доколко я посвещава нейният съпруг в делата си? – Въпросът беше зададен от висока жена с вече посивяла коса, покрита с нежен, обсипан със скъпоценни камъни воал. Черните очи хвърляха остър поглед от силно гримираното лице.

– Трудно е да се каже, но доколкото зная, той е много разумен мъж – отговори събеседничката ѝ, възпълничка дама и тя с ярко гримирано лице и очи не по-малко черни от тези на задалата въпроса.

– Което значи мъж, който едва ли споделя държавни тайни със съпругата си. – Маркиза Айтона заглежда залата със скъпи гоблени по стените, докато не зърна Даниъл. – Той я следи с внимателен поглед... и любвеобилен.

– Тя е млада и навярно още твърде наивна – каза замислено другата. – Ако са привързани един към друг, бихме могли да я използваме за нашите цели. Не се съмнявам, че тя с готовност би помогнала на своя съпруг.

– Така е – измърмори маркизата. – Научих, че този следобед са пристигнали новини от Хага.

– А също, че се очаква пристигането на извънреден пратеник на английския парламент – допълни доня Тереса. – Както разбрах от кралицата, нейно величество е много заинтересувана да разбере дали дворът в Хага поддържа достатъчно сигурна агентурна мрежа в Англия. В тази връзка ще е много показателно, ако писмото от Хага съдържа сведения за пристигането на извънредния пратеник.

Маркизата кимна мълчаливо, но продължи да следи с поглед нежната фигурка на онази, която беше предмет на разговора.

– Наистина прелестна малка женичка. Кралицата ще реши, че е привлекателна.

– И полезна.

– Много полезна, ако съумеем да я подхванем добре.

Вече минаваше полунощ, когато Даниъл се запъти към една от широко отворените врати, които водеха от все още претъпканата бална зала към една от терасите. От нея се откриваше панорама към пищните градини, в които пееха фонтани, а величествени кипариси очертаваха криволическите пътеки в слабо осветената от факлите нощ. Над всичко се простираше осеяното със звезди черно и кадифено южно небе.

Хенриета стоеше в края на терасата с чаша от венециански кристал в ръка. Гледаше усмихнато своя кавалер, млад и привлекателен благородник със сияещи кафяви очи и красива брадичка. Даниъл си даде изведнъж сметка колко вежди са неговите дрехи в сравнение с коприната и дантелите на Хенриетиния обожател. Беше повече от ясно, че е обожател, както беше несъмнено и това, че на лейди Дръмънд ухаждането й харесва.

Даниъл прекоси решително терасата.

– Вече е късно, скъпа ми съпруго. – И той вдигна ръката й към устните си.

Хенриета беше малко изненадана от необичайното обръщение.

– О, изобщо не съм забелязала. Познаваш ли дон Педро Ескобал? Той ми беше чудесен събеседник.

– Сър Даниъл! – испанецът се поклони с дълбоко уважение. – Вече съм чувал много за вас и се радвам да се запознаем. Но първо ми разрешете да ви благодаря, защото имах възможността да се радвам на компанията на вашата съпруга.

– Боя се само, че ще трябва да я отведе – каза спокойно Даниъл. – Време е да се сбогуваме.

– Нали е много хубавичък? – Хенриета си пое дълбоко въздух, докато чакаха пред двореца да докарат взетата под наем карета.

– Ех, средна ръка – отговори доста нелюбезно Даниъл. – Но ако ти харесва малката му остра брадичка.

– Даниъл! – Хенриета внезапно спря. – Ти да не би да ревнуваш?

– Не, разбира се. Как можа да ти мине през ума!

– Да, но все пак ревнуваш – погледна го тя кокетно.

– Глупости. И внимавай да не се самозабравиш!

– Не го правя, сър. Но да знаеш само колко много комплиментата ми направиха днес.

– На испанците им е навик – заяви снизходително Даниъл. – Тъй че не бива да вземаш всичко за чиста монета.

– Не, разбира се, че не – каза тихичко Хенриета.

Даниъл я хвана разкаяно за ръката.

– Не исках да те обидя, скъпа. Ти наистина изглеждаш великолепно днес.

Тя сложи плахо ръка на рамото му и прошепна:

– Той не е и наполовина толкова хубав колкото си ти.

– Мисля, че ще ти се наложи първо да ми докажеш, че предпочиташ дърто момче като мен пред един младеж – и Даниъл надникна дълбоко в кадифените ѝ очи.

– О, в такъв случай трябва да побързаме да се приберем. – Хенриета изтича по стълбата и токчетата ѝ изтракаха по стъпалата. – Хайде, побързай. Нямам търпение да ти дам доказателството, но тук няма как.

– За съжаление – измърмори той. Ръката, опряна на неговата, трепереше от нетърпение.

– Целуни ме! – Хенриета въздъхна и застана неподвижно.

– Тук, пред очите на всички?

– Да, – кимна тя енергично. – Ти ме предизвика с приказките си за доказателства.

– Така ли? – Даниъл усети сладостта на устата ѝ и нежния дъх на

кожата ѝ.

Хенриета веднага пъкна настойчиво език между устните му, обгърна врата му с ръце и се притисна страстно към силното тяло на Даниъл.

– Какви, за бога, ги вършиш тъкмо тук? – Даниъл си пое дъх. – Мястото е наистина неподходящо.

Тя се засмя весело, безгрижно и нещо необуздано просветна в погледа ѝ.

– Нали искаше да ти дам доказателство. Сега ще ти докажа, че любовта ми към моя съпруг не признава никаква предпазливост. Искам да те любя под звездите и то сега.

– О, богове! – простена Даниъл. – Пълнолуние е.

Хенриета отново се разсмя и вдигна поглед към небето, където големият златен резен светеше дружелюбно между милиардите звезди.

– Не ме интересува и хайде да влезем тук. – Тя избърза до каменната стена, обграждаща градина до самия дворец и отвори тясната вратичка. Вътре беше тихо и спокойно, а въздухът изпълнен с аромата на орлов нокът, карамфили и рози. Хенриета отново се притисна към Даниъл, погали го с две ръце по гърдите, заопипва връзките на панталона и пъкна вътре ръка, за да почне да гали – ту предизвикателно, ту нежно. В същото време не преставаше да го целува по шията, по брадичката, по клепачите, толкова напористо и възбуждащо, че кръвта му кипна и всички мисли за предпазливост изчезнаха.

Двамата зърнаха малък павилион и се запрепъваха почти слепешката към него. Даниъл се отпусна на една от резбованите пейки и Хенриета разбра без думи какво очаква от нея. Тя запретна роклята и фустите и той ѝ помогна да яхне скута му. Хенриета беше готова да го поеме и го усети като част от себе си. Тя се притискаше към бедрата му и се задвижи с пулсиращата сила, понесла и двамата. После те поотслабиха вибрирането и се потопиха заедно в същинско море от чувствена наслада. Даниъл я беше оставил безволно тя да води. Но когато, във върховния миг, той понечи да я вдигне от скута си, Хенриета сложи ръце на раменете му и го прегърна в насладата на взаимното изживяване, докато от устните ѝ не се откъсна вик и тя притисна устни към челото му.

– Може би ще е син – прошепна Хенриета след малко, когато отново си пое дъх.

Даниъл я погали по тесния гръб, усети крехкостта на раменете ѝ и топлата ѝ плът върху бедрата си.

– Аз, изглежда, никога няма да съмвявам да предвиждам възбудата ти – каза той замислено.

Хенриета вдигна глава и го погледна в учуденото лице. Не искаше ли това преди малко да се случи?

В павилиона проникна лунен лъч и се отрази в очите му.

– Бих предпочел, когато забременееш, да си на сигурно място у дома.

– Добре, но едва ли ще останем тук цели девет месеца – каза тя най-сериозно.

Даниъл се усмихна.

– Ще се наложи да поизчакаме. Той я вдигна от скута си. – Безсрамница! Питам се от чия ли градина се възползвахме толкова нахално?

Хенриета си оправи засмяно полите.

– Не съм безсрамна, а влюбена и луда по теб. Вече съм сигурна, че що се отнася до „старото момче“, вече те успокоих.

– Да, вярно – потвърди Даниъл, докато си оправяше дрехите. – И изобщо не се чувствам стар. Нито допускам, че „стари момчета“ са способни така лекомислено да любят млади дами в хорските градини.

– Нито пък аз. – Хенриета го хвана за ръка. – Щом се приберем, ще се насладим още веднъж на радостите на любовта, за да може съпругът ми да докаже, че е запазил силата си от младите години.

– Ти трябва да си отспиш – възрази Даниъл. – Забравих да ти кажа, че утре сутрин трябва да очакваш посещението на доня Тереса Херес. То може да се окаже от голямо значение за мисията ми, ако тя ти осигури достъп до кралицата и бъдеш приета при двора.

– Ще направя всичко по силите си – увери го Хенриета, – и ще се опитам да бъда истинска испанска лейди.

Даниъл отново нежно я прегърна.

– Не мога да си представя да живея скран с теб. Твърде добре се разбираме, нали елфичке?

През последвалите седмици и двамата често щяха да си спомнят това твърдение.

12

– Една мъдра жена, мила ми доня Хенриета, винаги се стреми да познава и разбира дейността на своя съпруг.

Нейно кралско величество, кралицата на Испания се усмихна любезно на младата жена. Но продължаваше да крие поглед под тежките, полуспуснати клепачи, а присвиването на силно начервените ѝ устни сред бялата маска на лицето, означаваше едва ли не закана.

Тронът на нейно величество се издигаше на възвишение под богато извезания държавен балдахин. Придворните дами се бяха разположили край нея в строго установен ред, съответстващ на ранга им в служба на кралицата. Поканиха Хенриета да седне в краката на кралицата. Въпреки че беше много благодарна за оказаната ѝ чест, тя не можеше да проумее как още при второто ѝ посещение в двореца Буен Ретиро ѝ се оказва това изключително внимание.

Доня Тереса Херес размахваше вяло ветрилото си и се опитваше да подражава на усмивката на кралицата.

– Така е, доня Хенриета, това е една от малките тайни, които си запазваме от нашите съпрузи. Позволяваме им да ни смятат за глупави и невежи що се отнася до истински важните неща в живота. Те всички са убедени, че това е територия на мъжете и изобщо не подозират колко много решения са повлияни от тихите думи, нежното насърчаване или умелите маневри на техните съпруги.

Бисерен смях на всеобщо одобрение премина през редиците на дамите.

На Хенриета тази констатация ѝ допадна. Но въпреки че ѝ се видя абсурдно, имаше чувството, че съгласието, което изрази, е предателство спрямо Даниъл.

– Е да, но е доста трудно една жена да има представа от работите на съпруга си, ако той не ѝ оказва доверие – позволи си да каже.

– Колко наивно! – възкликна маркиза Айтона и пхна захаросан бадем между кървавочервените си устни. – Мило дете, мъжете никога не ни се доверяват. От нас зависи сами да разберем най-важното, а после да използваме наученото в полза на нашия съпруг.

– Добре известно е, доня Хенриета, че мъжете не всякога знаят какво е наистина от полза за тях – вметна кралицата. – Те често не долавят тайните подводни течения, нито деликатните полутонове. Вашият

съпруг например...

Тя млъкна, за да отпие от сребърна чашка ароматен шоколад.

Хенриета неволно настръхна, докато очакваше кралицата да завърши изречението. Но, колкото и да беше странно, тя не го стори, а се запиказва тихичко с една от придворните дами.

Най-сетне доня Херес стана от възглавницата си и заяви:

– Нейно величество желае да се оттегли.

Хенриета направи заедно с другите дами дълбок поклон, когато нейно католическо величество, придружена от първата церемониал-майсторка и няколко почетни дами, напусна великолепната зала за аудиенции.

– Какво искаше да каже нейно величество? – попита Хенриета маркиза Айтона, на която се бе паднала очевидно ролята на довереница и съветничка на лейди Дръмънд по всички придворни въпроси. – Канеше се да каже нещо за моя съпруг.

Маркизата се усмихна и потупа Хенриета по ръката.

– Както виждам, нейно величество ви е харесала. Щом е благоволила да ви даде съвет, ще направите добре да я послушате.

Хенриета кимна.

– Бих го сторила, ако можех да съм сигурна какъв е всъщност нейният съвет. Струва ми се, че нейно величество си служи със загадки.

– Нищо подобно. Хайде да се поразходим из градината.

Маркизата прекоси залата за аудиенции, слезе по широката стълба покрай редицата покланящи се лакеи. Хенриета я последва в спокойните, просторни градини, дали на двореца името му, защото мнозина се оттегляха с удоволствие тук от водовъртежа на придворния живот. Водата се плискаше тихо в мраморните водоскоци, изкуствени езерца блестяха като скъпоценни камъни сред буйната зеленина на поляните, високи дъбове предлагаша сянка по тихите пътеки.

Слънцето прежуряше, но маркизата изобщо не обърна внимание на нетърпеливото желание на Хенриета да стигнат час по-скоро до една портокалова горичка.

– Много ви моля, госпожо, разгадайте ми тази загадка – помоли Хенриета, когато стигнаха най-сетне това по-отдалечено място.

Маркизата се разположи на една каменна пейка до обкръжено от лилии изкуствено езерце и посочи на Хенриета да седне до нея.

– Скъпа, нейно величество е на мнение, че държавните въпроси би трябвало да са работа и на жените. Всъщност жена, която разбира от тези неща, е високо ценена от своя съпруг. – Тя погледна изпитателно

Хенриета, за да разбере дали наистина е захапала въдицата. Стори й се, че дълбокият размисъл, който се изписа на лицето на Хенриета, е добър признак. – Много добре е всъщност, – побърза тя да добави, – една жена да използва сведенията, с които разполага, в полза на своя съпруг.

– Моля за снизхождение, госпожо, аз наистина бавничко проумявам, но не разбирам как човек може да използва знанията си, ако не ги притежава – заяви Хенриета с присъщата й естествена логика. – Как мога да помогна на съпруга си и да спечеля неговата признателност, щом би се наложило да пазя в тайна по какъв начин съм придобила едни или други сведения?

Това детенце не е чак толкова просто, колкото предположихме, помисли си маркизата и взе да си вее по-енергично с ветрилото, докато търсеше подходящите думи.

– Понякога – каза тя със съзаклятническа усмивка успехът трябва да си остане единствена награда, увеличена, разбира се, от задоволството на съпруга, че е постигнал целите си, та дори и да не съзнава, че дължи на намесата на съпругата своя триумф. – Тя направи пауза, за да могат тези значими думи да се отпечата в съзнанието на Хенриета, после продължи: – На придворните им се налага понякога да следват твърде заобиколни пътища, за да осъществят целите си. Но човек трябва винаги да знае към кого да се обърне и какви да са подходите към различните хора. – Тя отново многозначително замълча. Ако искате да напреднете, трябва да имате някого, на когото можете да разчитате.

Хенриета си помисли за напразните усилия на Даниъл да получи аудиенция при крал Филип. Дали пък не греша в нещо?

– Много ви моля, бъдете по-ясна, госпожо – настоя тя. – Предполагам, че имате предвид мисията на моя съпруг и липсата на възможност да види някакъв напредък.

Маркизата въздъхна.

– Много сте пряма, доня Хенриета. А това не винаги е най-умното. Човек трябва да поема и по странични пътища, да се изразява много внимателно. Който трябва да разбере, със сигурност ще го разбере. – Тя стана. – Вече е много горещо, за да оставаме навън. Трябва да побързате за следобедната почивка да сте си у дома.

Хенриета се подчини по безукорен начин на този умел завършек на разговора. През изтеклите седмици беше разбрала, че нищо няма да постигне, ако наруши правилата на етикета.

Двете се върнаха заедно в двореца и маркизата нареди да извикат каретата на лейди Дръмънд. Докато я чакаха да се появи, маркиза

Айтона сложи ръка на рамото на Хенриета.

– Колко ли тъгувате по своя дом в Хага!

– Така е – съгласи се Хенриета, – но най-много ми липсват двете ми заварени дъщери. Съжалявам, че не беше възможно да дойдат с нас.

– Мога да си представя. Човек не обича да напуска семейството си.

– Усмивката беше престорено-сърдечна, но погледът студен и пресметлив. – Съпругът ви сигурно получава редовно новини от Хага, в които се говори и за децата?

– Не ми се вярва в тях да става дума за семейни обстоятелства – отговори откровено Хенриета. – Съпругът ми никога не е споменавал за такива неща.

В тишината, последвала това признание, сякаш изведнъж ѝ падна пелена от очите. Новините от Хага, това беше същината на странния урок, прозвучал почти като разпит.

– Сър Даниъл не споделя с вас новините от Хага? – попита учтиво маркизата. – Навярно предполага, че те не представляват за вас никакъв интерес.

– Изглежда – съгласи се неопределено Хенриета. – Не сме говорили за тях. – Хенриета изрече лъжата с учудваща лекота, но извърна все пак глава, за да не се издаде.

– Имайте предвид, скъпа – каза маркизата, – че вашият съпруг ще има полза от участието ви в неговите дела.

Хенриета се усмихна безизразно, измърмори няколко учтиви думи за сбогуване и седна в каретата. С въздишка на облекчение спусна перденцата и се опита да внесе ред в мислите си. Някой беше повече от любопитен за съдържанието на писмата от Хага. Но след като Даниъл не бе споделил нищичко с нея, едва ли щеше да задоволи любопитството на когото и да било.

И все пак, това тъй или иначе би му отворило вратата към кралската зала за аудиенции. Хенриета го проумя, след като ясно ѝ дадох да разбере какво е нейното задължение на съпруга. Накратко казано, тя трябваше да шпионира мъжа си. Ужасно неприятната задача не ставаше по-лека дори при мисълта за ползата, която можеше, по всяка вероятност, да произтече за Даниъл.

Имаше все пак един момент във всичко това, който допадна на Хенриета. Отдавна имаше чувството, че може да подкрепи много по-сериозно Даниъл, а не само с приятната роля, която трябваше да играе в обществото. Може би бе дошло времето да докаже, че притежава и ума, и способностите, които да ѝ позволят да поеме част от неговите

задължения. И, както винаги, когато ѝ се представяше възможност да помогне на Даниъл, Хенриета не можа да потисне желанието да се възползва от нея.

Потънала в мисли, Хенриета слез от каляската. Не можеше и дума да става да сподели без позволение на Даниъл с чужди хора съдържанието на някое писмо. Но дали не можеше да играе с тази кореспонденция и своя собствена игра, ако ѝ се отдаде случай? Ако разбере какво по-точно интересува кралицата, може да сподели невярна информация, способна, въпреки това, да помогне на Даниъл. Но за да не направи грешка, трябва да познава съдържанието. Само че как да стигне до него?

В хладната, затъмнена спалня Хенриета остави камериерката да ѝ помогне да се съблече. Колкото и да се радваше на скъпите придворни тоалети, в жегата на Мадридското лято те все пак много ѝ тежаха. Камериерката окачи грижливо дрехите в гардероба и отпусна вдигнатата нагоре коса на господарката си.

Хенриета беше възприела с възторг испанския навик да се спи през най-горещата част от деня. Тя отиде до прозореца, отвори кепенците и погледна надолу, към задрямалия, зялат от слънце двор. Опря лакти на широкия каменен перваз, усети слънчевите лъчи върху затворените си клепащи и се замечта, но в същия миг усети как две силни ръце я прегръщат.

– Хей, слънцепоклонничке! – Даниъл докосна с устни нежната ѝ шия. – Ела в леглото.

– С удоволствие бих се любила някой ден под обедното слънце – каза замислено Хенриета и се обърна към Даниъл. – Искам през това време да го усещам на голата си кожа.

Той се усмихна.

– Вашето желание е за мен заповед, госпожо. – Той развърза ризата ѝ. – Добре тогава, да почнем от голата кожа. Вдигни високо ръце.

Хенриета се засмя тихо и се освободи от набраното платно.

– Ами после? Така ли да изляза навън?

– Вземи възглавниците от леглото и ги сложи на слънце до него.

Хенриета мълчаливо го послуша. Кръвта ѝ кипна в радостно очакване, изпълни я гореща възбуда. Тя застана до постелята на пода и сега гледаше Даниъл как се съблича.

– Легни и затвори очи. – Даниъл си събу ботушите. – А сега си представи, че лежиш в градината, гола и сама под слънцето.

Хенриета се отдаде, затвори очи, на топлия летен въздух. Слънчевите лъчи играеха по кожата ѝ, копринените възглавници я обгръщаха

меко. Тя прокара бавно ръце по тялото си, усети живата топлина, заоблените очертания, силата на нарастващото желание.

Когато и други ръце се присъединиха към тази ласка, изпълнена с наслада, тя се озова във вълшебното царство на удоволствието, откъдето грижите отлитаха, за да останат само радостите и любовта...

Когато Хенриета се събуди, слънцето беше вече ниско над хоризонта и сенки забулваха ъглите на стаята. Тя се протегна бавно и лениво върху възглавниците, а когато отвори очи, на устните ѝ се появи усмивка при спомена за преживяната радост.

– Приличаш на мъркащо котенце – Даниъл седеше на един стол и я наблюдаваше.

– И се чувствам точно така – Хенриета се опря на лакти и погледна съпруга си. – Ти не поспа ли?

Той поклати глава.

– Не, играта, която приспа теб, ободри мен. Освен това не исках да изпусна толкова прекрасна гледка.

Погледът ѝ падна върху ковчезето с парите и това събуди в нея друг спомен. Дали след нейните прегръдки, Даниъл няма да е по-достъпен? Тя стана и го погледна замислено.

– Чуй, ти изобщо не ме обичаш. Иначе щеше да ми кажеш какво пише в това писмо от Хага.

Веселите пламъчета в очите му угаснаха.

– Вече говорихме за това. Време е да разбереш, че когато казвам не, значи не. И не искам да се караме, скъпа.

– Нито пък аз – добави най-искрено Хенриета. – Забрави. Няма да кажа повече нито дума по въпроса.

Даниъл се приближи към нея и я целуна по челото.

– Имам голямо желание да опитам от онази малага, която купих миналата седмица от винаря. Ще слеза в мазето да донеса една бутилка. – Той излезе от стаята и затвори вратата зад себе си.

Хенриета посегна към ризата, облече я презглава, върза панделката на деколтето. Мислеше толкова напрегнато, че неволно присви чело. Касетката пак ѝ беше пред очите, а сега краката сякаш сами я занесоха до нея. Не беше заключена. Даниъл го правеше само когато и двамата отсъстваха по-дълго от къщи. Тя вдигна съвсем бавно капака. Вътре лежеше писмо, запечатано с восък с кралския печат. Щяха да са ѝ достатъчни само няколко секунди, за да се запознае със съдържанието и тогава за Хенриета ставаше възможно да започне собствената си игра, да

надхитри испанците, които толкова се мъчеха да я хванат в мрежите си. И тогава, след като Даниъл постигне целта си, тя ще му разкаже всичко, а малкото й провинение ще бъде много скоро простено. Даниъл щеше да признае, че е могъл спокойно да ѝ се доверява във всичко и да е сигурен, че е способна и в най-заплетени ситуации да действа умно и предпазливо.

Хенриета бръкна бавно и внимателно в ковчежето. Разтреперана от напрежението разгъна листа, който прошумоля тихичко между пръстите ѝ, втренчи поглед в енергичния и ясен почерк.

В този миг вратата зад нея се отвори. Хенриета рязко се обърна. Виновна и объркана, цялата пламнала, гледаше Даниъл, застанал с бутилка и чаши в ръка в рамката на вратата. На лицето му беше изписана безкрайна изненада. После изразът му се промени, премина в хладно отвлечение, от което на Хенриета ѝ преминаха тръпки по гърба. Понечи да каже нещо... каквото и да било... но на гърлото ѝ беше заседнала буца и можеше само да продължи да стои неподвижно с издайническите листа в ръката.

Даниъл остави бутилката и чашите на една масичка и тръгна към Хенриета. Стъпките му се отпечатваха отмерено върху каменния под. Той протегна безмълвно ръка и изщрака заповеднически с палец и показалец. Хенриета му подаде документа. Той го пое, сложи го в ковчежето и го заключи. С все същия израз се обърна, наля си вино в чашата, след което почна да се облича за вечерния прием. Хенриета позвъни мълчаливо на камериерката си.

Хенриета не забрави през целия си живот тази вечер. Всеки път, когато дойде тежки времена, всеки път, когато се почувстваше потисната и тревожна, неизменно си спомняше за тези часове. В паметта ѝ се бе отпечатала преди всичко абсолютната тишина. Дори в препълнената зала сред глъчката на множество гласове и звуците на оркестъра, образувачи непрекъснат шумен фон, единственото, което тя чуваше беше непроницаемото мълчание на нейния съпруг.

Когато каретата спря отново пред тяхната къща, Даниъл отвори градинската врата и направи път на жена си да влезе. Хенриета забеляза с болка как се дръпна, когато роклята ѝ докосна коленете му. В малкото антре той ѝ подаде свещта, която запали от големия свещник върху мраморната маса. Хенриета изкачи стълбата с наведена глава и едва пред вратата на спалнята разбра, че Даниъл не я е последвал.

Прозорците бяха широко отворени и вътре нахлуваше топъл

въздух, пропит от аромата на лавандула и портокалов цвят. Камериерката беше раздигала любовното им ложе от възглавници, когато бе оправила леглата за през нощта. При спомена за насладите този следобед ѝ се сви сърцето. В тази ужасна изоставеност на Хенриета ѝ се струваше, че всичко това се случва в друга страна и на друг човек.

Докато се събличаше, се вслушваше със страх, дано чуе стъпките на Даниъл. Когато застана вече само по нощница пред огледалото и се залови да среши с обичайните равномерни движения косата си, вратата се отвори. Ръката и застина. Хенриета сякаш замръзна с гръб към вратата.

Долавяше в тази потискаща тишина всеки звук, идващ откъм Даниъл. Той свали благородническото си наметало, ремъка и шпагата, винечервения жакет. После седна на стола до леглото.

– Хенриета, ела тук.

Спокойната заповед раздра тишината, за която Хенриета си бе помислила, че няма да бъде нарушена никога вече. Сърцето ѝ биеше забързано и тревожно, докато се обръщаше бавно към Даниъл. Той беше сякаш възпъщение на мрачна воля и сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне, а стомахът ѝ силно се присви.

– Защо? – Гласът ѝ дойде, разтреперан, сякаш от много далеч.

– Приближи се!

Тя тръгна колебливо към него, застана пред него. Той се отметна назад и затвори за няколко дълги минути досадено очи.

– Наистина не зная как да постъпя – каза най-сетне безизразно Даниъл. – През цялата вечер си блъсках главата над въпроса как трябва да постъпи съпруг, ако жена му тършува зад гърба му в личните му вещи, която явно не смята, че прави нещо лошо, когато се рови в документи, които той изрично ѝ е забранил да пипа, когато тя, понеже е лишена от чувство за чест...

– Моля те – прекъсна го отчаяна Хенриета. – Изобщо не беше така.

– Значи искаш да отречеш, че те сварих тук с писмото в ръка? – прекъсна я язко Даниъл, преди тя да може да продължи.

Хенриета поклати глава. Имаше ли смисъл да продължи да обяснява, след като постъпката ѝ е за този мъж абсолютно непростима.

– Бях повярвал, че е невъзможно в близост с мен ти да се върнеш към онова нечестно, грозно поведение, което си имала в детските си години. Но сигурно е трябвало да си дам сметка, че такива пороци много трудно се изкореняват.

Хенриета беззвучно заплака. Мъка и срам превърнаха сълзите ѝ в

порой, но Даниъл продължи, подтикван от собствената си болка, неумолимо да я укорява. После излезе без дума повече от стаята.

Хенриета се пъкна разтреперана в леглото. Беше като пребита. Сърцето я болеше. Тя се сви на кравай, затвори мъката дълбоко в себе си и си пожела, в отчаянието си, този ден никога да не бе почвал.

13

Когато Хенриета се събуди, тя беше сама и студената празна половина на леглото я подсещаше, както ѝ тялото ѝ, че през цялата нощ е била сама. Лежеше в сумрачната стая и се чувстваше безкрайно нещастна. Очите ѝ бяха толкова зачервени и подпухнали, сякаш беше плакала дори през малкото часове, през които бе спала от изтощение.

Как стана възможно всичко това? Как можеше нещо сторено от най-добри подбуди, да има толкова ужасни последици? Та тя искаше само да помогне на Даниъл. Как щяха да продължат да живеят заедно и след станалото? След тежките думи, които ѝ каза? Чувстваше се като в детските си години, когато всеки неин ден беше изпълнен с горчивина и лишен от любов, когато тя си бе сложила броня, за да опази наранената си душа. Откакто срещна Даниъл, беше сваляла бронята парче по парче. Но сега тя, изглежда, отново щеше да ѝ трябва.

Беше потънала в тази мисли, когато Даниъл влезе в стаята с кратък поздрав. Хвърли само бегъл поглед към голямото легло и почна, с бързи, нетърпеливи движения, да съблича измачканите си дрехи.

Трябва да направя нещо – каза си Хенриета и затърси думи.

– Даниъл, та кралицата искаше само...

– Какво? – На лицето му отново се изписа слисано недоумение. – Ти шпионираш в полза на...

Почукване на вратата го прекъсна. Камериерката донесе топла вода.

– Да не си продумала повече нито дума! – Заповедта беше изречена категорично и остро, след като момичето излезе. – Безкрайно съм отвратен от тази срамна, нечувана постъпка.

Хенриета си пое мъчително дъх, дълбоко наранена от презрението в тази забележка. Гледаше в безмълвно отчаяние как Даниъл се облече и без да поздравя отново излезе от стаята.

Тя стана уморено, изми се, остави се да я облекат и вчешат. Беше олицетворение на отчаянието. Изключено беше да се появи в такъв вид сред хора. Трябваше да се извини, че няма да присъства на матинето у госпожа Трутън, съпругата на установен в Мадрид богат английски търговец.

Но не, животът трябваше все някак да продължи, въпреки че всичко наоколо ѝ беше в развалини. Не биваше да затъва в самосъжаление.

Посегна решително към кутийката с ружа, който Даниъл толкова мразеше, и си начерви бузите и устните.

На матинето на госпожа Трутън тя пи лимонада, яде грозде и нарязани на малки късчета круши, сякаш нищо не се бе случило в този неин живот, от който се бе опитала, както всички английски дами тук в Мадрид, да направи най-доброто. Само че Бетси Трутън, близо шест години по-голяма от Хенриета и майка на две деца, забеляза все пак нещо необичайно в настроението на младата си гостенка.

– Изглеждате сякаш малко болна, мила Хенриета. Да не ви е лошо? Аз с първото много се измъчих, но с второто беше вече много по-леко, въпреки че горещината ставаше понякога непоносима. – Тя се усмихна с разбиране и погали Хенриета по ръката.

„Господи! Бетси мисли, че съм бременна!“ В момента Хенриета не можеше да намери дискретен начин да разсее това заблуждение. Но в същия миг си спомни онези изпълнени с любов прегръдки в нощната градина преди две седмици и прошепнатото предположение, че може да е заченала син под испанската луна. Но ако наистина е така? Подобно събитие можеше да преодолее и най-дълбокия разрив.

Тя се усмихна на Бетси и остави забележката ѝ да витае във въздуха. В мислите си се вкопчи за тази възможност като удавник за сламка. Ако наистина носи детето на Даниъл в утробата си, всичко ще се оправи.

Отново у дома, нейните желания започнаха да се превръщат във възможност. Хенриета седна на двора под портокаловото дърво и се замечта за детето си. Ръцете ѝ почиваха, пазещи, на корема. Даниъл щеше да ѝ прости и тези ужасни дни щяха да останат в миналото.

Но и през следващите дни нищо не подсказваше, че ще има прошка. Даниъл се опитваше наистина да разгледа случая безстрастно, да прецени направеното от нея като детински инат на засегнато момиченце, на който човек можеше да реагира снизходително, но и с подобаваща строгост. Въпреки това не можеше да отпъди мисълта, че постъпката на Хенриета е във въпиющо противоречие с основните задължения във всеки брак. Една съпруга не бива да шпионира своя съпруг, още по-малко да донася наученото на врага. Знаеше, че тя е неопитна и непокуварена. Но нали я мислеше и за честен човек, който би се ужасил дори от подобна мисъл. Вместо това жена му измами най-безсъвестно доверието му, за да се добере до тайните телеграми, а с това потъпка такива човешки стойности като благоприличие, уважение и чест. Напразно се бе

опитвал да потърси извинение в нейното детство. Та нали Хенриета бе осъзнала ясно грозотата на постъпките си. Не си представяше как би могъл един ден отново да ѝ има доверие и възможно ли беше отсега нататък да живеят в хармония?

Даниъл се държеше с Хенриета с дистанцирана учтивост и се премести да спи в малкото помещение до спалнята. Едва поглеждаше жена си, затова не забеляза промените, които предизвикаха в нея отчаянието и самотата. Хенриета отслабна и пребледня. Въпреки първоначалното си решение, тя се оттегли от обществото, вкопчена в надеждата, че ще може да съобщи скоро на Даниъл новина, която ще ѝ спечели прошката му.

Една сутрин маркиза Айтона ѝ донесе покана от нейно кралско величество за концерт в нейния дворец на другия ден. Отказ беше възможен, само ако Хенриета беше на смъртно легло. Налагаше се следователно, да се примири с мисълта, че колкото и зле да се чувства, налага се да отиде. Сега пак се замисли над първоначалния си план, който се провали така катастрофално. Нима трябваше заради това да се откаже от целта си? В кратките секунди, преди Даниъл да я изненада, тя бе успяла да прочете няколко реда от писмото на краля. Злото беше сторено. Следователно какво щеше да загуби, ако се опита още веднъж да направи нещо добро за Даниъл, въпреки че той никога няма да го свърже с нея?

– Маркизо, аз мислих междувременно за краткия ни разговор – подхвана тя предпазливо и тутакси забеляза, как в очите на гостенката ѝ проблесна любопитство.

– Наистина ли, доня Хенриета?

Но какво всъщност бе успяла да прочете? Нещо за пристигането на пратеник на парламента в испанския двор... Можеше ли това да е от значение? По всяка вероятност испанският крал го знаеше отдавна и в такъв случай защо му трябваше да го чуе още веднъж и от Даниъл?

– Всеки път се учудвам – заопипва тя почвата – как куриерите на крал Чарлз успяват да доставят посланията му на толкова отдалечени места. – Тя отпи от шоколада и усети как в тялото и във вцепения ѝ мозък се завръща живот.

– Да, наистина е достойно за учудване – съгласи се маркизата. – Предполага се, че крал Чарлз разполага с добре функционираща информационна система. Сигурна съм, че знае нещо за дипломатическата дейност на убийците на неговия баща... дали изпращат посланици, да речем.

Значи това било! Испанският двор искаше да знае доколко е осведомен крал Чарлз. Беше абсолютно невъзможно по този въпрос Даниъл да бъде попитан направо или дори да се изтръгне от него та макар и дискретен намек. А докато той пази в тайна получаваната информация, дотогава и залата за аудиенции на испанския крал ще остане заключена за него.

– Трябва да се предположи, че лорд-протекторът Оливър Кромвел и парламентът желаят да получат признание от европейските владетели – забеляза съдържано Хенриета.

– Е да – измърмори маркизата. – Това се предполага. Впрочем как напредва мисията на вашия съпруг, доня Хенриета?

– О, за съжаление не толкова бързо, колкото се беше надявал – говори Хенриета с фалшива усмивка. – Негово католическо величество е толкова зает и няма време да приема посетители.

– Да, но той се вслушва в съветите на нейно католическо величество, защото тя е много умна жена – каза многозначително маркизата, – освен това използва много внимателно влиянието си. Убедена съм, че можем да я склоним да помогне на сър Даниъл в мисията му.

– Би било толкова мило от страна на нейно величество! – каза Хенриета. – Ако съм разбрала добре съпруга си, крал Чарлз е много разтревожен от дипломатическата активност на парламента. Мисля, че щеше да се безпокои по-малко, ако имаше реална представа за нейния обхват.

Тя махна внимателно конче от дантелата на ръкава си.

– При тази изолираност в Хага... се оказало много трудно да се разбере към кого се обръщат специалните пратеници на парламента... Горедолу така разбрах мъжа си. – Тя вдигна очи с невинна усмивка. – Мисля, че съпругът ми е упълномощен също да установи дали негово католическо величество очаква такъв пратеник. Да знаете случайно нещо по този въпрос, госпожо? Ако можех да доставя на съпруга си такава информация, това сигурно щеше много да го впечатли и той би ми оказвал, несъмнено, за в бъдеще още по-голямо доверие.

Това би трябвало да е достатъчно убедително, помисли си Хенриета и за пръв път от много дни насам се почувства малко по-доволна. Ако крал Чарлз не желае испанците да научат нещо от изпратената от него информация, тя също допринесе те сега да се лутат съвсем на тъмно.

Гостенката измърмори, че не била посветена в този род информация, но доня Хенриета трябвало да използва ума си, да си държи очите и ушите отворени, за да научи много неща, които могат да са от полза за нейния съпруг.

– Мисля, че вече донякъде го сторих – каза откровено Хенриета.

Маркизата се задоволи да се усмихне и да кимне.

– За толкова млада жена сте много умна, скъпа.

– Много ми провъървя на учители – отговори язвително Хенриета.

Когато гостенката си тръгна, доброто настроение на Хенриета не се задържа за дълго, и тя се озова отново обгърнатата от горещата, потискаща тишина в къщата. Чу, че Даниъл се прибра и сърцето ѝ се сви при мисълта за хладния поздрав, който щеше да ѝ отпрати.

Даниъл влезе в малкия салон.

– Имала си гостенка?

– Маркиза Айтона. Предаде ми покана за концерт при кралицата.

Може би цяла минута Даниъл я наблюдава мълчаливо, а Хенриета копнееше за него, умоляваше за една усмивка, за искрица любов в черните очи. Но изразът на лицето му не се промени.

– Чух, че семейство Трутън напускат Мадрид. Ще потеглят по мекия път за Сан Себастиан, а от там ще продължат с кораб за Франция.

– О! Знаеш ли кога тръгват?

Той сви рамене.

– Предполагам в края на седмицата. Потеглят малко внезапно, но едва наскоро разбрали за възможността да продължат от Сан Себастиан за Франция. Редно е да отидеш да се сбогуваш с госпожа Трутън.

– Да, разбира се – съгласи се Хенриета със същия безличен тон. – Ще отида след ден или два. – Имаше чувството, че ще се задуши в тази атмосфера на непримиримост, сред която пред нея, в облика на нейния съпруг, стоеше някакъв съвсем чужд човек, затова побърза да тръгне към вратата, преди да избухна в плач.

Даниъл въздъхна и я проследи с поглед, докато тя не затвори вратата зад себе си. Ще може ли да превъзмогне някога това разочарование? Не можеше да я наказва до безкрайност по този начин, но засега не беше в състояние да промени нещо. Гневът и притеснението му не бяха отслабнали ни най-малко. Може би щяха да се почувстват по-добре, ако напуснат този град, в който той е сякаш в кафез. Безполезността на това присъствие в Мадрид и унижението на подобна безсмислена ситуация, само задълбочаваха разочарованието му от неговата съпруга, която, въпреки нейната импулсивност, бе смятал за честна и открoвена.

Два дена по-късно Даниъл получи все пак известие, че негово католическо величество ще благоволи да даде на следната сутрин аудиенция на неофициалния посланик на крал Чарлз II. Смаян от тази неочаквана

промяна на настроенятия, Даниъл се прибра в по-добро настроение вкъщи, а там икономката го осведоми, че доня Хенриета още не е ставала от леглото.

Той поклати глава и се качи в спалнята. Слънцето проникваше на тънки ивици през спуснатите кепенци. В стаята беше потискащо задушно, но Хенриета беше пустила и завесите на леглото, и лежеше в дълбок мрак.

– Хенриета, лошо ли ти е? – Той дръпна завесите и погледна слабичкото, свито на кравай телце. – Та тук е горещо и задушна като в ада.

– Имам главоболие – измърмори тя.

Той поклати глава и сложи ръка на челото ѝ. То беше влажно и горещо, но в толкова горещо помещение това не беше чудно.

– Нямам температура, надявам се.

– От месечното ми неразположение трябва да е – каза със слаб глас Хенриета и се сви още повече.

– В такъв случай няма да продължи дълго – реши уверено Даниъл и стана. В дните, когато биваше неразположена, обикновено нямаше силни болки. – Мисля, че ще е най-добре да те оставя на мира.

От затворените очи на Хенриета потекоха сълзи, когато тя го чу да затваря тихо вратата на спалнята. Изобщо не му беше минало през ум, че този месец тя можеше да е вече бременна.

Изобщо не го засягаше, че не е, не я попита и как тя го изживява. Той знаеше, че се е надявала, но вече и не помисляше за това. Не подозираше, разбира се, с какви надежди го беше свързала... Но сега, когато нейното тяло беше унищожило всички надежди, тя се чувстваше така безкрайно празна и безпомощна. Сега вече нищо не можеше да направи. Нейният съпруг я пренебрегва. Тя не участва в живота му, не може да претендира за любовта му, която бе изпепелила сама.

Беше напуснала час по-скоро пустинната, лишена от щастие страна на своето детство и бе потърсила симпатия и топлина, някого, който има нужда от нея. Беше решила на времето, че е намерила такъв човек в лицето на Уил, но после се бе появил Даниъл. Само че сега тя вече не му трябва. Защо да продължава съществуването си в място, където не беше нито любима, нито добре дошла.

От безкрайната мъка се роди решение. То смекчаваше донякъде чувството за безпомощност, а с решението дойдоха и замислите. Семейство Трутън напускаше Мадрид и заминаваше за Хага. Бетси нямаше да откаже на Хенриета да я отведе с тях, ако ѝ каже, че лоши новини я принуждават да замине без съпруга си и то час по-скоро при децата. В

това нямаше нищо необичайно. За кораба имаше с какво да плати, също и за храната и преспиванията по пътя до Сан Себастиан.

Час по-късно Хенриета вече беше на път за дома на Бетси, за да ѝ пожелае добър път, щастие и здраве. В дома на търговеца всички бяха безкрайно заети с приготовленията за предстоящото пътуване.

– О, Хенриета! – възкликна тя задъхана и избърса потта от челото си. – Не зная какво да правя! Не ми е ясно как ще успеем да потеглим утре заран.

– Толкова скоро ли заминавате?

– Съпругът ми не иска в никакъв случай да изпусне кораба в Сан Себастиан. Честно казано и аз нямам нищо против да се отърва час по-скоро от тази жега.

Хенриета остави Бетси на нейния хаос и се запъти, потънала в мисли, към дома си. Решението ѝ зрееше. На другия ден, още на разсъмване, ще се появи, задъхана и угрижена, при Бетси, точно в часа, на който бяха решили да потеглят. Ще помоли за място в каретата и ще разкаже за лошите новини от Хага. Никой нямаше да се усъмни в разказа ѝ.

В спалнята тя събра нещата, които искаше да вземе. Колкото по-малко багаж, толкова по-добре... Взе лека върбова кошница със здрава дръжка и подреди в нея чисто бельо, гребените и четките си, обувки, наметало за време по-лошо от това в сърцето на Испания и две от най-простичките си рокли. За елегантният придворен гардероб, с който я бе снабдил Даниъл, в бъдещия ѝ живот вече нямаше да има място.

После скри кошницата, съблече се и се пхна под завивката. Не беше никак уморена, но в момента леглото беше най-сигурното място. Даниъл ще реши, че още е неразположена и тази вечер повече няма да я безпокои. Но това значи, че преди тайното си отпътуване, повече няма да види съпруга си, а само господ знаеше кога щяха отново да се срещнат...

Даниъл прекара вечерта в малкия салон, приготвяше се за аудиенцията при крал Филип. Знаеше, че ще има само този, един единствен шанс да изложи желанията на своя господар и трябваше по някакъв начин да убеди испанския монарх, че финансовата му помощ за създаването на нова армия няма да е хвърлена на вятъра. Трябваше да нарисова розова картина на това какви помощи крал Чарлз вече получава от другаде. Трябваше да съобщи, че шотландците вече очакват с нетърпение кралят да дойде и застане начело на полковете си, да убеди в пълния крах на новата конституция на Кромвел и хаоса след войната, да

разкаже за екзекуцията на Чарлз Стюарт. За нещастие Даниъл не знаеше доколко такава оптимистична картина отговаря на действителността. А когато човек не е напълно убеден, много му е трудно да убеди други хора.

Тази нощ Хенриета почти не мигна и още преди да почне да се разсъмва, вече беше облечена. Взе кошницата, измъкна се от стаята, после по стълбата и отмести много внимателно тежкото резе на портата.

В стаичката си над кухнята синьора Алваро, икономката, чу стъпки в двора и скочи от леглото, уплашена да не са крадци. Но когато надникна през прозореца, видя само лейди Дръмънд, как се промъква с кошница в ръка през портата.

Сеньора Алваро беше наблюдателна жена и отдавна беше забелязала, че между сър Даниъл и съпругата му нещата не вървят добре. В къщата вече не се чуваше смях и сеньорът спеше сам в малката стаичка. Като кимаше замислено и си мърмореше нещо, икономката изкачи с решителни крачки стълбата към стаите на господарите.

14

– Боже милостиви! Хенриета, горкичката ми, разбира се, че ще дойдеш с нас. В каретата има достатъчно място, нали Джон, пък и ти реши на всяка цена да яздиш. – Бетси се обърна живо към своя малко тромав съпруг, който бе изслушал мълчаливо задъханите обяснения на лейди Дръмънд.

– Но разбира се! – поклони се учтиво Джон Трутън. Радваме се, че можем да ви услужим, лейди Дръмънд.

– Ах, думи нямам да ти кажа колко се радвам, че ще пътуваме заедно – изчурулика, предоволна, Бетси и се качи в каретата, където дойката вече се беше настанила с бебето на ръце.

Пътуването ще е безкрайно дълго, мислеше си тревожно Хенриета, докато се отпускате на кожената седалка до бавачката. Но тя нямаше друг избор, а след като се отдалечат от града, който ѝ донесе толкова нещастия, ще се почувства, може би, по-добре. Но утехата беше слаба.

Конете удряха нетърпеливо с копита калдъръма пред къщата на Трутънови. Кочияшът се качи на капрата. Двамата конници, които щяха да бранят пътиците при евентуално нападение, заеха местата си от двете страни на каретата. Джон Трутън хвърли последен поглед на празния двор и на багажа на покрива на каретата. Стиснала пръсти, Хенриета въртеше скромната златна халка, заменила пръстена на Даниъл с неговия печат, после енергично преглътна буцата, застанала на гърлото ѝ. В същия миг зърна съпруга си да препуска към площада на катедралата.

Беше гологлав и личеше, че се е облякъл набързо. Шарфът му беше вързан накриво, ризата разкопчана. Но острите линии на устните и брадичката, силната уплаха в погледа издаваха, че в момента изобщо не го интересуваше, дали е подходящо облечен.

– А, Дръмънд, искате да се сбогувате със съпругата си. – Джон Трутън, който тъкмо яхваше коня, поздрави непринудено новодошлия.

– Тъкмо обратното – отговори Даниъл. – Къде е тя?

– С Бетси и децата. – Трутън измъкна крак от стремето. – Нещо не е наред?

Даниъл се престори, че не е чул въпроса, отиде до каретата и отвори вратичката.

– О, сър Даниъл, каква чудесна изненада! – възкликна Бетси. – Сигурно искате да се сбогувате с Хенриета. Не мога да ви опиша колко се

радвам, че тя ще пътува с нас.

Даниъл сякаш не беше чул нито думичка от брътвежа на Бетси. Гледаше само жена си.

– Това не се налага – каза той спокойно.

На Хенриета всичко ѝ се струваше само сън, тя седеше неподвижно и не можа да отрони нито дума.

Даниъл погледна тясното, пребледняло от отчаяние сърцевидно лице, големите тъмни очи, в които се четяха мъка и страх, и изпита угризения на съвестта. Потънал в собствената си мъка, не беше забелязал колко дълбоки са и нейните рани толкова дълбоки, че да я доведат до това отчаяние. Беше време да ѝ прости, а някой ден сигурно щеше и да забрави.

– Ела – каза той и протегна ръка.

Тя преглътна и сякаш постепенно осъзнаваше отново къде се намира.

– Мисля, че ще е все пак по-добре да замина с Бетси, дори ако вече си получил по-добри новини.

– Наистина ще е по-добре – побърза да добави Бетси.

Даниъл поклати глава.

– Не, в никакъв случай не мога да дам съгласието си.

Бетси се оттегли примирено навътре. Когато един съпруг говори с този тон, на жената не ѝ остава друго освен да се подчини.

Хенриета слезе безмълвно от каретата и направи няколко крачка встрани, докато вече не можеха да ги чуят.

– Мисля, че ще е най-добре, ако сега си отида – каза тя със страстна настойчивост.

– Не – отговори спокойно Даниъл. – Бягството не е решение.

– Аз не бягам – възрази тя. – Аз просто си отивам, защото не издържам повече тук, където не съм желана. Достатъчно дълго съм живяла така и не искам това да се повтори. Не можеш да ме принудиш да остана, след като...

– Това не са въпроси, които се решават наред улицата – прекъсна я рязко Даниъл. Беше потресен от това, че тя сравнява своите изоставени и лишени от любов детски години с живота си като негова съпруга и му стана непоносимо да гледа мъката, изписана на лицето ѝ. – Вкъщи ще поговорим за всичко.

– Не – каза твърдо Хенриета. – Вече никога няма да ти създавам затруднения, но ме остави да постъпя както трябва. – И тя тръгна пак към каретата.

– Ще се наложи ли да те нося до вкъщи, Хенри?

Въпросът ѝ се стори толкова абсурден, че не отговори и продължи да върви към все още отворената вратичка.

С три крачки той беше вече до нея, без дума повече Даниъл грабна нежната си женичка и я вдигна на ръце.

Хенриета тутакси се вцепени, сякаш се превърна в дървена кукла.

– Искам да ходя.

– В никакъв случай – каза Даниъл с все същия спокоен тон. – Мисля, че така ще стигнем по-сигурно до целта си. Освен това не си никак тежка – добави той успокояващо, сякаш я бе възпирало това съображение.

Хенриета беше объркана и сякаш вцепенена. Сега ѝ говореше пак нейният Даниъл, той я държеше в обятията си. Но не беше ли немислимо? Стори ѝ се невъзможно той да е станал отново предишният и да е отпратил вече онзи другия – студения, злобния, чуждия, заличил е ужасното събитие и то сякаш изобщо не се е случвало. Невъзможно беше, но толкова ѝ се искаше да е точно така.

– А, сър Даниъл, върнахте ли я? – Икономката приветства завръщането ѝ по обичайния си многословен, преливащ от чувства начин, придружавайки радостните си възклицания с оживени ръкомахания.

– Да, благодарение на вашата бдителност, сеньора. За щастие сеньората те е чула да излизаш и ме събуди. Като ми спести по този начин куп тревоги.

С тези думи Даниъл изкачи стълбите към спалнята. Там сложи отново Хенриета на крака, но продължи да я прегръща с едната ръка, а с другата я погали нежно по бузите. Погледна я спокойно и гласът му прозвуча сериозно.

– Всичко отмина, елфичке. И нека никога вече да не говорим за това.

Хенриета си пожелаваше от все сърце да може да му повярва. Искаше чисто и просто да приеме тези прости думи на прошка и да забрави ужасните обстоятелства, но просто не можеше. Тя се дръпна от него и поклати глава.

– Не, не няма да е отминало, докато не ме разбереш. Ти отново и отново ще си спомняш и ще ме презираш. И никога вече няма да ми се довериш – каза тя тихо и наведе глава.

– Какво има да разбирам? – попита учудено Даниъл.

– Ти мислиш, че съм накърнила доверието ти – отговори тихичко Хенриета. – Но аз исках само да ти помогна...

– Да ми помогнеш? – възкликна Даниъл. – Но за бога! – Той прокара ужасен пръсти през косата си. – Веднага трябваше да се сетя. Всеки път, когато особено ревностно се стараеш да им помогнеш, се случват най-лошите неща.

Хенриета изобщо не се опита да възрази на тази унищожителна констатация.

– И аз не зная защо така става – прошепна тя. – Но не е справедливо.

– Изглежда причината е, че не разсъждаваш – въздъхна Даниъл. – Освен това мисля, че сега трябва всичко да ми разкажеш?

– Предполагам, че и това няма да промени убеждението ти – каза Хенриета. – За мен беше простимо нарушение, при което целта оправдава средствата, но преценката ми явно е била погрешна.

– Добре, нека те чуя.

Даниъл изслуша внимателно разказа ѝ за разговорите с кралицата и с маркизата, за изводите, които Хенриета си беше направила от тях и плана, който ѝ беше хрумнал.

– Струваше ми се, че постъпвам толкова умно – заяви тя накрая. – Убедена бях, че идеята ми е много добра, но понеже ти не искаше да ми кажеш какво пише в писмото, казах си, че... – При спомена за ужасната сцена тя млъкна за миг. – Исках да ти разкажа всичко, когато планът ми успее. За нищо на света не бих те предала. Но всеки път, когато исках да ти обясня нещо, ти не ме слушаше. Интересуваше те единствено какво мислиш ти.

В това отношение е напълно права, помисли си Даниъл. Просто не бе пожелал да разбере мотивите за непочтената ѝ постъпка.

– Значи наистина имаше намерение да ми се изповядаш, елфичке? – Когато тя мълчаливо кимна, той се засмя облекчено. – И все пак постъпката ти беше безкрайно безотговорна, Хари, не съм ли прав?

– Да, зная – съгласи се тя веднага.

– Убеден съм, че никога няма да повториш нещо подобно – каза предпазливо Даниъл.

Ужасеният поглед на Хенриета беше достатъчно красноречив отговор.

– А сега един последен въпрос: Защо, за бога, след като вече знаеше какво иска кралицата от теб, не дойде веднага при мен, а вместо това се опита сама да се справиш с всичко?

Хенриета отвори учудено широко очи, смаяна от толкова наивния въпрос.

– Но нали щеше да е прекалено просто.

– Просто – измърмори Даниъл. – Да, естествено. Отговорът беше ясен. Колко глупаво от моя страна.

Хенриета го наблюдаваше недоверчиво.

– Исках да ти докажа, че и аз притежавам талант за интриги. Не съм глупавото детенце, за каквото ме имаш, Даниъл.

– Това не е вярно – възрази усмихнато Даниъл. – И все пак ти си едва на шестнайсет, миличко, а на този свят има неща, които още не си опознала.

– Няма и да ги опозная, ако не ми дадеш възможност.

– Сигурно имаш право. – Даниъл хвърли поглед на часовника. – По дяволите, вече е осем, а в десет трябва да съм на аудиенция при краля!

– Е, значи е подействало! – Хенриета плесна неволно с ръце и лъчезарна усмивка пропъди потиснатия ѝ израз от последните трудни дни.

– Какво е подействало? – Даниъл почна да се преоблича, защото за аудиенцията при Филип II искаше, разбира се, да е подчертано елегантен и да направи впечатление.

– Ами планът ми, разбира се. Забравих да ти кажа какво намекнах на маркизата при посещението ѝ.

– Казвай, бързо! – Даниъл слушаше разказа ѝ за разговора с маркизата и не вярваше на ушите си. – Ама ти наистина си ужасно хитро човек – каза той най-сетне.

– Правилно ли постъпих?

Даниъл кимна.

– В този случай и аз щях направя съвсем същото.

– И си доволен?

Той кимна пак.

– В противен случай щях да съм едно неблагодарно чудовище.

Хенриета отпусна преплетените си пръсти и се загледа втренчено в тях.

– В такъв случай ще приемеш, може би, че за в бъдеще ще е по-добре да ме държиш в течение на работите си?

– Моля за вашето разрешение да ви докладвам, госпожо, че сте много хитра лисица – заяви откровено Даниъл. – Да, проумях, че няма да е умно да не те посвещавам в проблемите си. Но се надявам и ти да си проумяла, че е глупаво да имаш тайни от мен, независимо от това колко безкористни са причините за това.

– Не бих могла да понеса още веднъж изминалите дни отговори Хенриета и му протегна ръка. – Нито да чуя още веднъж ужасните

неща, които каза за мен.

Даниъл пое ръката ѝ и я целуна.

– Постъпих жестоко с теб, елфичке и те моля да ми простиш.

Хенриета му отправи изпълнен с молба поглед.

– Искам да се махна оттук – каза тя. – Тук господстват измама и фалш, и всичко е някак изкривено. Искам да се върна в Хага и да ти родя дете.

Даниъл се засмя.

– Тези желания не са неизпълними. Но не настоявай прекалено на изпълнението на второто. – Той докосна с върха на пръстите си нейните устни. – Много ли беше разочарована, когато разбра, че не си бременна?

– Мислих, че си забравил.

– Не, скъпа, не съм забравил нашата нощ в градината. Но хайде да изчакаме още малко. Ще е по-добре детето ни да се роди у дома. Лицето му помрачня. – Бог ми е свидетел колко силно желая детето ни да се роди в Глийб Парк, където е неговият дом. Тази ужасна война няма ли най-сетне да свърши? От близо десет години в Англия вече не цари мир.

– Няма ли да се наложи да потеглиш отново на война?

Хенриета потръпна при мисълта какво би означавало това. Досега беше избягвала да мисли до какво ще доведе неминуемо откритата подкрепа на Даниъл за каузата на краля. Даниъл ще трябва да потегли отново на война.

Сякаш, за да го потвърди, той каза предпазливо:

– Нали знаеш какво ми предстои. Верен съм на каузата на нашия господар, а трябва да се решим и на последен опит.

– Но ако крал Филип откаже помощта си?

– Тогавата ще трябва да се справим и сами.

Мисля, че не бих преживяла неговата смърт, помисли си Хенриета, но се възпротиви храбро на тази възможност.

– Искаш ли да закусиш, преди да тръгнеш за двореца?

– Само малко хляб със сирене и глътка бира.

– Ще ти донеса. – Докато слизаше в кухнята, си мислеше за това колко се е променила от времето, когато, още съвсем млада, се впусна презглава в битката при Престън, жадна единствено за приключения и емоции. Сега подобна перспектива я изпълваше със страх, не за себе си, защото бойните полета вече не бяха за нея, но за нейните близки, за Даниъл, но също и за Уил, и децата.

Тази нощ широкото легло вече не беше безлюдната пустиня от

последните безрадостни дни. Когато се гушна в прегръдките на Даниъл, Хенриета усети топлина и сигурност. Странно, но този път не жадуваше за дива страст, за пламенна чувственост, а за силата на неговите ръце, интимността на неговото тяло и тихото му дишане. Грижи, проблеми, тъжни спомени, всичко изчезна и прегръдката му и даде нови сили. Хенриета се усмихваше щастлива в топлия мрак, той беше вече заспал, но тя продължаваше да се наслаждава на аромата на неговата кожа, натиска на силните му нозе и яките мускули на неговите бедра.

Седмица по-късно те напуснаха Мадрид и можаха да донесат в Хага уклончивия отговор на испанския крал.

15

– Господин Озбърт, време е Елизабет да си ляга. – Стегната и старателна както винаги, госпожа Киърсот стоеше на прага на трапезарията. – Ан се качи горе още преди час.

Лизи отвори уста да възрази, но се отказа. Погледът на възпитателката подсказваше ясно, че отговорът ѝ няма да е много мил. Лизи погледна умопително Уил с надежда, че той ще се застъпи успешно, но тази вечер той беше необичайно разсеян и изобщо не ѝ обърна внимание. Затова тя се плъзна нацупено и омърлушено от мястото си на перваза.

– Желая ви лека нощ, господин Озбърт. – Лизи направи официален реверанс и тръгна към вратата.

В същия миг през прозореца, широко отворен в тази мека септемврийска вечер, долетя шумът на колела по калдъръма. Безкрайно любопитната Лизи изтича към перваза и се наведе навън.

– О, това са татко и Хари, връщат се! – извика тя и скочи възбудено на перваза. – Татко! Татко!

Току-що слязъл от каретата, Даниъл се обърна сияещ към къщата.

– Лизи! Лизи! – извика той също като дъщеря си, изтича до отворения прозорец и свали с бързо движение момичето. След няколко сърдечни целувки, той я сложи на земята и Лизи веднага изтича при Хари, да ѝ стопли сърцето с любвеобилното си посрещане.

– Къде е Нан? – Даниъл прекъсна със смях целувките, прегръдките и неспирното бърбене.

– Вече е в леглото...

– Не, не съм! – сърдитият вик долетя от горния етаж, където Нан се беше надвесила опасно от прозореца и махаше въдушевно с двете си ръчички. – Бях вече почти заспала, да бяхте пристигнали пет минути по-късно, щеше да се наложи да ме будите.

– Внимавай! Идвам при теб! – Даниъл изтича в къщата и хвана в силната си прегръдка на долното стъпало на стълбата по-малката си дъщеря, която едва не се спъна в полите на нощницата.

– О, ама и Хари е тук!

Даниъл се загледа с доволна усмивка в сцената на сърдечно посрещане, която последва, а после се обърна към Уил, застанал в очакване до отворената врата на стаята.

– Уил, как сте?

– Горещо-долу, сър Даниъл. Толкова се радвам да ви видя здрав и читав. – Уил пое протегнатата ръка. – На децата им лисвахте много.

– Да и те на нас. Толкова месеци бяхме разделени.

– О, Уил, ето те и теб! – Хенриета се освободи от прегръдката на децата и се приближи бързо към него. – Радвам се да те видя!

Сърдечният ѝ поздрав беше съвсем естествен израз на приятелски-те им отношения, но Даниъл установи със съжаление, че сцената не му допадна, нещо съвсем неоправдано, защото двамата бяха като брат и сестра.

В края на краищата децата бяха сложени най-сетне отново да си легнат, а завърналите се пътешественици седнаха заедно с Уил да хапнат.

– Колко е хубаво да си си отново у дома! – Хенриета огледа с въздишка на облекчение трапезарията с тъмна ламперия. – Не можеш да си представиш колко е горещо в Испания. Като във фурна. – Тя си взе от пастета от змиорка и подаде чинията през масата.

– Но сигурно е било и вълнуващо, нали?

Хенриета погледна виновно Даниъл.

– Да, понякога, но общо взето ни беше отегчително и неудобно, пък и нещата не вървяха както се бяхме надявали, нали Даниъл?

– Доста често – потвърди домакинят и напълни чашата на Уил. – Но което е минало, е минало. – По-добре ти ни разкажи, Уил какво ново тук.

Уил сви рамене.

– За поражението на шотландската армия при Дънбар сигурно вече сте чули.

– Не, не сме. – Ножът на Даниъл падна със звънтене на масата. – Кога?

– В началото на този месец – отговори Уил. – Шотландската армия е претърпяла огромни загуби и е била обърната в бягство, а англичаните са загубили само трийсет човека.

Новината беше твърде значима, за да оправдае равнодушния тон, с който Уил я бе споделил. Хенриета забеляза колко рязко са очертани усните му, колко напрегнат погледът. Хенриета допусна инстинктивно, че тази потиснатост е причинена не само от тежката политическа ситуация.

– Какво те тормози, Уил?

Той леко се изчерви.

– Как ти мина през ума? Нищо ми няма.

Съвсем доскоро Хенриета щеше веднага да го притисне да каже истината. Но сега съобрази, че на Уил сигурно няма да му е приятно да си излива сърцето в присъствието на Даниъл и реши да изчака да останат сами.

– А какво става с краля? – попита Даниъл. – Знаете ли доколко това поражение е повлияло на намеренията му?

– Говори се, че имал намерение да замине за Шотландия, за да окуражи с личното си присъствие шотландците да се вдигнат още веднъж срещу Кромуел. Ако успее, в Англия ще дебаркира армия от верни на краля бойци.

– А в противен случай... ще се наложи роялистите да демонстрират силата си и без подкрепата на шотландците.

Хенриета потрепери.

– Защо трябва да рискувате живота си, щом шансовете за успех са толкова малки?

– За бога, Хари! – възкликна смаяно Уил – говориш като жена. Не допусках, че мога да чуя такова нещо от теб.

– Да, жена съм, – извика Хенриета – а не глупаво дете, което мечтае за приключения.

Даниъл се усмихна.

– Ех, понякога си и това... малка елфичке.

Следващия следобед Хенриета влезе в трапезарията твърдо решена да разбере защо Уил е толкова потиснат. Уил още закусваше и мило я поздрави. Хенриета седна срещу него, облегна лакти на масата, опря брадичка на преплетените си пръсти и погледна сериозно приятеля си.

– Какво те тормози, Уил?

Дълбока въздишка последва този въпрос и Хенриета мълчаливо зачака.

– Влюбен съм – изрече най-сетне Уил и се изчерви, притеснен от такова признание.

– В Джулия, нали? Така и предположих. – Хенриета скочи, заобиколи тичешком масата и прегърна бурно приятеля си.

– Как тъй си предположила? – Все още изчервен, Уил се опита енергично да се освободи от прегръдката ѝ.

– Ха! Ами то си пролича от първия миг... как само се гледахте... – отговори Хенриета. – Нали затова настоях да останеш тук, у нас, нали знаех, че Джулия ще идва да вижда децата... Колко се радвам, че успях!

– За съжаление грешиш, Хари. Да, ние се обичаме и често се

срещяхме тук, във вашия дом, но нейните родители сложиха край на всичко.

– Но защо, за бога?

– Защото съм не повече от син на земеделец и затова недостоен за тяхната дъщеря.

– Ами те за какво се мислят? – възкликна Хенриета, възмутена от такова високомерие. – Обеднели благородници в заточение! Господи, направо е смешно! – Тя се разхождаше нервно из стаята. – Ти говори ли с тях?

– Разбира се. Държах се съвсем коректно, поисках от лорд Морис ръката на Джулия, осведомих го съвсем откровено колко земя притежавам, какви перспективи имам, от какъв произход съм... Нашият род е поне също толкова стар, колкото и техният – добави той с подновена енергия. – Но той не само категорично ми отказа, но и ни забрани да се виждаме. Джулия не бива да ми пише и вече излиза само придружена от майка си. Какво да правя, Хари? Вече не мога да живея без Джулия. Но лорд е лейди Морис са непоколебими, а Джулия не може да им се противопостави, нали разбираш.

– Открито, разбира се, не – каза замислено Хенриета. Но тайничко... Още този следобед ще се отбия у тях. Да видя какво мога да направя за вас.

Когато съпругът ѝ влезе в стаята, тя рязко се обърна, за да не привлече вниманието му към разговора ѝ с Уил. Сър Даниъл вече беше посетил двореца и осведоми двамата за последните събития. Кралят бил вече твърдо решен час по-скоро да отплува за Шотландия.

– Аз няма да го придружа – добави Даниъл, – а ще остана на първо време в Хага и ще поема, заедно с още неколцина, свикването на нова кралска армия. Тя трябва да е готова да потегли, веднага щом стане необходима.

– Необходима за какво?

– За да се съедини с възраждащата се шотландска армия и да нападне войската на Кромуел – отговори спокойно Даниъл.

Хенриета мълчаливо потрепери. Даниъл я прегърна през раменете.

– Наближава краят на престоя ни във Фландрия. Скоро ще дишаме отново английски въздух. – Той я погледна сериозно. – Елфичке, радваш ли се, че ще се върнеш у дома, в Kent.

– Ще се радвам, ако ми бъде дадено време Kent да стане мой дом – отговори Хенриета. – Бяхме там само няколко седмици, после отидохме в Лондон, а от там заминахме за Хага. В Kent имах чувството, че там е

твоята родина, но не и моята.

– И занаят ли ще си остане така?

– Не, няма, – увери го Хенриета – и всичко много ще се промени, защото нашите отношения сега са толкова различни.

– Хъм – измърмори Даниъл. – Така е.

Вечерта, когато останаха сами в спалнята си, Хенриета му даде толкова убедително доказателство за разликата между тогава и сега, че за всички мисли за близкото бъдеще просто не остана място.

Кралят беше заповядал на лорд Морис да отплува час по-скоро за Шотландия. Лордът се канеше да отпътува не по-късно от идните три седмици, лейди Морис и Джулия трябваше да го придружат.

Уил беше отчаян от тази перспектива, а Джулия беше направо смазана. След като се бяха срещали, благодарение на изобретателното посредничество на Хенриета, почти всеки ден в дома на семейство Дръмънд, двамата вече гледаха с малко повече упование в бъдещето.

Но сега нито един от двамата не се надяваше, че може да се направи нещо, за да се предотврати раздялата и те оставиха на енергичната Хенриета да измисли как да надхитрят отново лорд и лейди Морис.

Тя виждаше засега само две възможности. Джулия можеше да избяга от къщи и да се върне заедно с Уил още със следващия кораб в Англия, където щяха да са предоставени на благоволение и съжаление на неговите родители. Госпожа Озбърн беше много практична жена и след първите изблици на възмущение, което щеше да изрази, разбира се, много шумно, щеше да се примири с положението. Втората възможност беше Хенриета да се опита да придума лейди Морис да не водят Джулия в Англия, а да я оставят при семейство Дръмънд, защото при тях ще е на по-сигурно място, а и за родителите ѝ ще е по-лесно, докато съдбата на краля не се реши по един или друг начин.

Хенриета предпочиташе първата възможност, защото беше свързана с решение. Но предполагаше, че двамата влюбени ще предпочетат втората. Тя би продължила времето на младата им любов, без да ги изправя пред труден избор. Ех, това си е в края на краищата тяхна работа, казваше си Хенриета, за мен остава само ролята на посредничка. Всъщност поканата Джулия да остане при тях трябваше да бъде отправена от Даниъл. Лейди Морис без съмнение щеше да държи на това.

На вечеря Хенриета подхвана темата.

– Джулия толкова ще ми липсва, пък и на нея никак не ѝ се заминава. Сигурна съм, че ако я поканиш пред нейните родители, те ще я оставят за още известно време в Хага. После ще може да се прибере в

Англия заедно с нас, когато... се наложи ти отново да тръгнеш на война. – Хенриета напљунчи връхчето на пръста си и взе да събира трошичките, пръснати по масата. После тихо добави: – Нейното присъствие ще е в тези времена много важно за мен.

Даниъл помълча, замислен, дали ще му е много приятно да дели с Джулия времето, което може да отделя за съпругата си. Достатъчно го притесняваше фактът, че Уил, който след завръщането им се беше преместил в друг квартал, все още се навърта често в дома им. Разбираше все пак, че разсъждава твърде егоистично. Хенриета не криеше страха си от нови военни действия, а той не можеше да намери начин да посмекчи опасенията ѝ. Щом присъствието на Джулия може да ѝ вдъхва сила, той наистина няма нищо против.

– Добре – каза Даниъл. – Ще напиша още довчера поканата и ще я предам утре заран на лейди Морис.

Само че поканата си остана ненаписана. Енергично тропане на вратата накара Даниъл енергично да скочи и да побърза към изхода.

– Какво, по дяволите, се е случило, Конот, та по това никое време сте още на път? Влезте да изпиете чаша вино с нас.

– Благодаря ви, Дръмънд. – Уилям Конот влезе в трапезарията. Той, обикновено толкова невъзмутимо спокоен, този път не можеше да скрие тревогата си. – Току-що получихме новината, че шотландците са коронясали негово величество в Скоун. Това е пряко предизвикателство към парламента... и онези не могат да не реагират.

Даниъл леко подсвирна, а Хенриета усети как изведнъж ѝ призлява. Значи денят бе дошъл. Нейният съпруг ще препаше както още много мъже и бащи, меча и ще се хвърли в битка, в която и двата противника ще вярват, че се сражават за своята чест и свещените си принципи и то в името божие. А тя ще си остане вкъщи, ще чака и няма да пита кой губи или печели, само и само техният съпруг и баща да се върне здрав и чистав от бойното поле.

Даниъл я погледна през масата, той четеше мислите ѝ. Хенриета беше пребледняла, големите ѝ кафяви очи бяха плувнали в сълзи.

– Ще мине време, преди Кромвел да бъде готов да отвърне на това предизвикателство. Трябва да чакаме заповедите на негово величество.

Хенриета успя да се усмихне.

– В такъв случай ще поотложа дотогава страховете си.

– Ще отида утре заран лично при лейди Морис – каза Даниъл, като се надяваше с това да я зарадва.

Хенриета кимна, но имаше чувството, че се е намесила някаква

жестока справедливост. Беше се престорила на плашлива, за да накара Даниъл да покани Джулия. Сега ѝ се струваше, че така направо е извикала лошите новини. Дали и за Даниъл това е лошо предзнаменование? Сигурно не.

Когато легнаха най-сетне заедно в широкото легло, тя се вкопчи в него и думите бяха излишни – той разбра нейните чувства. Притисна я мълчаливо към себе си, накара я да осъзнае закрилящата му сила. Когато по-късно усети, че се е успокоила, той я люби безкрайно нежно, поведе я по дългия път на насладите, който водеше към забравата. А още по-късно, когато Хенриета вече лежеше мирно в прегръдките му, я облада още веднъж с дива страст, която пропъди демоните на страха... на споделения страх, както прозря в миг на самопознание, преди да загуби способността да мисли свързано и преди да се озоват отново и двамата във вихъра на чувствата.

– Обичам те – прошепна Хенриета до гърдите му, там, където сърцето му продължаваше да тупти диво под бузата ѝ.

– И аз те обичам, елфичке – каза той, докато галеше, изтощен, нежните извивки на тялото ѝ.

– Престъпление е да разделиш по този начин двама души, които толкова се обичат – измърмори тя. – Не съм ли права?

– Ужасно престъпление, елфичке – въздъхна от все сърце Даниъл. – Но по-малко от престъплението, след като си ми взела силиците, да не ме оставиш да поспя. – Той целуна Хенриета по челото и миг по-късно вече беше заспал.

Хенриета последва примера му, но едва след като си пожела да успее да помогне на Уил и Джулия да изпитат щастието, отредено на тях двамата с Даниъл.

Когато на другия ден Даниъл се прибра за обед, първият въпрос на Хенриета беше:

– Отби ли се при лейди Морис?

– Да, отбих се. Ще пиеш ли чаша вино?

– Да, с удоволствие. Тя какво каза?

В този миг разговорът им бе прекъснат от госпожа Киърсот, която влезе с децата в трапезарията. Едва след като семейството се настани край масата, Хенриета подхвана отново темата.

– Е и? Ще се радваме ли на компанията на Джулия, Даниъл? – попита Хенриета и подаде на госпожа Киърсот купата с ангиариите.

Лейди Морис прие с радост поканата ми за Джулия отговори Даниъл. – Лизи, какво предпочиташ, кълка или гърди?

– И двете. – Лизи се радваше на наистина превъзходен апетит.

Хенриета сложи на децата от зеленчуците, но мислите ѝ бяха заети със съвсем други въпроси. Трябваше да съобщи на Уил как са се развили нещата. Най-добре щеше да е да му прати писъмце по слугата, та Уил да може час по-скоро да дойде и тя да говори с него. На Даниъл му се налагаше този следобед да излезе още веднъж и никой нямаше да ги безпокои.

След като момчето излезе от къщата с писмото, Хенриета се настави в големия резбован люлеещ се стол в дневната, за да обмисли на спокойствие следващите стъпки. И в същия миг осъзна нещо, от което сърцето ѝ щеше още малко и да спре да бие...

Хенриета кръстоса ръце на гърди, разтри нервно ръце над лактите.

– Чудесният ми замисъл беше да покаян Джулия да се настани у дома, когато дойде ред нейните родители да напуснат Хага.

Очите на Уил светнаха.

– О, би било чудесно, Хари...

– Да, така е – каза тя потиснато. – Но е невъзможно. Виж какво, помолих вчера Даниъл да изрече поканата, понеже предположих, че тогава лейди Морис няма да има възражения. Но не съм му казала нито думичка за вашата любов и за пречките, които ви правят родителите на Джулия. Тази заран Даниъл е бил при лейди Морис и тя е приела поканата.

– О, боже! – простена Уил, проумял най-сетне колко объркано става всичко. – Невъзможно е да го мамиш, Хари! Би го поставила в ужасно неприятно положение, разбираш, нали?

– Да, естествено, но го проумях едва днес – отвърна тя припряно. – Зная, че ще е невъзможно да се виждате с Джулия, докато тя е под опеката на Даниъл. Просто не ми е ясно как не го съобразих по-рано. Понякога върша някои неща сякаш съм си загубила ума – добави тя със сълзи в гласа. – Длъжна съм да му кажа самата истина. Ще се наложи да оттегли без обяснения поканата си. А той ще каже, че пак съм постъпила необмислено и безпринципно. И ще е прав, но стана без да искам. Ох, Уил, защо направо не я отвлечеш? Ще е много по-просто.

– Бих го сторил, стига да знаех как – отговори Уил, който се разождаше нервно из стаята.

– Заведи Джулия при майка си – предложи Хенриета. Госпожа Озбърн първо яко ще ви се накара, но после ще вземе всичко в свои ръце. Сигурна съм, че дори лорд Морис няма да ѝ се опре.

Уил не можа да не се засмее. Майка му беше непобедим борец, дори ако ѝ излезеха насреща лорд и лейди Морис, и двамата заедно.

– Не зная Джулия какво ще каже.

– Ще я попитам. Но тук вече няма да можете да се срещате – поне не преди да съм казала всичко на Даниъл.

– Той за нищо на света няма да ни позволи. Никой мъж с чувство за отговорност не би го допуснал.

– Ох, мили мой – въздъхна Хенриета. – Всичко се нареждаше толкова хубаво. А се оказа, че никога не съм се проваляла така зле – нито с

домакинството, нито с децата или с нещо друго... – Тя млькна и се изчерви. Колкото и близък да ѝ беше Уил, не можеше да споделя с него всичко. Толкова се беше надявала скоро да забременее. Това, че Даниъл също го желаше я убеди най-добре, че той я има вече за разумна, зряла жена. А пък тя за малко да измами отново доверието му, защото беше действала този път по-импулсивно, по-лекомислено, по-безотговорно от когато и да било.

– Грешката е моя, не твоя. Ще обясня на Даниъл.

Хенриета поклати глава.

– Може да съм безразсъдна глупачка, Уил, но не съм страхливка.

Тази вечер Даниъл свари жена си потисната и напразно се мъчеше да я развесели. Насочи внимателно разговора към Уил. Бил убеден, че младежът има ядове, но те сигурно биха могли да му помогнат.

Хенриета сдържа с мъка сълзите си. Тя наистина не заслужаваше такъв съпруг и никога не го бе заслужавала. Как можеше този мъж, толкова мил, толкова внимателен, толкова весел, как можеше да намира нещо хубаво в нея? За никого освен за Уил не е била дори симпатична. Навярно всички други имаха право, само Даниъл и Уил грешаха.

Тя си легна рано, зави се, отчаяна, с одеялото с надеждата, че ще заспи, преди Даниъл да дойде. Разбира се не успя. Когато малко по-късно Даниъл влезе в стаята и нежно погали топлата ѝ кожа, не срещна обичайния страстен отговор.

– Хари?

– Вече заспивам – измърмори тя във възглавниците.

– О, това обяснява всичко – каза той в очакване на сподавения смях, който следваше всеки път веселите му забележки. Но той не последва. – Няма ли да може поне да се гушнем? – предложи той.

– Не зная защо би гушнал тъкмо мен – измърмори тя тихо. Всъщност нямаше намерение да направи признанията си още днес, но нещата изглежда ѝ се изплъзваха.

– Какво си забъркала пак? – попита Даниъл с примирено спокойствие и запали още една свещ.

– Не става дума за нещо, което съм забъркала, а което бях на път да забъркам. То и онова, което успях да свърша, вече е достатъчно лошо. – Облекчението от това, че успя да свали товара от съвестта си, беше по-голямо отколкото Хенриета бе очаквала. То надмина дори страха от това как ще реагира Даниъл на постъпката ѝ.

Тя седна и прегърна колене. Украсената ѝ с панделки нощна шапчица стоеше накриво върху гъстата ѝ червено-руса коса. Погледна

плахо Даниъл в лицето.

– Доста голяма каша съм забъркала.

– Бог да ми е на помощ – измърмори той, хвърли няколко цепеници в огъня и пламъците се вдигнаха високо. – Хайде, да сложим край и на това.

Хенриета му разказа всичко, от време на време гласът ѝ изневеряваше, още повече, че примирението, изписано на лицето му, се смени отначало с недоумение, за да стигне най-сетне до откровено негодувание.

Бурята избухна с приглушена сила, за да не бъдат превърнати заспалите обитатели на дома в свидетели на драмата. Хенриета продължаваше да седи превита на две и въпреки че гневните му думи я нанаяваха, усещаше невероятно облекчение. Беше се страхувала да не изпита отново студеното му, мълчаливо презрение, но вместо това я заливаше гневът на ядосан съпруг. Виж та, като се разсърди, става доста красноречив, мина ѝ през ума.

Разказът на Хенриета беше прост, ясен, без разни увъртания за извинение или обяснение. Сега тя чакаше словесният поток да поотслабне, преди да се осмели отново да вземе думата. Когато конското най-сетне свърши и Даниъл се надигна с тихо проклятие от ръба на леглото, тя подхвана защитата си.

– Бих желала и аз да кажа нещо. – Гласът ѝ прозвуча, слабичък, но решителен, в потискащата тишина.

Даниъл се изправи до долния край на леглото и я загледа, все още ужасно гневен.

– Ако решиш сега да ми разказваш как си искала само да помогнеш на тези двамата, ще ти дам един последен шанс, Хенриета. Но ако злоупотребиш още веднъж с това извинение за неприятностите и кашите, които си забъркала, ще изгубя веднъж завинаги всяко търпение.

Хенриета преглътна. Перспективата беше наистина обезсърчаваща.

– Не, друго исках да кажа – възрази тя и задърпа ресните на завивката. – Исках да те попитам, как мислиш, имат ли родителите на Джулия право да забранят на двамата да се вземат, ръководени от толкова жалки и ограничени представи... в края на краищата по каквито и да било причини. Те се обичат истински, а миналата нощ и ти каза, че е пресътпление да се разделят двама души, които истински се обичат.

Даниъл свъси мрачно вежди.

– Не ми приписвай никакви думи, Хенриета. Казал съм го, без да се замислям и то в много подвеждащо състояние.

– Но все пак ги каза – настояваше упорито тя, – и не само го каза, но и го мислеше. А пък аз просто не желая да приема, че лорд и лейди Морис имат право да разделят Уил и Джулия, само защото не са достатъчно добре осведомени за семейството на Уил и смятат, че е недостоен за тяхната дъщеря. Откакто са в изгнание, Джулия вече няма зестра. Какво друго може да даде на един мъж освен любовта си?

– Дори това не е извинение за твоята лекомислена и своеволна намеса. Джулия е малолетна и под опеката на баща си... както ти под моята опека. О, божичко!

– Лорд и лейди Морис, както и Уил могат след няколко месеца да са мъртви – извика Хенриета. – Има ли смисъл да се вкопчват в остарели представи? Как могат да пречат на щастието на младите, заради някакви отживели представи и то във време, когато светът наоколо им се разпада? – Тя вече не приличаше на нахокано дете и беше коленичила в леглото. – Добре разбирам, че съм те поставила в ужасно неприятно положение и те моля от сърце да ми простиш. Беше наистина толкова небмислено от моя страна. И въпреки това не мога да остана със скръстени ръце и просто да наблюдавам как правят Уил и Джулия без всякаква причина толкова нещастни. Кой може да каже къде ще сме всички ние след половин година?

На този въпрос Даниъл не можеше да даде задоволителен отговор. Той се наведе и угаси свещите.

– За тази вечер изприказвах достатъчно по този въпрос. А сега да спим. Един господ знае какво ще кажа утре на лорд и лейди Морис.

Даниъл се събуди пръв и се загледа в спящата на възглавницата до него. Кичурите, които се бяха измъкнали изпод нощната шапчица, блестяха, златни, на първите слънчеви лъчи. Красотата на нежно очертаните устни, порозовелите от съня бузи, предизвикателното чипо носле – всичко това бе станало за него толкова близко и мило. Сега той ще се наведе над нея, ще целуне меките клепки, златният полумесец на миглите ще трепне, а кафявите очи ще го погледнат със сънено учудване и ще посрещнат новия ден. Тя ще го прегърне, ще го привлече към себе си за първата утринна целувка, а той ще потъне в топлия аромат на гъвкавото ѝ тяло, ще приеме все още сънената ѝ покана и ще се наслаждава на радостта, която тя ще изпита от това, че е приел поканата ѝ.

Такава любов и взаимност е божия благословия, помисли си Даниъл, нищо, че жена ми си я бива от време на време да ме ядосва както никой друг. Отдавна беше загубил надежда Хенриета да се справи някой ден с тези свои внезапни хрумвания, които му носеха толкова

неприятности. Бяха сякаш част от самата нея, а човек трябваше, изглежда, да приема наред с добрите, и неприятните страни в характера на любимия човек. Та нали и радостите, които тя му носеше, бяха много повече от разочарованията.

Сега се замисли за Уил и Джулия. Бяха толкова млади, на прага на живота си, живот, чийто край можеше внезапно да дойде, както Хенриета с право бе подчертала. Смъртта не настига човека само на бойното поле. Тя може да се появи и в облика на чума, на сипаница или на друго нещастие, с което съдбата преследва смъртните. Но беше убеден, че всяка мъка се понася по-леко, ако човек е познал и вкусил радостите на живота. Това убеждение е ръководило подсъзнателно и Хенриета в постъпките ѝ. Той се надигна решително.

– Ставаш ли вече? – Хенриета още примигваше сънено над края на завивката.

– Забрави ли, че днес ми предстои да свърша нещо доста неприятно? – Спокойният му тон не издаваше какви мисли му бяха минали току-що през ума. Той разрови жаравата в камината и пламъците отново лумнаха високо. – И ти имаш дял във всичко това, тъй че ти предлагам да се измъкнеш час по-скоро изпод юргана.

Хенриета се надигна.

– Колко време смяташ да ми се сърдиш?

– Представа нямам – отговори той кратко. – А сега стани и се погрижи за топла вода. Като се облечеш, слез веднага долу. Имам задача за теб.

Хенриета направи гримаса. Какво ли си е наумил? Но настроението му не предразполагаше към по-нататъшни въпроси, затова тя се облече тази заран особено грижливо. Избра скромна синя рокля украсена само с бяла яка. Все пак панделките на ръкавите и воланът на фустата придаваха на тоалета известна кокетност. Тя среса косата си и я вдигна. Няколко непокорни къдрици се спускаха над челото. Въпреки това изглеждаше толкова скромна и смирена, като пуританка на път за църквата. Хенриета придаде и съответния израз на лицето си и слезе в трапезарията.

Даниъл вече беше приключил закуската и сега стана.

– Хенриета, искам да те помоля, след като закусиш, да доведеш тук приятелите си.

– Уил и Джулия? Тука?

– Това казах.

Хенриета преплете пръсти, както правеше винаги, когато се

чувстваше потисната.

– Не мисля, че ще е добре да вземеш да им четеш конско – каза тя бавно. – На мен можеш, но то е друго, понеже съм ти жена...

– Е да, и затова прекарах половината нощ, дано разбере какво съм сторил, за да го заслужи – прекъсна я той.

Хенриета му хвърли кокетен поглед.

– О, според мен причината е, че си бил примерно момченце, никога не си шмекерувал, никога не си бягал от училище, нито си крал ябълки...

– Хари! – Даниъл прекъсна това ужасяващо изреждане на съвършенства. – Разбира се, че съм вършил всичко това. – И в същия миг му стана ясно какво си беше признал. – Ти си едно ужасно безсъвестно и лукаво същество! – възкликна той ядосано. – Хайде, иди ги доведи!

На Хенриета много ѝ се искаше да попита с каква цел, но като за начало беше проявила достатъчно нахалство, затова се качи покорно горе да си вземе шапката.

Уил прие поканата с мрачно равнодушие.

– Сигурно ще иска да ми каже колко непочтено съм постъпил. За едно време може и така да е, но сега, когато всичко е толкова несигурно и надеждата да изпиташ щастие е толкова слаба, наистина не е грешка да искаш да го сграбчиш, докато още можеш. О, Хари, да знаеш само колко ми е тежко!

– Мисля, че на Даниъл това му е ясно – каза Хенриета. – Не зная какво смята да прави, но имам чувството, че иска да ви помогне. – Сама не знаеше, защо е толкова сигурна. Може би защото добре познаваше мъжа си, въпреки че още не ѝ беше продумал нито дума за прошка.

Тя каза на Уил да отиде сам в дома ѝ и се запъти към къщата на Джулия. Приятелката я посрещна, пребледняла и притихнала, с тъжно лице и кръгове под очите, но лейди Морис беше олицетворение на любезността.

– Очарована съм, че Джулия ще може да остане у вас, лейди Дръмънд. За нея ще е много по-приятно, отколкото да обикаля с баща си и с мен, още повече, че след последните новини от Шотландия, изобщо не знаем къде ще отседнем. Но негово величество желае съпругът ми да е край него. За него това е голяма чест – усмихна се тя самодоволно.

– Така е, госпожо – съгласи се Хенриета. С мъка съдържаше напирашното желание да отвори очите на това тесногръдо същество. Жената беше направо глупава със своите предразсъдьци на тема чест и положение в сегашните времена. – И тази чест води на бойното поле – погледна тя

лейди Морис право в очите. – Всекиго, който иска да служи на каузата на краля.

По-възрастната сякаш се сепна за миг, ядосана от смелото и очевидно предизвикателство от страна на човек, който ѝ дължеше почит и уважение.

После очите ѝ се замъглиха и тя въздъхна:

– Да, права сте. Казахте истината, скъпа. Но Джулия ще ви служи за утеха, повече от сигурна съм.

Веднага щом обичайното време за посещение изтече, Хенриета се сбогува. Джулия получи разрешение да я придружи и двете излязоха от къщата.

Хенриета беше толкова погълната от трудностите на създалата се ситуация, че не почна да разпитва приятелката си защо е толкова потиснатата, а понеже се налагаше и без това да ѝ съобщи нерадостни новини, почти не беше изненадана от упоритото мълчание на Джулия.

– Не зная защо трябва да те доведе у дома – каза тя, докато двете прекосяваха бързо улиците. – Уил също ще е там. Да беше се съгласила да те отвлече, той сигурно би могъл да го уреди и да избягате заедно. Можеше да те заведе при майка си, а тя сигурно ще те обикне. Тя беше винаги на моя страна, а реши ли веднъж нещо, отстоява с все сили убеждението си. А щастието на Уил е за нея над всичко.

Джулия мълчеше и Хенриета разбра, че не проявява ни най-малък интерес към нейното предложение.

– Страх ли те е от Даниъл? Не бива, Джулия. Той не смята за свое задължение да ти отправя упреци... Уил по-има от какво да се бои, защото двамата се познават от по-отдавна.

Очите на Джулия бяха плувнали в сълзи и тя поклати енергично глава.

Когато стигнаха къщата на семейство Дръмънд, врата широко се отвори и Уил, леко пребледнял, ги пусна да влязат.

– Всичко ще се оправи, мила – успокои я той и хвана Джулия за ръката. – Аз нали съм тук – добави той и подчерта с нежна целувка окуражителни си думи. – Ще намерим изход от тази бъркотия, обещавам ти.

Хенриета погледна през рамото му към Даниъл, който стоеше на вратата на стаята и явно нямаше намерение да прекъсва тази демонстрация на привързаност. Уил явно беше прекарал твърде неприятен час, но тя вече беше сигурна, че гневът на Даниъл е бил смекчен от обстоятелството, че младежът бе имал смелостта да поеме сам цялата отговорност.

– Хайде, влезте. – Сър Даниъл пусна тримата да влязат и ги

наблюдава известно време без да каже дума. – Е, добре – изрече найсетне. – Та как ще се измъкнем от тази каша?

Джулия се отпусна на един стол и избухна в сълзи.

– Господи, ако беше само това!

– Какво, за бога, искаш да кажеш? – И Хенриета приклепна до плащката си приятелка.

– Аз... толкова ме беше страх, но не исках да тревожа Уил, освен това все още се надявах, но от вчера... Толкова ми е зле... Мисля, че чакам дете. – Джулия скри лице в шепите си.

– Но... как така... – Хенриета млъкна смаяна. Да, беше давала на двамата влюбени възможност да се срещат, но изобщо не беше помисляла как са използвали те всъщност времето си.

Тя погледна към Уил.

– Не разбирам как ти не... – Тя млъкна пак, защото осъзна, че Уил е бил не по-малко неопитен от Джулия и в своето невежество не е бил наясно за елементарните предпазни мерки, като тези, които бе прилагал например доскоро Даниъл. Погледна объркана и уплашена мъжа си.

– Е, браво – изрече той сухо, защото веднага разбра какво иска да каже съпругата му. – Предлагам да задържиш разсъжденията си за себе си. Защото едва ли ще са от голяма полза.

– Божичко, какво ли си мислите за мен, сър – вайкаше се Джулия, закрила лицето си с ръце.

Даниъл вдигна вежди.

– Какво си мисля за вашето поведение, детенце, няма никакво значение. Това е проблем на вашите родители, не мой. Каквото имаше да се каже по въпроса, вече го споделих с Хенриета, както и с Уил. А сега предлагам да насочим по-добре усилията си към намирането на изход от създадалата се ситуация.

– Ще заведе Джулия в Оксфорд при майка ми – каза неуверено Уил. – Хари предложи...

– О, предложила е, значи? – намеси си Даниъл. – Всички много добре знаем, че умът на Хенриета прелива от бляскави, но твърде съмнителни и неизпълними идеи. Ще сторите добре, Уил, ако се поогледате за някое простичко и честно решение.

– Но какво? – Уил изглеждаше толкова объркан.

– Даниъл смята, че ще е по-добре да се опитате да кажете истината – обясни му Хенриета, – познаваше твърде добре възгледите на Даниъл и не се съмняваше в смисъла на казаното от него.

– Способна си да учиш, както виждам.

– Аз трябва да кажа на майка си, че съм загубила невинността си? – Джулия си пое мъчително дъх. – Да ѝ кажа, че ще родя копеле? О, сър, та тя ще ме убие!

– Но няма да ти попречи да се омъжиш за Уил – заявя убедено Хенриета. – Тя само ще се радва, че детето ще се рода от законен брак.

– Ще отида да поговоря с тях – каза решително Уил. А ти, миличко, ще останеш тук, с Хари.

– Моите уважения за смелостта ви, скъпи Уил, но смятам, че трябва да спестим на лейди Морис този ужас. – Даниъл побутна с ръжена една цепеница в камината. – Запазете засега тайната си, Джулия, ще се постарая да получа съгласието на вашите родители, без да хвърляме и тази карта на масата. Ако след това се ожените час по-скоро, после никой няма да ви пита, дали детето ви не е видяло няколко седмици по-рано божия свят.

– Ти си решил да им помогнеш, Даниъл? – попита изненадана Хенриета.

Даниъл кимна и каза замислено.

– Бих го сторил от самото начало, ако някой си беше дал труда да ме посвети в тайните си.

Дълбоко тишина се възцари в стаята. Дори Джулия престана да хълца.

– Но такова решение е прекалено просто, нали Хенриета? – попита Даниъл със снизходителна усмивка.

В първия миг Хенриета не можа да намери думи. Беше се замислила защо, за бога, не ѝ беше минало през ума да спечели за Уил подкрепата на своя съпруг. Родителите на Джулия ценяха много високо сър Даниъл и положително щяха да се вслушат в думите му. Той щеше убедително да представи и Уил, и семейството му, да обясни с какъв имот разполага и какъв е характерът му.

– Допуснах ужасна грешка – изрече тя бавно. – Моля те да ми простиш.

Даниъл вдигна вежди и се обърна към Джулия.

– Измийте си лицето, пък после ще видим какво може да се направи.

В пълно мълчание се запътиха към дома на лорд и лейди Морис. Когато ги поканиха да влязат, Даниъл умело предвари всички неприятни въпроси относно присъствието на Уил, при това придружен от тяхната дъщеря и родителите на Джулия се оттеглиха с двамата мъже в

кабинета на лорд Морис.

Хенриета остана в гостната със своята разтреперана от вълнение приятелка. След един от най-дългите часове, които Хенриета бе прекарвала някога в очакване, ги поканиха в кабинета.

Луничките на Уил изпъкваха ясно на бледото му лице, Даниъл бе останал сякаш равнодушен, очите на лейди Морис бяха плувнали в сълзи, а съпругът ѝ гледаше навъсено.

– Така, та, ако съм разбрал правилно, ти си решила, значи, да се омъжиш за младия Озбърт? – обърна се той рязко към дъщеря си. – И се опита по много елегантен начин да ни го наложиш с помощта на лейди Дръмънд, така ли?

– Било е наистина непростимо – побърза да се намеси Даниъл. – Разбирам все пак защо Хенриета се е оставила да бъде въввлечена във всичко това. – Той отиде бавно до камината, в която гореше ярък огън. В гласа му имаше толкова много топлота, че всички в стаята мълчаливо го слушаха. – Любовта е най-скъпоценното нещо в нашия живот и, мисля си, рядко щастие, особено в брака. При уговорките около браковете тя обикновено не се взема предвид. – Погледът на Даниъл се спря за миг на Хенриета, която го слушаше възхитена. – На мен това щастие ми бе отредено на два пъти. С първата ми жена ме свързваше дълбоко чувство, на което само смъртта можа да сложи край. – Той погледна крадешком към лейди Морис и разбра, че думите му са направили необходимо впечатление. Лицето ѝ вече не беше напрегнато.

– Не очаквах – продължи той – някой ден да позная същото щастие. Знаех, че ще се ожения втори път, но допусках, че ще е брак по разум, че ще трябва да съм доволен, ако децата ми намерят любеща майка. Така и стана, но аз получих повече... много повече...

Хенриета осъзна, че попива думите му с почти болезнено напрежение, че бузите ѝ пламтят, а очите ѝ са пълни със сълзи.

– Любовта, – продължи Даниъл със същия глас – любовта, която намерих за втори път е още по-силна от първата. Не мислех, че е възможно, но е така. – А сега – той се обърна към родителите на Джулия. – Уверявам ви, че сега никога не бих попречил на децата си да познаят такава любов... особено, ако са подарили сърцето си на човек като Уил Озбърт. Не бих се поколебал да му дам ръката на някоя от дъщерите си и зная, че неговите родители ще посрещнат с отворени обятия съпругата му.

Даниъл стисна за няколко секунди замислено устни и никой не наруши мълчанието.

– Много ви моля да вземете предвид още нещо – изрече той най-сетне съвсем бавно. – Уил се присъедини към каузата на краля, също като нас двамата, Морис. Той ще се бие за него и може да падне в някое сражение, както и ние, Морис. Не е време да отлагаме щастието за покъсно, щом то ни е намерило.

Той се отдалечи от камината, до която бе стоял през цялото време.

– Ела, Хенриета, нека оставим приятелите си насаме с проблемите им.

Хенриета отърси вцепенението, което я държеше в плен като паяжина. Та Даниъл беше изказал пред тези почти непознати хора най-съкровеното си, за да помогне на Уил и Джулия, беше заявил съвсем открито колко силно обича съпругата си. А тя не беше и помислила да му се довери, да му разкаже всичко и да го помоли за помощ. Беше й наистина мъчително да го осъзнае.

Отново на улицата, тя трябваше да направи няколко бързи крачки, за да го настигне, но щом го забеляза, той веднага тръгна по-бавно.

– Просто не мога да си обясня защо не ти казах нищо – измърмори тя.

– Беше твърде необмислено от твоя страна.

– Но причината не беше, че нямам доверие в теб.

– Не, в това съм сигурен.

Продължиха пътя си в мълчание. После Хенриета колебливо попита:

– Даниъл, ти наистина ли мислиш всичко така, както го каза... че... че толкова много ме обичаш?

– Да, всяка дума, която казах, беше истина. Но не по-малко дълбоко съм убеден и в следното: Ако ме поставиш още веднъж в толкова мъчително положение, цялата любов на този свят няма да ти помогне!

На Хенриета не й мина подходящ отговор през ума и тя си замълча. Но след няколко минути пъкна предпазливо ръка между пръстите на Даниъл.

Даниъл се взря в тясното лице на младата си жена, която му хвърляше закачлив поглед. Кафявите й очи сияеха от радост, а на красивите й устни беше разцъфнала неустоима, нежна усмивка.

– Лошо момиче! – каза той. – Питам се дали някога ще се промениш? – Той поклати глава. – Всъщност мисля, че изобщо не го желая. – Отново поклати глава след това безумно, но толкова искрено признание.

Дори лунен лъч не прорязваше тъмнината, когато френската рибарска лодка се удари леко в пясъчния бряг на заливче в Южна Англия. Шестимата пътници слязоха безшумно на сушата. Само лек шепот прекъсна непрестанния ритмичен плисък на вълните.

– Влязла ми е вода в обувката! – Жалният възглас накара всички на трепнат.

– Тихо, Лизи! – Въпреки че беше прошепната, заповедта беше не по-малко строга. Даниъл вдигна детето и го пренесе на сухия пясък. – Хари, потърси с децата подслон в някоя пещера, докато разтоварим с Уил багажа.

Хенриета хвана двете момиченца за ръка.

– Ела, Джулия! – Приятелката я последва, уморена и натежала.

На завет в пещерата, Хенриета изу мокрите обувки на малките.

– Като донесе татко ти вашия багаж, ще ви обуя сухи обувки.

– Студено е, – изхлипа Нан – и ме е страх.

Хенриета прегърна момиченцето, за да го успокои.

– Няма от какво да се боиш. – Но всички знаеха, че не е така.

– Ето, това е всичко. – Даниъл стовари торбите на пясъка. – Рибарят иска веднага да поеме обратно.

– Питам се само в кой вързоп са дрехите на децата – запита се Хенриета, загледана в кожените торби. – Лизи трябва да сложи сухи чорапи, иначе ще настине.

– Искам да си идем у дома – отново изхлипа Нан. – Тук е студено и тъмно, и аз съм уморена.

– Защо не можем да останем с госпожа Киърсот в Хага? – измърмори Лизи. Като всички уплашени и сънени деца, пак беше забравила с какво въодушевление посрещна новината, че и тя може да отпътува с възрастните. Сега седеше умърлушена на пясъка и си дърпаше чорапите.

– Тогава би ти се наложило да ходиш с госпожа Киърсот по два пъти на ден на църква – закачи я Хенриета. – Хайде, бъди добро дете. Още малко и ще си легнеш в креватчето.

– Стига посланието ми да е успяло да намери Том – каза Даниъл, загледан загрижено в тъмнината.

– Аз ще се кача на скалите – предложи Уил. – Може пък да го видя от там.

– Внимавай, Уил – гласът на Джулия леко трепереше и тя беше притиснала ръка към сърцето си.

Съпругът ѝ нежно я целуна.

– Да, много, много ще внимавам – каза само той и изчезна в посока на скалите.

Даниъл отвори една бутилка и я подаде на Джулия.

– Отпийте една глътка. Ще ви стопли отвътре. – Джулия отпи малко от шишето и го подаде на Хенриета. Но тя поклати глава.

– Не, по-добре да не пия, може пак да ми прилошее.

Даниъл се мъчеше да скрие тревогата си. Нежното мъничко същество, което тя носеше в утробата си още не проявяваше признаци на живот, но бременността вече създаваше на Хенриета доста неприятности и докато прекосяваха канала с олюляващата се малката лодка, се бе чувствала много зле. Големите ѝ очи бяха хлътнали дълбоко, обградени от тъмни сенки. Въпреки това се държеше храбро и бодрият ѝ глас не издаваше колко изтощена е всъщност.

Хенриета седеше до двете момиченца и им показваше мидите, които намираха на пясъка на слабата лунна светлина, сякаш всичко беше най-обикновен излет, а тя предава преспокойно на децата познанията си за природата.

– О, сър Даниъл! Благодаря на бога, че пристигнахте живи и здрави!

Чул познания дрезгав глас, Даниъл се обърна с въздишка на облекчение.

– Том! Трудно ми е да ти кажа, колко се радвам да те видя. Значи посланието ми все пак те е намерило?

– Да, получих го преди два дена, а господин Уил се озова горе на скалите в същия миг, в който и аз – прошепна Том и хвана ръката на Даниъл. Погледна към събралата се групичка. – Ей, момиченца, какво сте се оклюмали. – Той ги потупа по бузките, като човек, прекарал с тях целия си живот.

– Премръзнали са и са капнали, Том – каза Хенриета.

Том спря върху лейди Дръмънд дълъг, внимателен поглед.

– То и вие не изглеждате много добре – измърмори той навъсено.

Хенриета се усмихна. Трябваше да мине доста време, докато Том приеме брака на Даниъл с това своеволно момиченце.

– Още не познаваш госпожа Озбърт, Том – каза тя и побутна

Джулия напред.

Том наведе глава за поздрав.

– Както гледам, през последните няколко месеца всички са били доста енергични.

Джулия се изчерви, но останалите трима възрастни, свикнали с прямотата на Том, тихичко се засмяха.

– А сега да побързаме да се махнем оттук, Том – прошепна Даниъл.
– Очаква ли ни някъде кола?

– Да. – Том сложи Нан на раменете си, грабна две кожени торби и пое към тясната пътека между пещерите.

Даниъл сложи Лизи на гръб, взе и своята част от багажа. Уил грабна останалото и подаде ръка на Джулия. Хенриета си запретна полите и се закатери пъргаво по стръмната пътека. Даниъл се подсмихна. В четвъртия месец, уморена и капнала след повръщането, справяше се все пак и без ничия помощ.

Каруцата с два коня стоеше в сянката на къпиновия плет.

– Чифликът е само на две мили от тук – измърмори Том. – Аз ще водя конете.

И в тъмното животните се движеха сигурно по тесния коловоз, въпреки че след горещото лято земята беше напукана, корава и суха. Слаба светлина замъждука в далечината и конете, в очакване на храна и сушина, сякаш ускори крачка.

Хенриета седеше на дъното на колата, опряла гръб в дървените ритли. Нан спеше в скута ѝ, Лизи се беше облегла на рамото ѝ.

– Наближаваме ли? – прошепна отмаляло Джулия. – Така ужасно друсва.

– О, да – съгласи се Хенриета и се опита да смени позата, без да събуди децата. – Мисля, че е ей там, пред нас. Тя надникна през процепите. – Даниъл?

Той приближи веднага.

– Искаш да ми кажеш нещо, миличко?

– Не. – Тя поклати глава. – Още много път ли има?

– Светлинката ей там. Зле ли те раздрусва?

Хенриета направи гримаса.

– Ти си по-добре, ти се разхождаш.

Това беше неговата Хари – нищо не можеше да я сломи. Своеволна, готова за кавги, понякога безразсъдна, но винаги смела и безкрайно привлекателна. Той отбеляза, засмян, кичур коса от челото ѝ.

– Още малко и сме там.

Колибата беше с пръстен под. Прозорчетата бяха без стъкла. Но имаше одеяла, огън, а над него котле със зеленчукова чорба. Децата почти не се размърдаха, когато ги завиха с одеялата и заспаха направо на пода като в легло с балдахин.

– Яж, Хари. – Даниъл напълни една паница с чорба. Трябва ти нещо топло. – Спокойно, но енергично настоя тя да хапне нещо. – По време на пътуването не можа да задържиш нищо.

Хенриета потръпна при спомена.

– Стомахът още ме боли, а гърлото ми пламти. Мисля, че изобщо не мога да преглъщам.

– Но трябва. – Той седна до нея, потопи лъжица в супата и я поднесе към устните ѝ. – Хайде, не ме карай да ти се разсърдя, скъпа.

Хенриета преглътна покорно и усети как топлата супа мина благотворно през гърлото ѝ, стопли ѝ стомаха. Даниъл се зарадва, че тя хвана сама лъжицата и скоро изпразни паничката.

– Така, а сега можеш да легнеш да спиш.

Хенриета се остави покорно да я увият в одеяло.

– А ти няма ли да поспиш? – измърмори тя до устните му, когато той се наведе да я целуне. – Толкова ми е самотно сама под одеялото.

– След малко, но трябва преди това да обсъдя с Том плана за утре.

Хенриета спеше дълбоко, когато Даниъл си легна до нея. Той я прегърна покровителствено и усети колко крехко е малкото ѝ телце. Щеше ли да намери тя сили да посрещне онова, което я очакваше? Толкова често си бе задавал вече този въпрос и не бе намирал отговор. Но този въпрос трябваше да си постави в сегашните времена всеки, защото решителната битка беше започнала.

В отговор на коронясването на краля в Скоун Кромуел беше опустошил шотландските равнини и бе напреднал към Пърт, за да откъсне при Стърлинг кралската армията от нейните подкрепления. През пролетта и лятото хора верни на краля бяха стигнали тайно до шотландските брегове и сега бяха на път да се съединят с армията на Чарлз. Даниъл изчака в Хага, докато не получи известие, че младият крал е преминал начело на войските си границата с Англия и сега напредва в южна посока. Още на другата заран Даниъл и Уил щяха да потеглят, за да се присъединят към него. Тогава техните жени и деца трябваше да се справят сами, докато всичко отmine.

Тези мисли го държаха буден почти до разсъмване и още при първите слънчеви лъчи той вече беше на крака. Отдръпна се внимателно от Хенриета, стана, отиде до вратата и пое дълбоко английския въздух със

силния му аромат на море и сол. Това беше неговата страна и каквото и да станеше, той не беше способен да издържи цял живот в заточение. Сега искаше да се сражава още веднъж за своя крал и, ако е казал господ, после да се върне у дома си, независимо от това дали страната ще пъшка под игото на парламента или ще може да диша свободно, защото кралят отново държи скиптъра си.

– За какво мислиш?

Гласът на Хенриета го откъсна от мислите му. Тя стоеше зад него и търкаше сънените си очи.

– Тежки размисли?

– Е да. – Той я прегърна през рамо и я привлече към себе си. – Как се чувстваш днес?

– Добре. Само леко ми се повдига.

– Нормално.

– Сигурно. – Хенриета вдигна леко рамене. – Само дето е малко неприятно.

– До довечера ще сте в Глийб Парк. Там ще можеш да се настаниш удобно и да си починеш.

– Да – беше всичко, което Хенриета му каза в отговор.

Даниъл усети първото, вече толкова добре познато, тревожно предчувствие.

– Хенриета, нали ти обясних съвсем точно какво трябва да направиш, нали?

– Да – отговори тя.

– Би ли го повторила, моля те – накара я той, загрижено. – Искам да съм сигурен, че си ме разбрала правилно.

– Отиваме с Джулия и децата в Глийб Парк. Джулия ще роди там някъде през двете идни седмици. При всяко затруднение ще моля Франсис за помощ. На път за военния лагер на краля Уил ще се отбие при родителите си, ще им съобщи за женитбата си и за предстоящото раждане. След което госпожа Озбърн ще потегли, разбира се, час по-скоро за Глийб Парк. Децата и аз ще останем там, защото ще можем да получаваме по всяко време новини за хода на войната. – Хенриета си изпя тихичко урока, без да се запъва.

– Точно така. И няма да се отклоняваш нито на йота от моите указания, нали ме разбра?

– Много добре – отговори тя със същия равен тон. – А сега не е ли време да събудим децата? Колкото по-рано потеглим, толкова по-добре.

Даниъл можеше само да се съгласи с нея, но чувството за тревога

не го изоставяше. Хенриета беше мила и спокойна, когато вързаха отново торбите и ги натовариха на каруцата.

– Нали знаеш пътя? – попита загрижено Даниъл. Джулия и Уил никакви не се виждаха. Навярно се разделяха някъде насаме. Двете момиченца вече седяха със сериозни личици на раздрънканата каруца. Разбиха значението на това сбогуване и сякаш предчувстваха бъдещите събития. Том, който щеше да тръгне със сър Даниъл и с Уил, оправяше такъмите на впрегатните коне.

– Ще поема по шосето за Ешфорд, а после за Хедкорн обясни спокойно Хенриета. – От там ще продължа вече по коларския път. – Изведнъж се засмя с предишната си лукава усмивка. – Съмняваш ли се в мен, Даниъл? Има си и предимства да минаваш за малко шантава, после хората не са чак толкова потресени от неочакваните ти приключения.

Даниъл пое с две ръце лицето ѝ, целуна жена си продължително и много нежно, пое аромата ѝ, усети под пръстите си мекотата на брадичката и бузите ѝ. Кога ли щеше да я прегръща отново така? Но този въпрос не биваше да си задава.

– Обичам те, елфичке – прошепна той. Ръцете му галеха лицето ѝ, раменете, бедрата. А после, с решително движение, той вдигна Хенриета и я сложи на каруцата.

– Ще пазиш добре и себе, и нашето дете, нали? – каза Даниъл и ѝ подаде юздите.

– Ще пазя всички. Не се тревожи.

– Имам ти доверие. – Даниъл се обърна към децата, които се вкопчиха в него. Беше му толкова тежко от това болезнено сбогуване.

Уил беше пребледнял като платно, докато помагаше на разплаканата Джулия да се качи в каруцата.

– Грижи се за нея, Хари – помоли той настойчиво. – Просто не знай как ще го понеса...

– Естествено – каза старата му приятелка и го погали по бузата. – Но и ти се пази. – След това, без нито дума повече и без да се обръща, тя дръпна юздите, изцъка с език и потегли с каруцата по тесния път.

Даниъл гледаше подире ѝ, докато тя не се скри зад един завой. Неговата малка Хари беше понесла на гърба си огромен товар от отговорности. Но за него нямаше друг изход, а и тя го бе поела без да мърмори, беше се превърнала в осъзнала дълга си млада жена. Онова мило детенце, което все забъркваше някоя каша, когато се заловеше да помогне да близките си, сякаш беше изчезнало. Изпълнен с тъга от раздялата и неизвестното бъдеще, той прокара ръка пред очите си, преди да яхне коня

и да потегли.

Вече се свечеряваше, когато Хенриета мина между двете каменни колони на входа за Глийб Парк. Веднага си спомни за първото си пристигане тук, за радостта на децата, че баща им се е върнал от война... Щеше ли да има ново радостно завръщане?

– Още малко и сме си у дома – каза тя весело на Нан, седнала до нея на капрата.

– Не виждам пушек. – Лизи проследи с поглед алеята от входа до къщата, чиито червени керемиди блестяха на слънцето. – Обикновено в кухнята винаги гори огън.

Хенриета усети тревога. Нещо не беше наред. Навсякъде личеше запустялост. По алеята беше избуял буренак, чемширеният плет не беше подкастрен. Преди да тръгнат за Хага, всичко беше в пълен ред. През тези две и половина години на тяхното отсъствие къщата и дворът бяха явно много занемарени. И къде ли е управителят господин Херълд?

Хенриета спря каруцата пред входната врата, скочи от капрата, свали децата, после помогна и на Джулия да слезе. Децата се затичаха към вратата и Лизи я заудря силно с големия месингов чук. Отвори им старичка с чорлава побеляла коса, мръсна престилка и раздърпана рокля.

– Но това е старата Джени – измърмори Хенриета. – Та тя всъщност още преди три години се оттегли на почивка. – Тя побутна старата настрана. – Къде е Сюзън Джейтс?

– Ами... госпожо... тя е при болната си сестра – отговори старата, сепната от заповедническото държане на господарката си.

– А кой изобщо е още тук? – Хенриета влезе в антрето и видя ужасена дебелия слой прах, помътнялата дъбова ламперия и мръсния каменен под. Какво ли щеше да каже Даниъл, ако можеше да види любимия си роден дом в такова състояние?

– Само аз и старият Джейк – измърмори бабичката. – То и защо ли да има някой тук, след като семейството замина и никой не знае, дали изобщо ще се върне някой ден?

Сега на Хенриета всичко ѝ стана ясно. Приходите от имотите бяха предостатъчни, за да се поддържа всичко в ред и да се изплащат заплатите на ратаите и слугите. Но след като котката вече не е в къщата, мишките са почнали да танцуват по масите.

– Къде е господин Херълд? – извика тя на старичката.

Управителят отговаряше за всичко, защото той заместваше Даниъл през време на неговото отсъствие.

Лизи, Нан и Джулия гледаха смяяни тази напълно преобразена Хенриета, която обикаляше запъхтяна къщата и двора, изливаше с блестящи от гняв очи и висок глас недоволството си. Когато чу най-сетне, че управителят е от шест седмици на легло, болен от подагра, тя се обърна към децата.

– Тичайте до дома на господин Херълд и му кажете, че сме пристигнали и че искам да дойде веднага.

Децата хукнаха и Джулия се отпусна без сили на един перваз.

– Извини ме, Хари, толкова бих искала да ти помогна. Може би след като си поотпочина малко...

– Дума да не става, ти веднага ще си легнеш. – Хенриета извика старата Джени. – Свикай хората и оправете всичко. Не ме интересува как ще го направиш, но искам огън в кухнята, искам докато се стъмни леглата да са оправени, подът на антрето лъснат, лампериите полирани.

– За бога, Хари – каза със страхопочитание Джулия, когато старата изчезна, мърморейки, – ама ти направо им всяваш ужас. Не съм си представяла, че можеш.

– Аз просто не разрешавам да лъжат Даниъл и да го крадат – заяви Хенриета. – Ела с мен горе, ще ти изберем спалня.

Когато господин Херълд се появи, куцукаш и подпрян с бастун, трябваше да застане пред бълваща гняв млада жена, която не му даде време за поне едно извинение. Като всички в имението, беше запомнил лейди Дръмънд като глупаво дете, което нищичко не разбира от домакинство и към което съпругът му се държи като внимателен настойник. Тази лейди Дръмънд тук нямаше нищо общо с предишната. Ех, тя посмекчи в края на краищата яда си, за да изслуша извинението, че болестта му попречила да надзирава както трябва и къщата, и стопанството.

– Ами, добре, щом не сте в състояние да изпълнявате задълженията си, ще трябва да потърся някой друг – заяви енергично тя. – Бих се заела и лично, но имам намерение...

Тя млъкна. Моментът очевидно не беше подходящ, за да сподели с него, че няма намерение да остава в Глийб Парк.

Но управителят я увери, че ще изпълнява предишните си задължения и изкуцука от стаята, а Хенриета насочи сега цялото си внимание към кухнята.

Когато три дена по-късно лейди Франсис Еликът, сестрата на сър Даниъл, пристигна в имението, една млада жена в напреднала бременност седеше с Лизи и Нан в дневната и бродираше, а в къщата цареше

делова атмосфера.

Лейди Еликът изглеждаше уморена и тъжна, но прегърна сърдечно снаха си.

– Хенриета, скъпа, когато момчето ми донесе новината, едва можах да повярвам, че сте се върнали.

– Вече се бях загрижила дали при вас не се е случило нещо – каза откровено Хенриета, защото ако Джеймс и Франсис са били здрави, нямало да допуснат имението на семейство Дръмънд така да западне.

Франсис въздъхна.

– Джеймс едва не умря от малария, а аз имах преди два месеца спонтанен аборт. – И тя погледна тъжно Джулия.

Хенриета запозна двете жени. Сега ѝ стана ясно, че ще трябва да попромени намеренията си. Джеймс и Франсис нямаше да могат да вземат Лизи и Нан. Значи трябваше да измисли нещо друго.

– Даниъл се е присъединил към краля, нали? – попита Франсис.

– Да, както и Уил, съпругът на Джулия. Когато тя роди детето си, ще отида и аз.

Джулия си изтърва иглата.

– Но нали сър Даниъл заръча ти да останеш тук?

– Да, вярно, но няма да мога – отговори спокойно Хенриета.

– Но... но ти си бременна – възрази Джулия. – Не можеш да потеглиш на война както преди.

– Бременна ли си? – попита изненадана Франсис.

– В четвъртия месец – кимна Хенриета. – Ех, засега не ми пречи много. – Тя тръгна към вратата. – Настани се удобно, Франсис. Ще донеса нещо за пиене. Лизи, Нан, можете да им помогнете да донесем чашите и ябълковата торта.

Франсис свали шапката и ръкавиците, седна.

– Каква поразителна промяна – каза тя и поклати глава. – Отдавна ли познавате Хенриета, госпожо Озбърт?

Джулия разказа накратко за изминалите години. После въздъхна:

– Трудно е човек да спре Хенриета, ако е решила нещо. Само сър Даниъл го можеше... когато успяваше да го предвиди.

Франсис не беше склонна да продължи темата.

– Много се бояхме, че след като съпругът ми вече не можеше да се грижи за имението, тук всичко ще се обърка. Но, както виждам, лъгали сме се.

– О не, не сте! – възкликна Джулия. – Всъщност през последните няколко дена Хенриета почти не е спала. Държа се много строго с

управителя и с икономката. Откри и готвача, и го накара да се върне. Заяви, че няма да допусне някой да мами Даниъл.

Франсис се позачуди на тези новини. Много ѝ се искаше да види брат си заедно с младата му жена. Дали отношенията им са се променили? Тъй или иначе, нямаше съмнение, че Хенриета вече не е онова малко упорито, но толкова мило дете, което все измисляше разни лудории. Въпреки това Франсис не можеше да се отърве от чувството, че дължи на Даниъл поне да се опита да откаже съпругата му от авантюристичните ѝ планове.

– Хенриета – подхвана тя предпазливо, след като пое от снаха си виното и парчето торта. – Трябва да се позамислиш, че не е редно жената да не се подчинява на желанията на своя съпруг. Без да говорим за това, колко безразсъдно ще е да прекосиш в тези времена сама страната, за да се присъединиш към войската на краля.

Хенриета поклати глава.

– Не, Франсис, това не е лудост. Даниъл е в опасност и аз трябва да съм при него, независимо от това какво би ми казал.

Навярно и Даниъл би се видял принуден да приеме с въздишка това простичко обяснение. Франсис помълча малко, после попита:

– Ами децата?

– Ще ги заведа в Лондон при Доркас. Тя ще се грижи за тях като за свои собствени.

– Аз бих ти предложила...

– Не се тревожи. – Хенриета сложи ръка на ръката на зълва си. – Зная, че сега не си в състояние.

– Заминаваме за Лондон! – извика Лизи. – Никога не съм била в Лондон.

– Не си била, защото баща ти смяташе, че Лондон не е подходящо място за деца – заяви Франсис и погледна съпругата на Даниъл.

Но на Хенриета думите ѝ не направиха никакво впечатление.

– Времената са тежки и човек трябва да прави каквото се налага.

Малко по-късно лейди Еликът си отиде. Беше разбрала, че нито увещания, нито възражения ще откажат Хенриета от намерението ѝ. Впрочем при сегашните обстоятелства никой нямаше и правото да я спира. Ако е писано Даниъл да остане жив след последното сражение в тази братоубийствена гражданска война, той сам ще реши как да реагира на толкова предизвикателното поведение на съпругата си.

На другата заран Хенриета се събуди от вик, който едва приличаше на човешки. Скочи объркана и в първия миг не можа да разбере къде е.

После осъзна какво трябва да се е случило и хукна боса и по нощница към стаята на Джулия.

– О, Хари – изпъшка Джулия. – По-ужасни болки не можеш да си представиш.

– Откога си така?

– От часове... Не исках да безпокоя никого, докато не почне, но сега вече... Тя извика пак и се вкопчи в ръката на Хенриета. – Страх ме е, Хари.

Мислите минаваха с мълниеносна бързина през главата на Хенриета. Детето идваше твърде рано. Всички се бяха надявали, че докато дойде време за раждането, госпожа Озбърт ще е вече тук. А сега тя трябва да действа сама. Тъй като нейната мащеха се беше грижила да увеличава семейството всяка година, Хенриета знаеше какво се прави. Тя изкачи бързо стълбата до таванските стаи, където спеше прислугата, раздруса един от спящите ратаи.

– Тичай бързо до селото и доведи бабата, хайде!

После събуди слугините, за да има достатъчно гореща вода и се върна отново при Джулия, за да е до нея в тези трудни часове.

– Остани, моля те! – Джулия се вкопчи уплашено в ръката на Хенриета, лицето ѝ беше разкривено от болка. – Мисля, че вече раждам. Не ме оставяй сама, Хари.

Хенриета си пое дълбоко дъх и се опита да овладее паниката, която заплашваше да я обземе. Тя отметна завивката. Детето щеше да се появи на този свят с или без помощта на хора със знания и опит. А тя ще направи всичко необходимо, за да се роди здраво.

Отмаляла, но щастлива, Джулия държеше на ръце новородения си син. Хенриета галеше главичката с нежен тъмен мъх и дълбоко в себе си малко завиждаше на Джулия, която, вече загърбила болките на раждането, притискаше към гърдите си едно здраво синче и умиротворено се усмихваше. Как ли щеше да мине всичко при нея, пет месеца по-късно? Ще има ли нейното дете тогава все още баща? А малкото момченце на Джулия? Тя целуна нежно приятелката си и докосна с върха на пръстите си челцето на малкия.

– Искаш ли да му станеш кръстница, Хари?

– С радост... нали отговарям все пак по някакъв начин за него.

Джулия се усмихна.

– Уил искаше да го кръстим Робърт. Ти какво ще кажеш?

– Мисля, че трябва да се казва така, както е пожелал баща му.

Интересно, и той ли ще е червенокос?

– Бебето тук ли е? – Развълнуваният шепот долиташе през леко откритата врата, през която двете момиченца надничаха със широко отворени очи към леглото в ъгъла.

– Да – отговори Хенриета и им кимна да влязат. – Вие как разбрахте?

– Аз чух шума – каза важно Лизи. – Нали беше същото и когато се роди Нан.

Децата нададоха радостни възгласи, когато Джулия им показва гордо новороденото. После Хенриета вдигна Нан на ръце.

– Джулия трябва сега да си почива. Довечера ще можете отново да я посетите. А сега, марш от тук и двете!

Хенриета също излезе от стаята. Слънцето беше вече високо в небето и тя имаше още толкова много работа преди да потегли за Лондон. Но сега госпожа Озбърт сигурно щеше скоро да е тук.

Госпожа Озбърт, която пристигна на другия ден, беше по-малко съдържана от лейди Еликът, когато Хенриета ѝ каза, че иска да потърси мъжа си, следвайки барабаните на войската.

– Не ставай смешна, Хенриета – каза тя остро и си върза престилка през широчката талия. – Като жена, съзнаваша дълга си, ти ще останеш тук и ще чакаш съпругът ти да се върне. А сега ме заведи при снаха ми и внучето ми.

– Кога видяхте Уил и Даниъл? – Хенриета изобщо не си направи труда да продължи да обяснява колко необходимо е да изпълни замисляла си.

– Преди няколко дена. И двамата бяха много добре, само дето Уил много се тревожеше за жена си. – Тя изкачи енергично стълбата, следвайки Хенриета. – Сър Даниъл поръча да ти кажа да бъдеш търпелива и да не губиш кураж.

– А накъде препуснаха?

– Към Уорстър. Негово величество и войската са на около три дена път от там и отрядите на Кромуел се придвижват в същата посока. Очаква се битката да стане някъде наблизо. – Обяснението бе дадено със спокоен тон. Госпожа Озбърт беше свикнала да понася негодите на десетте години гражданска война. Нейният съпруг се беше оттеглил междувременно от редовете на бойците, но синът беше заел неговото място. А съдбата на жените беше да очакват завръщането на съпрузите си, търпеливо и без да губят надежда.

Уорстър... на около шестдесет мили от Оксфорд... и на същото

разстояние от Лондон. Ще може ли да се озове там навреме, преди битката да е почнала? В Лондон сигурно ще разбере повече. Потънала в мислите си, Хенриета отвори вратата към стаята на Джулия.

– Я виж кой е тук... Майката на Уил.

Хенриета видя усмихната как госпожа Озбърт прегърна силно снаха си, как проля разчувствано сълзи над внука си и веднага се залови да се грижи за него. Джулия беше в сигурни ръце и вече нямаше да има нужда от приятелката си.

Извикаха Лизи и Нан, двете поздравиха учтиво гостенката и излязоха. Госпожа Озбърт констатира доволна, че имат добро държане и правят чест на своя баща.

– Струва ми се, че всичко е наред, мило дете – заяви доброжелателно госпожа Озбърт. – Винаги съм знаела, че в случай на нужда човек винаги може да разчита на теб. Но съпругът ти каза, че си бременна и ми се струва, че е време да помислиш вече и за себе си.

– Точно това мисля да направя, госпожо Озбърт. Утре заран ще замина за Лондон.

Тихичко скимтене откъм люлката спести на госпожа Озбърт необходимостта да възрази на толкова необичайното за нея противоречие.

– После ще поговорим за това – каза тя бързо и се наведе над внука си.

– Елате – каза Хенриета и изведе децата от стаята. – Сега искам да си съберете нещата. Лизи, знаеш какво ще ви е необходимо, нали? Но не слагайте много дрехи, защото ще вземем само два коня. Ще кача Нан на седлото до мен.

– През целия път до Лондон ли ще яздим? – Очите на Лизи заблестяха при изгледа за такова приключение.

– По време на пътя ще почиваме една нощ. Но още в зори ще трябва да продължим. В имението нямаше човек, комуто да може с чиста съвест да повери децата. Госпожа Озбърт и Джулия щяха да се върнат в Оксфордшир, веднага щом Джулия бъде отново в състояние да пътува. А тъй като госпожа Озбърт се бе отнесла с пренебрежение към плановете ѝ, Хенриета не искаше и да я моли да се погрижи за момичетата.

Няколко дена по-късно Хенриета и заверените ѝ дъщери пристигнаха, капнали от умора, но здрави и читави, в Лондон. Когато Лъдгейт Хил остана зад тях, сърцето на Хенриета заби учестено от страх. Досега беше отбягвала да се замисля какво ще прави, ако не намери Доркас в тясната пряка до Патърностър Роу. Но сега децата бяха на края на

силите си. Нан, която седеше на седлото пред нея, спеше в прегръдката ѝ, а Лизи с мъка се държеше изправена на коня си. Най-сетне спряха пред познатата къща. Стълбището беше лъснато, прагът пометен, чукчето на вратата блестеше... Доркас явно си беше вкъщи.

Хенриета изпитваше странно чувство – сякаш се завръщаше у дома. Доркас, мъничка и бърлива както всякога, я прегърна, целуна, надавайки весели възгласи децата и умората, и страхът веднага изчезна.

– Хари иска да иде да търси татко – каза Лизи. – Та ще трябва да поостанем при теб.

– Къде е сър Даниъл?

– С кралската войска – отговори Хенриета. – Искам да отида при него, но първо трябва да зная, че децата са на сигурно място.

– Спомням си предишния път – вметна Доркас, – когато не изпълнихте нарежданията на съпруга си, за да бъдете заедно с него. Сър Даниъл не беше много зарадван.

Екзекуцията на Чарлз Стюарт! Оттогава беше изминала цяла вечност. Хенриета поклати тъжно глава.

– Той сигурно и сега няма да ми се зарадва, но аз трябва да съм с него. Вече се чува, че ще има битка близо до Уорстър.

– Добре, добре – успокои я Доркас. – Но ви трябва поне два дена, за да стигнете до там. По-добре ще е да изчакате тук за още новини. Градските глашатаи са много заети тези дни. Непрекъснато правят разни съобщения... и повечето новини за доста мрачни – добави тя. – Английските граждански войски преминават на тълпи към Кромуел, само малцина са готови да се съюзят със шотландците... Наричат ги нашественици, въпреки че негово величество ги предвожда.

Верните на краля ще загубят и това сражение, каза си примирено Хенриета. Дълбоко в сърцето си го знаеше отдавна, сигурна беше, че и Даниъл мисли по същия начин. Но се чувстваше задължен, воден от безрезервната си преданост, да не изоставя владетеля, докато има и най-малката надежда. Само смъртта можеше да сложи край на този дълг... Само че Даниъл просто не биваше да умира.

– Не, ще препусна още утре за Оксфорд, Доркас. Не мога да седя тук със скръстени ръце и да чакам новините.

Хенриета тръгна на разсъмване, мина през тихите лондонски улици, излезе извън града и пое по шосето за Оксфорд. В Хенли научи, че сражението при Уорстър вече е започнало.

Не мога да понеса смъртта на Даниъл и затова той не бива да

умира, повтаряше си тя отново и отново.

Разпитваше из селата, но нямаше нищо ново, само предположения. В полята ратаите стояха, облеgnати мързеливо на вилите си, а жените клечаха, скупчени, по мегданите. Хенриета срещаше често фанатици-пуритани, които сипеха под открито небе огън и жупел срещу всеки, който участва в предателската, богохулна битка срещу божиите ратници. Слушателите мърмореха тихо и бяха явно неспокойни. На чия стра-на бяха всъщност – никой не можеше да каже.

В Оксфорд тълпи от хора се движеха безцелно по улиците. Носеха се ужасяващи слухове. От 1640 година този град винаги е бил на страна-та на краля. Огромните богатства на университета бяха потънали още през първите дни на войната в кралската хазна. Страх и надежда изпъл-ваха сега въздуха и насочваха живота на хората.

– Не мога да понеса смъртта на Даниъл, затова той не бива да умира. – Хенриета си повтаряше тези думи непрекъснато, сякаш бяха мо-литва. На третия ден от пътуването конят ѝ вече едва се държеше на крака от умора. Тя го насочи към малка странноприемница, пред чиято врата хладният, вече дъхтящ на есен въздух с леко скърцане полюшква-ше табелата – тенекиена мечка. Застанал с клюмнала глава, жребецът едва дишаше през ноздрите. Изпълнена със съзнание за вина, Хенриета скочи от седлото.

Странноприемницата беше пълна с гости, но въпреки това се намери легло и за самотната пътничка, а също и място в конюшната за капнало-то животно. Хенриета беше толкова уморена, че не ѝ се ядеше, но се на-кара да хапне малко супа и хляб. През последните няколко месеца тол-кова я бе мъчило честото повръщане, а сега то ненадейно изчезна. Изг-лежда и тялото не можеше да се занимава едновременно с много неща. Страх, решимост, изтощение – не беше ли предостатъчно?

Хенриета потъна в тежък сън без сънища, без изобщо да чува хър-кането на другата жена в стаята, трътлеста селянка, тръгнала при сестра си да се грижи за нея след раждане. Сражението при Уорстър интересу-ваше добрата, простичка женица само доколкото се боеше това да не и попречи да продължи пътя си.

Внезапният шум откъм улицата проникна в съзнанието на Хенрие-та. От съня я изтръгна първо викът, с който съседката ѝ скочи от леглото.

– Бог да ни пази, какво има? Пожар?

Хенриета скочи от леглото и изтича до прозорчето, което гледаше към малката уличка Сейнт Джайлс. Огромна тълпа, половината

полуоблечена, се беше устремила към площада пред църквата. От бъркотията до нея долетяха думите: Поражение... голяма победа... Бог да пази краля!

– Сигурно са новини за сражението – каза Хенриета на съседката си. С треперещи пръсти навлече роклята през глава и почна да я закопчава. После нахлузи обувката. След миг вече беше излязла от стаята, беше слязла тичешком по стълбата и сега стоеше до гостилничаря, застанал по риза и нощна шапчица пред отворената врата, втренчил поглед в тълпата.

– Какво е станало? – попита тревожно Хенриета.

– Глашатаят е вече на площада – отговори мъжът. Достатъчно скоро ще разберем.

– Не мога да понеса смъртта на Даниъл и затова той не бива да умира – прошепна Хенриета за кой ли път заклинанието си, докато се оставяше тълпата да я повлече.

На площада пред църквата градският глашатай се беше изправил на висок подиум и размахваше звънца си. Звучите му прозвучаха заплашително в ушите на Хенриета. Мъжът най-сетне извиси глас.

Той съобщи за голяма победа на Кромуел и английските граждански войски на 3 септември близо до Уорстър. Шотландците и кралската войска били разбити... Крал Чарлз сега бягал, преследван в собствената си страна от своите поданици. Армията на Кромуел заловила пленници... много пленници. Продължавали да издирват хора, които са се осмелили да насочат оръжие срещу законното правителство. Всички били призовани да търсят особено упорито някой си Чарлз Стюарт, пролял, както и баща му, толкова много английска кръв на английска земя. Всички граждани трябвало да съобщават за наученото на военните патрули.

Глашатаят размахва отново звънца и отново повтори съобщението за онези, които ще не го бяха чули. Хенриета си проби, като замаяна, път към странноприемницата.

– Не мога да понеса смъртта на Даниъл, затова той не бива да умира – повтаряше тя от все сърце заклинанието си.

Дълбоко в себе си Хенриета усещаше, че му се е случило нещо. Налагаше се да тръгне незабавно за Уорстър. Но ѝ трябваше друг кон, а в този ранен час нямаше кой да ѝ даде. Освен това носеше детето на Даниъл под сърцето си и беше обещала да не забравя тази своя отговорност. Ако изразходва още сега силите си, нямаше да изпълни обещанието си. Хенриета се върна бавно в стайката, отново си легна и полежа

докато слънцето се издигна над хоризонта.

Час по-късно Хенриета беше вече на пътя за Уорстър. Улиците бяха пълни с привърженици на Кромуел, с войници и хора от различните местни граждански военни поделения. След победния изход на сражението бяха ги разпуснали и сега се прибираха по домовете си. Никой не обърна внимание на младата жена, яхнала кокалест жребец.

В Евършам тя се натъкна на група пленници от вярната на краля войска – бяха ги събрали в двора на една кръчма, а пазачите им бяха влезли да утолят жаждата си. Пленниците бяха все войници и никой не знаеше нищо за сър Даниъл Дръмънд или господин Уилям Озбърн. Хенриета им предложи пари, за да облекчи неясната им съдба, но те отказаха с благодарност, проявявайки и доза черен хумор. Те били гости на генерал Кромуел и следователно защо им били пари. Пожелала на Хенриета късмет в търсенето и тя продължи пътя си.

Вече беше почти нощ, когато стигна Уорстър. Градът беше пълен с войници на парламентарното правителство, с драгуни, мускетари, офицери. Всички демонстрираха триумфиращото държане на победители.

– Прощавайте, да знаете къде е главната квартира на Кромуел? – Хенриета се наведе уморено от седлото към един войник, който се беше облегал мързеливо на някаква стена.

– Че какво може да иска момиченце като тебе от генерала?

– Търся съпруга си. – Хенриета не виждаше причина да го крие. – Той е участвал в битката, искам да разбера, дали някой знае нещо за него.

Войникът пристъпи към нея.

– Имахме вече много такива запитвания. Но в главната квартира е като в пчелен кошер. – И той ѝ посочи улицата, водеща направо. – Последната къща вдясно. Не можете да я подминете. Но не си правете големи надежди. Сведенията са все още твърде оскъдни.

– А, добре, благодаря ви за помощта.

Хенриета пусна коня в тръс Ако Даниъл наистина е оживял в битката, би могла и тук да разбере нещо за него не по-зле отколкото другаде. Ако ли не...

Но той не биваше да е мъртъв, защото тя нямаше да преживее загубата на любимия си съпруг. Тя шепнеше отново и отново заклинанието си, което ѝ даваше сили и надежда.

Когато стигна пред посочената къща и вече искаше да слезе от коня, ѝ прилоша. За миг изпита чувството, че улицата напирала към нея, а после я обърна мрак.

Сър Даниъл Дръмънд беше облегнал гръб на един висок бряст и наблюдаваше как отряд кръглоглавци се приближават с наведени пики към него. Лявата му ръка висеше неподвижно. Китката беше счупена, улучена от удар с тояга. Болките и неизпитвана дотогава умора бяха сломили силите му, но той изпитваше все пак облекчение при мисълта, че Уил и Том бяха проявили благоразумие и го бяха оставили сам, когато се разбра, че не може да ги следва достатъчно бързо. Да имаха коне, щеше да е друго. Но животните бяха убити по време на кървавата битка и мъжете трябваше да се измъкнат пеш от бъркотията на бойното поле.

Под прикритието на мрака Уил и Том успяха най-сетне да избягат, а Даниъл продължи да куцука, докато ужасната болка не го накара да коленичи. От тогава седеше тук – половината нощ и почти целия ден, от време на време почти в безсъзнание, и очакваше неизбежното си пленничество.

Каква безсмислена кървава баня! В ушите му отново кънтяха стонове на умиращите. Струваше му се, че миризмата на кръв продължава да напоява въздуха. Но той самият беше жив... поне засега все още жив.

Воинците го обкръжиха. Нямаше да е за пръв път през тези ужасни десет години, през които брат се беше изправил срещу брата и син срещу бащата, пленник да бъде измъчван, преди да му нанесат милостиво смъртоносния удар. Дали кралят е успял да избяга, помисли си Даниъл и затвори очи, когато железният връх на една пика докосна бузата му. Някой се смееше.

– Оставете го! – заповяда рязък глас. – Не виждате ли, че носи шпага на благородник? Ще го разпитат в Лондон.

Даниъл вдигна поглед и видя две светли сини очи, и които зърна сянка на съчувствие. Неговият спасител се наведе и му помогна да се изправи.

– Можете ли да вървите, сър?

– Да. Улучен съм само в ръката.

– Трябва да ви помоля да ми дадете шпагата си.

Даниъл отвърза със здравата ръка шпагата от ремъка и подаде на офицера оръжието си. В тази страна той никога вече нямаше да има правото да носи шпага. Тази привилегия биваше отказана на всеки, който се беше обявил открито против парламента. Но ако ми предстоят разпит и затвор, кой знае, може би дори екзекуция, лесно ще понеса такова сравнително леко унижение, мислеше си мрачно Даниъл.

Колко бързо можеше новината за пленяването му да стигне до Глийб Парк? Беше сигурен, че Том ще побърза да стигне там и че ще заведе Хенриета в Лондон, където щяха, може би, да ѝ разрешат да посети съпруга си, ако след очаквания разпит той още ще е в състояние да посреща посетители.

Даниъл вървеше колкото може по-изправен, заобиколен от войниците, които го бяха пленили. С горчивина си призна, че Хенриета излезе права: чест и принципи бяха само слаби заместители на любовта.

Група пленници стояха до няколко обикновени каруци, в които лежаха ранени. Постовите не изглеждаха особено бдителни, но pistolетите им бяха все пак заредени, а пиките винаги под ръка. Даниъл се вираше в лицата на събратята си по съдба, но нито едно не му беше познато.

– Трябва да се качите на някоя от каруците, сър. – Любезният сержант ги посочи. – В Уорстър хирургът ще може да прегледа ръката ви.

– Благодаря ви, но ще вървя пеш.

Сержантът сви рамене, извика някаква заповед и тъжното шествие потегли към Уорстър.

Хенриета се закашля, когато допряха шишето с уиски до устните ѝ.

– Спокойно, госпожо – каза нечий глас. – Понадигнете се малко. – Тя се усети облегната на широко рамо и отново поднесоха шишето към устните ѝ. Този път Хенриета отпи голяма глътка и усети как силата и топлината се връщат в тялото ѝ.

– Какво... какво ми стана?

– Ами паднахте като подкосена – отговори същият глас. – Точно пред главната квартира.

Хенриета се озърна. Беше в караулката. Отвсякъде я гледаха угрижени лица... На войници... На кръглоглавци.

– Много сте мили – успя тя да изрече, въпреки, че беше ужасно отмаляла. – Сигурно е от бременността.

– Но в такъв случай не бива повече да яздите, госпожо.

– Но аз трябва на всяка цена да говоря с генерал Кромуел – каза Хенриета.

По някаква причина войниците се разсмяха.

– Генералът е на път за Лондон, госпожо... но дори да беше тук... толкова е зает.

Хенриета си даде време да смели новината и да си направи нов план. Тези войници сигурно не можеха да ѝ кажат нищо за Даниъл. Но щяха, може би, да ѝ позволят, да остане известно време в главната

квартира. Ще отвори широко очи и уши и сигурно ще научи едно-друго, което може да ѝ бъде от полза.

– Съпругът ми – прошепна тя и затвори очи, за да ѝ повярват, че просто няма сили. – Той е в гражданската войска на Кент. Трябва да разбере как е.

– Ами, госпожо, кажете ни името му и ще се помъчим да го открием. – Някой я потупваше по ръката.

– Джейк Грийн – излъга тя. – Божичко, толкова ми е лошо.

– Трябва да останете тук и да се посъзвемете, госпожо. Нощта вече пада, а в града няма да намерите подслон. Искате ли да хапнете нещо, та да си върнете силите?

Хенриета осъзна изведнъж, че е гладна, защото от миналата вечер не беше слагала зальк в уста. Усетила вълчи апетит, прие любезната покана на кръглоглавците.

Мъжете я наблюдаваха доволни, как се нахвърли на хляба, месото и маслото. Един от тях се беше поотдалечил, за да се опита да разбере нещо за някой си Джейк Грийн от доброволческите отреди на Кент...

Дано само не се намери някой, който наистина да се казва така, помисли си Хенриета, когато любезно я поканиха да седне до огъня, да потпочине и дори, може би, да подремне.

Хенриета благодари едва чуто и се облегна назад. През полуспуснати клепащи и с широко отворени уши поемаше всичко, което ставаше и се говореше наоколо ѝ.

Малко преди полунощ докараха последната партида пленници. Каруците скърцаха по калдъръма и високи команди нарушаваха сънливото спокойствие в главната квартира. Мъжете в караулката наскачаха, заkopчаха, недоволни от събуждането, униформите си и излязоха навън. Междувременно привидно задрямалата госпожа Грийн остана сама до камината.

Когато излезе и последният войник, Хенриета скочи и отиде бързо до полуотворената врата. Надникна предпазливо през пролуката. Пренасяха тежко ранените по коридора. Следваха леко ранените, по бледите им, обезкръвени лица се четеше мъката и отчаянието на победените.

Изведнъж видя Даниъл. Той вървеше, но се олюляваше. Лявата му ръка висеше неподвижна до тялото. Хенриета видя кървавата рана и изпита усещането, че още малко и отново ще припадне. Но облекчението и решителността ѝ придадоха сили. Даниъл е жив, а раната няма да е опасна, ако се лекува навреме. Но как да измъкне съпруга си от тук? Нито за миг не ѝ мина през ум, че може да се окаже невъзможно. В края на

краищата всичко беше въпрос на умен замисъл.

Хенриета се измъкна от караулката и последва, скрита в сянката, редицата пленници. В задния двор на къщата ги отведеха в една плевня. Портата остана отворена и само двама войника с мускети в ръце седнаха от двете ѝ страни. Единственият път за бягство водеше покрай сградата на главната квартира, където гъмжеше от въоръжени. Затова нямаше и смисъл да си създават особени грижи относно възможността за бягство.

Хенриета побърза да се върне в караулката. Още преди любезните ѝ стопани да са се появили, тя зае отново мястото си до огъня и затвори очи. Изпълваше я една единствена мисъл: да отиде при Даниъл, да превърже раната му, нежно да го докосне...

– Получихте ли имената на новите пленници?

Този въпрос на един върнал се постови предизвика у Хенриета невероятно напрежение.

– Не, ще почака до утре. – Прозявка подчерта това решение.

– Утре до обед ще са готови списъците на всички пленници. Благодарниците ще бъдат откарани направо в Лондон, за да ги разпитат.

Значи вече нямаше време за губене! Хенриета се размърда, протегна се и се огледа примижала.

– Имате ли нужда от нещо, госпожо? Не можахме да научим нищо за опълчението на Кент. По всяка вероятност вече са разпуснати.

– В такъв случай най-добре ще е май да се прибера у дома. А сега бихте ли ми показали, моля, къде е онова местенце.

– В двора и вдясно, госпожо. Минете по коридора и после през задната врата.

Хенриета излезе с благодарна усмивка от помещението. На двора нямаше жив човек, но стражите още седяха пред отворената врата на плевнята. В сянката на стената Хенриета накъса фустата си на ивици и ги сложи, така че да се виждат, под мишница. После прекоси преспокойно двора.

– Имали сте тука ранен, за когото трябва да се погрижа. Ще бъде изпратен в Лондон на разпит.

Мъжете знаеха, че в главната квартира не бива да се мотае никой, който си няма там работа. Гледаха без особено любопитство тази млада жена и не проявиха недоверие. Единият забеляза само:

– То вътре има много ранени.

– Сигурно, но за него ми казаха.

Войникът пропусна Хенриета и тя влезе в плевнята. Взря се напрегнато в превитите силуети върху сламата. Повече спяха.

Даниъл беше седнал, облегнат на задната стена, изпружил крака и притиснал ръка към гърдите. Лежеше, затворил очи, в полудрямка, в която пред погледа му непрекъснато изплуваше неговата малка Хари... неговата прекрасна Хари, неговата любвеобилна, жертвоготовна, решителна... Когато пронизващата болка стана непоносима, Даниъл отвори очи. До него беше коленичила Хари.

Даниъл затвори веднага отново очи, за да пропъди магията. После погледна пак. Но Хенриета още беше там и изразът на лицето ѝ издаваше, че очаква със страх реакцията на съпруга си. Какво ли щеше да приеме поредното и непослушание?

– Дойдох, за да съм с теб.

– И, предполагам, за да ми помогнеш – измърмори Даниъл със смях. Господи, какъв упорит съм! И просто не искаше да свърши.

– Да, искам. – Тя докосна много нежно устата му с устни. – Не бива да се подиграваш, Даниъл. Положението е прекалено сериозно. – Тя погледна счупената китка и посегна към пригответните бинтове. – Ще те превържа, скъпи, но много ще те боли. Ще трябва да си много храбър.

– Не повече отколкото досега, елфичке. – Даниъл я гледаше втренчено. Изглежда Хари все пак не беше плод на изпълненото му с болка и страх въображение. Но какво по дяволите, търси тя тук?

– Какво правят децата? И как е Джулия?

– Децата са при Доркас, а Джулия роди здраво и силно синче. Аз ѝ помагах. Къде е Уил?

– Надявам се, на сигурно място. Вчера заранта двамата с Том поеха към Уйтли.

– Оставил те е в беда? – Хенриета го гледаше и не вярваше.

– Аз настоях, елфичке. Можех да ги въвлека в беда, а защо трябваше да се озовем и тримата в плен? Те имат семейства у дома си.

– Както и ти. – Хенриета закрепи превръзката с нескопосен, но як възел. – Имам план за бягството ти.

– Безсмислено е. – Даниъл опря глава на дървената стена. – Дори да успя да избягам сега, ще ме арестуват къщи. А на заточение не желая повече да ходя. Глийб Парк е домът на моите деца. Родината им е тук, независимо от това дали я управлява крал или парламент.

– Но ако те не знаят кой си, не могат да те арестуват и в Глийб Парк – възрази с основание Хенриета. – Още не са ви записали имената.

– Боже милостиви! Откъде знаеш, Хари? И изобщо как успя да стигнеш до тук?

– Ами припаднала съм точно пред главната квартира обясни тя. –

Понеже отдавна не бях яла и бях наистина капнала. Войниците бяха много мили към мен. Седях с часове в караулката и чувах всичко.

– Припаднала си? – За миг ядът надви умората на Даниъл. – Как си могла в това твое състояние...

– Тихо, Даниъл, още нямаш достатъчно сили да се ядосваш.

– Е, само почакай да си ги върна. – И той затвори очи.

– Даниъл, трябваше да дойда при теб, защото ти беше в опасност, нали разбираш. Но сега трябва да се върна в караулката. Вече се забавих необичайно дълго време на едното местенце. – Тя се усмихна за миг, но веднага си възвърна сериозността. – Чуй ме, Даниъл. Когато те попитат как се казваш, измисли някакво име. Можеш да си отново Даниъл Болт, нали така? Не искам детето ми да расте без баща. Защото те ще те екзекутират, или ще умреш в затвора. Мислиш ли, че не го зная? Дължиш и на мен, и на децата си да се отнесеш много сериозно към тази единствена възможност за бягство.

Ще го сторя, каза си Даниъл, дори ако шансовете са нищожни. Полошо едва ли можеше да стане, а дори и да го заловят, няма да накажат бременната му жена, задето се е опитала да го спаси.

– Да, добре.

– Като ви изведат на шосето, оглеждай се да ме видиш прошепна Хенриета с вдъхваща смелост усмивка. – Яздя пъстър жребец и по пътя за Лондон ще ви настигна.

– А после? – Даниъл сякаш се зарази от нейното въодушевление и енергията ѝ. Безпомощната покорност на съдбата отстъпи пред прилива на нови сили и той отново се усети по-добре.

– Ами ще видиш. – Тя го целуна още веднъж, този път не толкова сдържано. След това изчезна между събратята му по нещастие.

От портата Хенриета махна преспокойно на войниците и се върна в караулката, за да обмисли необходимите приготовления.

Призори в плевнята влезе фелдшер. Временната превръзка на Хари беше облекчила малко Даниъл за остатъка от нощта. Но сега той се зарадва на опитната помощ. Не му бе оказана особено внимателно, но на китката беше сложена шина, тя беше превързана наново и ръката сложена в тригълна кърпа. След като се посъвзе от манипулацията, Даниъл посрещна с упование настъпващия ден.

После им раздадоха оскъдна закуска – сух хляб и пшенична бира. Те му дадоха нови сили, след като близо два дена не беше слагал залък в уста. Даниъл се облегна отново на стената и затвори очи. Какво ли е намислила Хари? Знаеше, че е изобретателна и решителна, но дори ако

успееше да го „открадне“ от редовете на маршируващите, как можеше ранен мъж да избегне да бъде арестуван по пътя до Лондон, след като страната гъмжеше от претърсващи патрули?

С тези мисли трябва да беше заспал, защото слънцето беше вече високо в небето, когато някой го ритна в хълбока. Отвори очи и погледна в лицето един от офицерите на кръглоглавите, който държеше в ръка парче пергамент и перо.

– Името ви? – попита рязко офицерът.

Даниъл Дръмънд, баронет на Глийб Парк, село Кренстън, графство Кент, верен поданик на негово величество.

– Даниъл Болт, благородник, от Лихтфийлд – отговори той бавно. Офицерът надраска нещо на пергаментата и продължи нататък.

Час по-късно натириха пленниците на слънчевия двор. Даниъл примижа на светлината и се запита, дали ще понесе униженията по този дълъг път към затворничеството. Един сержант го отпрати встрани, където събираха ранените, способни да вървят. Вързаха здравите и силните с въжета един за друг, но за ранените, бяха решили, изглежда, че раните очевидно ще им попречат да бягат.

Това ще улесни навярно задачата на Хари, каза си Даниъл и усети нов прилив на кураж. После изведоха пленниците на шосето. Даниъл се загледа смаян в картината пред очите му. Стотици войници бяха събрани, за да бъдат отведени в Лондон, шотландци и англичани със скъсани униформи, някои боси, някои със засъхнала кръв по раните. На всички лица беше изписано отчаянието от поражението. Колко много от тях бяха дошли с краля чак от Шотландия! И колко много щяха да свършат живота си, изтощени от битката и напрежението, в канавките край този дълъг път!

Цареше доста голям хаос. Викове и заповеди цепеха въздуха, докато най-сетне дадоха сигнал за тръгване. Редом с Даниъл куцукаше събрат по нещастие, когото връх на пика беше ранил в бедрото.

Когато потокът пленници минаваше покрай тях, хората излизаха от къщите си. Тук-там някой им подаваше вода или мляко, крайщник хляб и парче сирене. Нерядко прозвучаваха и окуражителни викове. Не всеки в тази страна се радваше на режима на парламента и някои си поплакваха скришом за краля, за когото никой не знаеше къде е. Беше успял да избяга от бойното поле, но дали е могъл да стигне до някое пристанище, за да замине за чужбина, оставеше неизвестно.

Присъствието на млада жена, яхнала кокалест пъстър жребец, не

привлече ничие внимание. Беше само част от огромната тъпна. По залез слънце се чу заповедта за отпих. Направиха лагера насред голяма ожънатата нива и пленниците, както и техните пазачи, се отпуснаха с облекчение на земята. За вечерята победените трябваше да разчитат на щедростта на местното население. Млада жена с кошница ябълки и весела усмивка на уста се смеси с гостоприемните селяни.

Даниъл си взе от кошницата хрупкава зелена ябълка.

– Благодаря ви, госпожо.

Тя впери поглед в лицето му, различи острите линии, вдълбани от болката и преумората около очите и устата му. После се озърна.

– Войниче... извинете, сър – извика тя на един от стражите на групата на Даниъл. – Войникът се довлече бавно до нея.

– Да, госпожо?

– Сър, аз познавам този мъж. Казва се Болт, приятел е на брат ми. Та си помислих... рекох си, че... ами той е ранен, та мога да го подслоня за тази нощ у дома. На няколко крачки е, през пътя. Ще му сложа вечеря и един сламеник... то се знае, че ако трябва да дойде и някой от охраната...

Перспективата за удобна пренощуване и добро ядене беше примамлива, пък и войникът нямаше нищо против пленника.

– Много мило от ваша страна, госпожо. Но трябва да се обадя на сержанта. – Той се запъти към огъня, край който се бяха разположили офицерите.

– Ще ходиш по-добре с помощта на тояга – каза междувременно Хенриета и подаде на Даниъл един дебел клон, който беше скрила между диплите на роклята си.

Както гледам, моята задача ще е да се отърва от стража, размисляше Даниъл. Дано имам още достатъчно сили в здравата ръка, за да използвам успешно клона. Той се отпусна тежко на тоягата и се помъчи да изглежда като човек на края на силите си. Изглежда много добре се беше преструвал, защото когато войникът се върна с разрешението, той погледна съчувствено Даниъл и не възрази нищо против тоягата.

– Е, сър и вие ще се почувствате по-добре на мекото легло.

– Да, сигурна съм – потвърди Хенриета. – А сега ме последвайте, моля, до къщи.

Тя преведе спътниците си през полето, по-надалеч от лагера.

– Напреки е по-близо – извика, доволна, през рамо, когато се провря през дупка в плета на другия край на нивата. – Сега още малко по пътя и ей там, пак през плета. Къщата е зад горичката.

Тя спря, за да изчака Даниъл, който се влачеше с мъка.

– Ама казахте, че било на няколко крачки – измърмори войникът и се озърна да види изминатия път.

– Няколко големи крачки. – Хенриета го възнагради с очарователна усмивка. После хвърли бърз поглед на Даниъл. Може би ще е по-добре да вървите сега вие пръв, сър. – Явно трябваше да стане веднага. Даниъл награби здраво тоягата и се прехвърли много тромаво през плета.

Хенриета запретна поли, прехвърли се на отсрещната страна и падна с вик в обраслия с трева изкоп. С един скок войникът се озова до нея, наведе се над нея.

– Ей, госпожо, наранихте ли се?

Даниъл вдигна тоягата, тя изсвистя и стражът падна като камък на земята.

Хенриета веднага скочи.

– Много ми е жал за него, беше толкова мил. Надявам се, не си го убил, нали?

– Сигурен съм, че не. – Даниъл се наведе и се заслуша за миг.

– Диша съвсем спокойно. Няма да остане дълго в безсъзнание.

– Значи трябва да побързаме. Жребецът е в горичката, ей там отсреща. Спънала съм го. – Тя изтича до група дървета в края на нивата.

Даниъл захвърли тоягата и я последва. Радостта от успешното бягство му даде сили да надвие умората, поне засега.

Когато се скриха в горичката, Даниъл въздъхна облекчено, въпреки че не хранеше прекалени надежди относно своята сигурност. Изпадналият в безсъзнание войник можеше всеки миг да се събуди, а бяха все още твърде близо до лагера, за да са извън всяка опасност.

Жребецът пасеше преспокойно на една полянка.

– Ето ни. – Хенриета се облегна за миг на един ствол и затвори очи.

– Хари, добре ли си? – Даниъл гледаше загрижен крехкото същество. – Всичко това наистина не е работа за жена, която очаква дете.

– Добре съм, Даниъл. Беше от напрежението. Хайде, трябва да се преоблечем.

– Какво искаш да кажеш?

Тя го погледна лукаво, но неуверено.

– Ами казах си, че ако ще търсят ранен воин и млада жена, на младо момче и баба му сигурно няма да обърнат особено внимание. – Тя извади от чантата някакво вързопче. – Вземи, това е за теб.

Даниъл я гледаше слисано. Тя разстла пред него широка тъмна горна дреха, памучен панталон и тежко наметало с качулка.

– Сериозно ли говориш? – попита той строго.

– Моля те, забрави тези предрасъдъци и не почвай да ми говориш за честта на семейство Дръмънд. Става дума за живота ти, Даниъл. Тъй че можеш да забравиш достойнството си. Мислиш ли, че дори кралят е могъл да си го позволи? – Тя сложи дрехите в ръцете му и извади още едно, по-малко вързопче.

– По дяволите! – Даниъл гледаше с отвращение дрехите. – Откъде изнамери всичко това?

– От един простор, тази заран рано – призна тя. Малко ме гризе съвестта заради кражбата, но наистина нямах друг изход.

– Допускам и това – измърмори Даниъл и се загледа как Хенриета си сваля роклята и фустата. Трепереше в тънката риза, докато навличаше вълнения панталон.

– Това е ужасно! – извика тя гневно, докато напразно се мъчеше да се закопчае. – Затлъстявам! Бях сигурна, че ще ми станат, а ето че не мога да ги закопчаея.

– Е да, сега фигурата ти се променя – напомни ѝ спокойно Даниъл и се помъчи да свали с една ръка жакета си. – Остави ги разкопчани и пусни ризата отгоре.

– Да, ще се наложи. – Тя помогна на Даниъл да облече дрехите презглава и да ги върже на кръста. – Дано панталонът ти за езда не са подава. Няма ли да е по-добре да го събуеш?

– За нищо на света! – заяви той натъртено. – Няма да прекосявам страната без панталон.

– Хайде, не ставай смешен. – Хенриета му закопча ризата. – Я виж каква чудесна бабичка стана! В гласа ѝ звучеше смях, очите ѝ блестяха и въпреки отчаяното положение и Даниъл не можа да не се усмихне.

– За бога, подай ми наметалото – настоя той, – та поне да по-закрия позора си под него.

– Трябва да нахлупиш дълбоко качулката и да вървиш много приведен – подсказа му Хенриета. – Освен това ще трябва да яздиш на дамското седло. – Тя навлече груба вълнена жилетка, натъпка си косата под тесен каскет и вдигна от земята шепа кал.

– Размажи ми това по лицето. Така по ще приличам на гаменче.

– Ти не само приличаш, ти си гаменче! Даниъл размаза щедро пясък и пръст по челото и бузите ѝ, залепи ѝ малко влажна тиня на върха на нослето, а после целуна Хенриета. – Много се надявам, че някой ден, в не много далечно бъдеще, ще имам възможност да те целуна по-продължително.

– Боя се, че никога няма да можеш, ако губиш ценно време, за да обсъждаш плановете ми. – Гласът на Хенриета беше неуверен, на устните ѝ се появи усмивка, изпълнена с обещание и съжаление. – Ще можеш ли да яхнеш с една ръка коня?

– Да не ми пречеха полите, щеше да е много просто.

Въпреки това той успя, после привлече със здравата си ръка Хари на седлото пред себе си.

– Конят е отпочинал и може да ни откара до Оксфорд. Там, в наемната конюшня, ще го разменя отново срещу моята кобила, а с нея ще стигнем до Лондон. Призори ще можем да сме в Оксфорд, а привечер в Лондон.

– Няма да препуснем към Лондон, а към Уйтли – заяви Даниъл.

– Но моят план беше друг.

– Възможно – отговори той спокойно. – Само че и аз имам свой план.

– Мисля, че е много по-разумно да стигнем час по-скоро в Лондон. Колкото по дълго сме на път, толкова по-голяма ще е опасността. Не виждам и защо пожела изведнъж да поемеш ръководството, след като скроих толкова успешен план. – В гласа ѝ звучеше обида.

– Ако си въобразяваш, че ще ти позволя да яздиш цяла нощ, а след това и цял ден, много се лъжеш. – Даниъл беше все още спокоен. – Миналата нощ не си мигнала, вече ти е приляло веднъж от умора, тъй че сега край! Дори да не беше бременна, нямаше да го позволя. Тръгваме за имението на Озбъртови и ако искаш да се караш с мен, ще ти напомня, че едната ми ръка е здрава.

Хенриета обърна глава и погледна през рамо Даниъл. Кафявите ѝ очи блестяха радостно на мръсното лице въпреки явните признаци на умора.

– Много си ми благодарен, няма що.

– Не, елфичке, не съм неблагодарен – отговори ѝ нежно Даниъл. – Хайде, тръгваме! – Той подкара жребца. – Искам час по-скоро да те настаня в леглото.

– Сигурен съм, че ще настаниш и себе си. – Тя се облегна за миг на Даниъл, докато жребецът се измъкваше с двойния си товар от гъсталака.

Зад тези закачки Даниъл прикриваше много разбираемия си страх за Хенриета. С дясната си ръка я държеше здраво и сигурно, въпреки че на хората може да им се струваше, че старицата се опира на момчето. Даниъл беше преодолял с огромно усилие на волята умората си и сега събираше всички сили, за да придържа крехкото тяло пред себе си и да

насочва със сигурна ръка жребца в тъмното.

Двамата наблюдаваха внимателно шосето, за да не се натъкнат на издирващи бегълци кръглоглавци. Стара жена и младо момче сигурно щяха да привлекат вниманието по това време на денонощието, та макар и не колкото ранен мъж и млада жена. Щастието им се усмихна. През целия път най-опасният момент беше срещата с група войници, направили лагер сред полето. Добре, че ги забелязаха навреме и успяха да се изнижат незабелязани. Въпреки това известно време челата им бяха оросени от пот, а сърцата им биеха като луди от ужас.

С настъпването на деня и колкото повече приближаваха Оксфорд, страховете на Даниъл растяха. От тук трябваше да поемат по открити шосета, а Хенриета лежеше почти в безсъзнание в прегръдката му. Той държеше юздите с дясната си ръка, а ранената лява беше скрил под наметалото.

– Скъпа – прошепна той. – Трябва да се изправиш и да поемеш юздите, за в случай, че ни спрат.

Хенриета се изправи с усилие.

– Извини ме. Заспала ли съм?

Когато свиха зад ъгъла, тя се вцепени. Група войници пресичаше пътя пред тях.

– Мини спокойно край тях – посъветва я невъзмутимо Даниъл. – Тръгнали сме за раждане в Хедингтън. Мисля, че така се казва най-близкото село.

Хари вдигна глава, придърпа каскета до вежди и заби пети в хълбоците на коня, което го накара да поеме в лек тръс. Даниъл се прегърби. Лицето му изчезна под качулката. Ботушите бяха скрити под полите.

Когато се изравниха с войниците, Хенриета ги поздрави бодро.

– Добро утро, господа.

– Закъде още в зори? – попита един от войниците.

– За раждане в Хедингтън – отговори Хенриета. – Раждането ще е седалищно, а баба ми е най-добрата акушерка в цялата околност.

Войникът отстъпи встрани, за да направи път на жребца.

– Дано не забележат колко е капнал конят – прошепна Хенриета и щом изчезнаха от погледа на войниците, пришпори жребца да мине в лек галоп. – След няколко мили ще можем да поемем по краткия път през Шотоувър Хил. Дано не срещнем там никого освен горския.

Тя май се е пооправила, помисли си с облекчение Даниъл и събра последни сили. Още на два пъти ги спираха войници и Хенриета разказваше все същата история. Мърлявото, нахакано момче и мълчаливата,

прегърбена бабичка не събудиха подозренията им и двамата стигнаха най-сетне мерата на Шотоувър.

Конят се препъваше от умора и цвилеше жално. С мъка изкачваше обраслия с буренак склон. Когато стигнаха билото, Хенриета въздъхна облекчено и отпусна рамене.

– Ето там е Озбърт Корт. – Тя посочи две каменни колони отстрани на вход. – Пристигнахме. – И тя се отпусна, капнала, на гърдите на Даниъл.

Даниъл я прегърна здраво през кръста, пое внимателно юздите от ръката ѝ. Конят сякаш усети края на дългия път, вдигна глава и пое по входната алея към дългата, ниска, покрита със слама сграда.

– Сигурно още не са станали – измърмори тихо Хенриета. – Подкарай към конюшните в задния двор.

Но в мига, в който Даниъл понечи да насочи коня, някой отвори широко вратата на къщата.

– Слава тебе господи, Хари! Не можех да повярвам на очите си, че наистина те виждам през прозореца. – Уил, още по пижама, се затича към тях. – Пратеник ми донесе вест от майка за раждането на моя син. Но Хари, не, наистина не зная как да ти го кажа. Битката... Сън не ме ловеше от мъка... Той изведнъж се запъна и се загледа в странната спътничка на Хенриета. – Сър Даниъл... възможно ли е...

– Една от победоносните идеи на Хари – каза сухо Даниъл. Той отметна качулката и скочи на земята. – Свалете я, Уил. Не мога да го направя с една ръка, а тя е толкова капнала, че няма да може сама.

Лъчезарната усмивка на Уил би могла да стопи ледовете на Северно море.

– Още не мога да повярвам, че сте в безопасност, сър Даниъл! Двамата с Том искахме да потеглим тази заран за Кент. Тук няма войска и никой не подозира, че сме участвали в сражението. Том беше толкова нещастен. О, Хари, какво чудо си успяла да направиш! – Той я вдигна внимателно от седлото. – Елате, влезте.

Земевладелецът Озбърт, когото вдигнаха от леглото, се появи в стаята тъкмо в мига, в който Уил помагаше на сър Даниъл да смъкне огромната фуста, последната дреха от маскировката.

– Боже милостиви! – възкликна той.

– Прав сте, Озбърт – каза с уморена усмивка Даниъл. Боя се, че ще се наложи да се възползваме за кратко от гостоприемството ви.

– Останете колкото искате! Пратеници на парламента още не са ни посещавали, нямаме основание и да ги очакваме. Тъй че домът ни е

достатъчно сигурен. Бях дочул, Дръмънд, че сте бил пленен. Хенриета ли...

– Да, така е – потвърди Даниъл с горда усмивка. – Хенриета... лекомислена както винаги, щом реши да проявява любовта си към ближния... уреди бягството ми. Дълга ѝ живота си. – Той я целуна нежно по челото. – Но тя трябва сега веднага да си легне. Имате ли слугинче, което да ѝ помогне да се съблече?

– Ще викна старата ни бавачка – извика веднага Уил. – Тя познава Хенриета от детските ѝ години.

– Не се налага да ме пращате да си легна – обади се Хенриета, която се беше отпуснала в едно широко кресло. Гласът ѝ звучеше странно измъчено и слабо. – Кога ще продължим за Лондон?

– Ти няма никъде да ходиш, елфичке – заяви натъртено мъжът ѝ.

– О, сър Даниъл... о, не мога да повярвам на очите си. – Том беше застанал, смаян, в рамката на вратата. – Бях сигурен, че сте в плен.

– Наистина беше – каза Хенриета. – Докато не се появих аз.

Том я изгледа слисан.

– О не, наистина! А пък аз, когато ви вдигнахме на бойното поле край Престън, заявих, че сте едно диво, своенравно същество.

Даниъл се усмихна.

– Том, онова добро дело ми донесе благословия, каквато човек едва ли може да заслужи със целия си живот. – Той се обърна отново към присвитата фигурка на стола с висока облегалка. – Скъпа, искам да си легнеш и то веднага.

– Мисля, че ще се ободря веднага щом хапна нещо – заяви Хенриета. – А после ще тръгнем за Лондон, при момичетата. – Трябваше да се напругне много, за да намери подходящите думи. – Ще можем, вярвам, да наемем кола... и да я натоварим с картофи... или със зеленчук... не буди подозрение и ще е по-лесно за теб, отколкото да яздиш.

Предложението ѝ бе прието с невероятно мълчание, прекъснато едва когато стара жена с боне и престилка влезе в стаята. Тя сякаш не видя нищо необичайно в това събиране толкова рано сутринта.

– Е, госпожице Хенриета, какво правихте през всички тези години? – Тя се приближи бързо към нея. – Доста сте поотслабнала. То си личи въпреки мръсотията.

– Няма ли да тръгнем за Лондон? – Хенриета гледеше със широко отворени очи отчаяно Даниъл. – Не ме оставяй тук... моля те, не ме изоставяй пак, Даниъл!

Даниъл я вдигна и я притисна към гърдите си.

– Скъпа, нямам никакво намерение да те напускам нито за ден, нито за миг – обеща той, разбрал нейното бъдещо съчувствие състояние. Страхът и отчаянието, които беше потискала толкова време, за да успее да осъществи плана си, сега си взимаха своето. – Том ще иде в Лондон и ще доведе децата.

– Разбира се, лейди Дръмънд – побърза да я увери Том. – Само след час ще съм прекосил планини и долини. Не се тревожете – каза той и излезе от стаята.

– Хайде, елфичке, ще те придружа до горе, а бавачката ще ти помогне да си легнеш. В най-близко време ще трябва да се грижиш вече не само за себе си.

– Билков чай с мед ще ѝ дойде добре. Вие много го обичахте, нали госпожице Хенриета? Хайде, ела миличка.

Хенриета забрави решителното си упорство. Тя се остави на грижите на бавачката, усети само как я съблякоха, как топла вода докосна кожата ѝ, дъхави, чисти чаршафи обгърнаха тялото ѝ, после ѝ дадоха да пие дъхав билков чай. Даниъл беше през цялото време до нея, галеше я, говореше ѝ нежно или ѝ държеше ръката. После тя потъна в дълбок, лековит сън.

Даниъл гледаше спящата си жена и се питаше как ли се е появило на бял свят такова невероятно, чудесно същество, как е могъл този любещ, жертвоготовен характер да се формира в детство като нейното. Питаше се още с какво е заслужил дара на нейната любов и безмерната радост, с която тя изпълваше целия му живот.

– Хари, татко наистина ли се е преоблякъл като дама?

– Със сигурност не като дама, Лизи, а като стара селянка в груби вълнени селски дрехи. – Даниъл влезе засмян в огряната от слънцето спалня, където съпругата му, подпряна с възглавници, лежеше в широкото легло, а дъщерите му се бяха изтегнали без много да му мислят върху завивката.

– Какво чудесно приключение! – каза замечтано Лизи. Толкова бих искала и аз да изживея някой ден такова нещо.

– Аз не. – Нан се спусна от леглото и се вкопчи в баща си. – Татко е с болна ръка, а Хари трябваше цяла седмица да пази леглото. Не ми се вярва авантюрите да са нещо чак толкова хубаво.

Даниъл се наведе и я вдигна малко нескопосано със здравата си ръка.

– Мисля, че си напълно права, Нан. За себе си мога да кажа, че ми е

дошло до гуша от приключения. Долу в трапезарията са госпожа Озбърт и Джулия с малкия Робърт. Защо не слезете да ги поздравите?

– А, значи искаш да останеш насаме с Хари – отбеляза Лизи и се плъзна бързо от леглото.

– Ама че нахално дяволче! – извика баща ѝ, но в гласа му звучеше сподавен смях. – Марш от тука! – Той сложи Нан на пода и посочи вратата. Момичетата се подчиниха на заповедта му, но Лизи успя да хвърли на родителите си още един лукав поглед, преди да излезе от стаята.

– Не намираш ли и ти, че дъщерите ми злоупотребяват твърде безсрамно с малко ограничената ми подвижност? – попита Даниъл с леко възмущение и затвори вратата зад децата.

– Това наистина ли те изненадва?

– Хъм... добре де, но ще им се наложи много скоро да се съобразят с нещо – каза Даниъл, явно в добро настроение и седна на ръба на леглото. – Ще се наложи да намеря друга гувернантка за децата. Ще ми развържеш ли ризата, миличко? Става по-бързо, когато ти го правиш.

Хенриета се засмя тихичко, смъкна ризата от раменете му, вдигна я внимателно над превързаната ръка.

– Както разбирам, нашите отношения трябва да протичат както преди, нали многоуважаеми господин съпруже?

– Добре си ме разбрала – отговори той със самодоволна усмивка. – Достатъчно дълго си се въздържала. Време е да се върнеш към съпружеските си задължения, моя многоуважаема съруго.

– Никой няма да повярва, че съм ги пренебрегвала по собствено желание – измърмори Хенриета и отметна одеялото. – Мисля, че само раната ще ти създава известни затруднения.

– За да те любя, лявата ръка изобщо не ми трябва.

Точно така е, установи Хенриета след известно време, докато галеше Даниъл по главата, която беше сложил на гърдите ѝ.

– Ще се приберем ли скоро у дома, скъпи?

– Да – увери я Даниъл и притисна устни към меката падинка между гърдите ѝ. – Време е за мир, елфичке. Светът, който познавахме, е съборен. Сега трябва да изградим нов от онова, което ни е останало. Англия все още принадлежи на англичаните, независимо от това дали я управляват пуританите или не.

– А един мъж още може да оре нивите си, да отглежда децата си и да се радва на съпругата си – каза Хенриета с все така лъчезарната си усмивка. – А тази жена иска да ти дари още веднъж радост, ако го желаеш.

КРАЙ

© 1996 Джейн Фийдър
© 2003 Андреа Михайлова, превод от английски

Jane Feather
Reckless Angel, 1996

Сканиране: ?
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2008
Редакция: maskara, 2008

Издание: Издателство „Ирис“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10011>]